

315

အိန္ဒိယ
အိန္ဒိယ

ပြဇာတ်

ရေးသူ

မိုးမြ

သ က အ လ ဖြစ်၏

ဦးနှု ရေးသည်

၂၄၉၂

ဘားမားစတားပု*နိုင်တိုက်တွင်
ဦးကျော်ရှိန်က တာဝန်ခံပု*နိုင်ထုတ်ဝေသည်၊
အမှတ်(၂၀၆)ကမ်းနားလမ်း ရန်ကုန်မြို့။

ဒေါ်မြရီ

သို့

ဂတိပေးထားသည့်အတိုင်း၊ ဒေါ်မြရီအတွက်၊ စာအုပ် ၄၂၅၊ ၆ အုပ်ရေးပေးရန်ရှိနေပါသဖြင့်၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ကတည်းကဤပြဇာတ် ကိုရေးရန် ကျွန်တော်စိတ်ကူးမိပါသည်။ သို့ရာတွင် အခြားစာအုပ် များကိုသာ ရေးသားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤပြဇာတ်ကိုရေးသားရန် အချိန်မရခဲ့ပါ။ ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်အတွင်း အချိန်ပိုကလေးများ အနည်းငယ်ရရှိသဖြင့် ဤပြဇာတ်ကိုရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၎င်း ပြဇာတ်ကိုရေးသားပြီးသောအခါပါမောက္ခဦးမျိုးမင်း၊ တက္ကသိုလ် ပိဋကတ်မှူးဦးသိန်းဟန်တို့နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ရာ အနည်းငယ် ပြုပြင်ရန် လိုနေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့်အတိုင်း ၁၉၅၉ ခုနှစ်အတွင်းက ၎င်းပြဇာတ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ ပါ။ မကြာမီကမှပြုပြင်ပြီးသဖြင့် ယခုအခါတွင် ဤပြဇာတ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ပြုလိုက်ရပါသည်။

လိုအပ်သောအကူအညီများကိုပေးခဲ့ကြသည့်အတွက် ဦးသိန်း ဟန်နှင့် ဦးမျိုးမင်းတို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌဦးဗဆွေနှင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ထံမှ လည်း၊ အကြံကောင်းများကိုရရှိပါသဖြင့်၊ အထူးကျေးဇူးတင်ရှိ ပါသည်။

ပထမဥက္ကဋ္ဌ သခင်တင်နှင့် တွဲဘက်အထွေထွေအတွင်းရေး မှူး ဗိုလ်တင်မောင်ကြီးတို့အားလည်း၊ အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါ သည်။

မောင်နု။

၆.၁၂.၆၀

နိဒါန်း။

ပါလိမန်ဒီမိုကရေစီသည် အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသော အရာဝတ္ထုမဟုတ်။ လူရင့်မာကြီးဖြစ်ပြီး တိရိစ္ဆာန်များလို မနေရဘဲ လူ၏ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်လျော်ညီအောင်နေလိုကြသည့်ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများသည် နှစ်ပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအမျိုးမျိုးကိုအသက်စည်းစိမ်စွန့်ရသည်အထိ၊ စွန့်စား တိုက်ဖျက် တော်လှန်ပြီးမှရရှိခဲ့သော အရာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူ၏ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်လျော်ညီစွာ လူလိုနေချင်ကြသော ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတိုင်းသည် ပါလိမန် ဒီမို က ရေ စီ ကို အသက်နှင့်စီးစိမ်ပေး၍ကာကွယ်ကြရမည်။

ခြင်္သေ့ဆီသည် သိင်္ဂီ ရွှေခွက်မှာသာတည်သကဲ့သို့ ပါလိမန်ဒီမိုကရေစီသည်လည်း တရားစောင့်သောလူများနေထိုင်ရာ နိုင်ငံ၌သာ တည်သည်။ အထူးသဖြင့်၊ တရားစောင့်သော အာဏာပိုင်များ ရှိရာနိုင်ငံ၌သာတည်သည်။

(၁) သေသောက်ကြူးသော အာဏာပိုင်များ၊

(၂) မိန်းမအစရှိသောအပျော်အပါးကြူးသောအာဏာပိုင်များ၊

(၃) အလောင်းအစားကြူးသောအာဏာပိုင်များ၊

(၄) လတ်အစားကြူးသောအာဏာပိုင်များ၊

(၅) မိမိပါတီစည်းရုံးရေးအတွက် အာဏာကို အလွဲသုံးစားလုပ်သော အာဏာပိုင်များနေထိုင်ရာ နိုင်ငံတွင် ပါလိမန်ဒီမိုကရေစီသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မတည်ရှိနိုင်၊ အနီးထက်အမြန် ပျက်စီးရမည်။

ပါလိမန်ဒီမိုကရေစီကို ချစ်မြတ်နိုးကြသော အာဏာပိုင်ဟူသမျှတို့သည် ဤအချက်ကိုအထူးသတိပြုကြ၍၊ တရားကိုအစွမ်းကုန် စောင့်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

မောင်နု။

သ က အ လ ပြဇာတ်

အရေးပါသောဇာတ်ဆောင်သူများ။

ဦးဘိုးလုံး	ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး။
ဒေါ်ခင်သိုက်		ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကတော်။
ဘိုးသောင်း	ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏သား။
ဦးစံလင်း	ကွန်မြူနစ် သင်တန်းဆရာကြီး။
ဦးဘိုးစိန်	ဦးဘိုးလုံး၏ သူငယ်ချင်း။
မကြည်	ဦးဘိုးလုံး၏ အပျော်မယား။
ဦးကြင်စွေ	ကလိမ်ချုံစီးပွားရေးသမား။
တင်တင်	ဦးဘိုးလုံး၏ အတွင်းရေး အတွင်း ဝန်ကလေး။
ဦးတင်ထွန်း	ဖျာပုံခရိုင်ဝန်။

အခြားဇာတ်ဆောင်သူများမှာ၊ ဦးဘိုးလုံး၏သောက်ဖော်
သောက်ဖက်၊ ကစားဖော် ကစားဖက်များ၊ ဦးဘိုးလုံး၏တပည့်
များနှင့် မင်းစေများ၊ ဦးစံလင်း၏တပည့် ရဲဘော်ရဲမေများနှင့် ရ
ဇာနည်သင်တန်းသား လူငယ်လူရွယ်များ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

သ က အ လ ပြဇာတ်

အခန်း ၁၊

နေရာ။ ။ (ရန်ကုန်မြို့၏ နေရာတနေရာ၌ရှိသော အိမ်တအိမ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးဘိုးလုံးက အထူးငှားထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဖဲရိုက်ရန် စားပွဲခုံတခုနှင့် ကုလားထိုင်များရှိသည်။ စားပွဲခုံပေါ်တွင် ဖဲထုပ်တထုပ်ရှိသည်။ ကုလားထိုင်များနှင့် မနီးမဝေးတနေရာတွင် ဧည့်သည်များထိုင်ရန် ဆိုဖါတခုရှိသည်။ အခန်း၏တနေရာတွင် တယ်လီဖုန်းရှိသည်။ မကြည်သည် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လှပသော သူငယ်မကလေး တဦးဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖါပေါ်တွင် နောက်ကိုမို၍ ထိုင်လျက် အခန်း၏မျက်နှာချက်ကို မေးကြည့်နေသည်။ ၎င်း၏ရှေ့တွင်ရှိသော ခုံကလေးပေါ်တွင်၊ ဝီစကီပုလင်းတပုလင်း၊ ရေပုလင်းတပုလင်းနှင့် ဖလ်ခွက်နှစ်ခုရှိသည်။ မကြည်ရှေ့မှ ဖလ်ခွက်တွင် ရေရောထားသော အရက်မှာ ပြည့်မြဲပြည့်လျက်ရှိသည်။ အခြားတဘက်က ဖလ်ခွက်တွင် မှုကား၊ အရက် လက် ၂ လုံးခန့်သာရှိသည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (တယ်လီဖုန်းပြောလျက်)၊ ဟလို.....၊ ဟလို..... ဒါဘယ်သူလဲ၊ အတွင်းဝန်လား၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးစကားပြောနေတယ်။ ဒီကနေ့ ဝန်ကြီးရုံးကိုမလာနိုင်တော့ဘူး။ နယ်က နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေ အိမ်မှာရောက်နေတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးစရာရှိနေတယ်။ ။

လက်မှတ်ထိုးစရာတွေရှိနေရင် မနက်ဖြန် ဝန်ကြီးရုံးကိုလာ
 တော့မှတ်ထိုးတော့မယ်။ ဟလို...ဒါထက်၊ ပြည်နှင့်ဒဏ်
 ပေးဘို့ မနေ့က ဝန်ကြီး အမိန့် ချလိုက်တဲ့ မန္တလေးက
 ကွာစီရုံ အမှုဟာ ချက်ချင်းအရေးယူလိုက်နော်၊ ဒီကောင်
 တယ်ရှုပ်တယ်။ ဘိန်းချတာရော၊ ရွှေချောင်းတွေ ခိုးသွင်း
 တာရော၊ မှောင်ခိုဈေးရော ရှုပ်နေတာဘဲ။ ဒီကောင်
 မြန်မြန်ထွက်သွားပေစေ၊ အတွင်းဝန် မြန်မြန်ကြည့်လုပ်
 လိုက်ပါ။ ဟလို...အောက်က ကောင်တွေက ငွေရရင်
 ဆွဲချင်ဆွဲထားမယ်။ ဒီအမှုမှာ ကြာသင့်တာထက်ပိုပြီး
 ကြာနေရင်တော့၊ ဝန်ကြီးအများကြီး စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်။
 ဪ...၊ မနေ့ကဘဲ အရေးယူပြီးပြီလား။ ကောင်း
 တယ်...၊ ကောင်းတယ်...၊ ဝန်ကြီးက ဒါမျိုးမကြိုက်
 တယ်။ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်နေ
 တာမကြိုက်ဘူး၊ လုပ်စရာရှိရင်မြန်မြန်မူပေါ့၊ ဒါဝန်ကြီးရဲ့
 သဘောဘဲ။ သည့်အပြင်၊ ဒီကနေ့ဘာကိစ္စတွေများအရေး
 ကြီးတာတွေ ရှိသေးသလဲ။ အင်း...အင်း...အင်း
 ဟာ.....ဒါတွေတော့ ထားလိုက်အုံး၊ မနက်ဖြန်မှဘဲ
 ဝန်ကြီး ကြည့်တော့မယ်၊ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးတာတွေ
 ရှိနေတယ်။ နယ်ကအရေးကြီးတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ
 ရောက်နေတယ်။ ကောင်းပြီနော်...၊ သင့်ခံယူ။ (တယ်လီ
 ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး မကြည်နှင့်ယှဉ်လျက် ဆိုဖါပေါ် တွင်ထိုင်
 သည်)။

မကြည်။ ။ အကိုကြီးဒီလိုရုံးမတက်ရင် ဘယ်သူကမှအရေးမယူ
 ဘူးလား...ဟင်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟား.....ဟား.....ဟား၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကို
 ဘယ်သူကအရေးယူရဲမှာလဲ၊ မကြည်က တယ်-အ-သေ

တာကိုး။ အကိုကြီးရုံးမှာအကိုကြီးဗိုလ်ဘဲ။ အကိုကြီးက
ငါးခြောက်ဆီရင် ဖုတ်ပြီးပါပြီတောင်မဟုတ်ဘူး။ ဆီဆမ်း
ပြီးပါပြီအထိဖြစ်ရတာကွဲ့။

မကြည်။ ။ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆိုတာ သိပ်တံခိုး ကြီး တာ ဘဲ
နော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါပေါ့ကွဲ့၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။

(ခုံပေါ်က အရက်ခွက်ကိုယူပြီး အားလုံးသောက်ချလိုက်
သည်။ မကြည်သည် အရက်နှင့်ရေရောပေးလျက်ရှိသည်) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်လဲသောက်အုံးလေ။ မကြည်ရဲ့ ဖလ်ခွက်
ထဲမှာ အရာမယွင်းသေးဘူး။

မကြည်။ ။မသောက်ချင်ဘူး အကိုကြီး။ မကြည်စိတ်မကောင်း
ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးကိုချစ်ရင်တော့သောက်မှာဘဲ၊ အကိုကြီး
ကတော့မကြည်ကိုသိပ်ချစ်တာ။ မကြည်က အကိုကြီး အ
ကိုကြီးနဲ့ ခေါ်တဲ့အသံကလေးတွေကို တကြားထဲကြား၊ အ
ကိုကြီးကို မကြည်ကညှိညှိပြီးကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးကလေး
တွေကိုတမြင်ထဲမြင်ပြီး အကိုကြီးဟာ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရ
မှန်းတောင်မသိပါဘူး.....မကြည်ရာ။

မကြည်။ ။မကြည်ကချစ်သလောက်၊ အကိုကြီးက မကြည်ကို
မချစ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးက မကြည်ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆို
တာ အခုမြင်ပြီမဟုတ်ဘူးလား။ ဒီကနေ့ဆိုရင်ရုံးမှာအရေး
ကြီးတဲ့အမှုတဲ့တွေဟာ တပုံကြီးဘဲ။ ခုနတင်ကဘဲ အတွင်း
ဝန်ကပြောသေးတယ်။ ရုံးမှာအရေးကြီးတဲ့ အမှုတဲ့တွေ
ရောက်နေတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီကအကိုကြီးရဲ့ မကြည်
ကိုသိပ်ပြီးချစ်နေလို့၊ အကိုကြီးဟာ ရုံးတောင်မတက်နိုင်

ဘူး။ (အရက်ခွက်ကိုယူ၍ အနည်းငယ်သောက်လိုက်သည်)။

မကြည်။ ။မကြည်ကို အကိုကြီးအဟုတ်ချစ်တယ်ဆိုရင်၊ မကြည်ပြောတာကို အကိုကြီးလုပ်မှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်ကလဲကွာ၊ အကိုကြီးလုပ်နိုင်တာတွေဆိုရင် မကြည်အတွက်ဘာများ လုပ်မပေးတာရှိဘူးလို့လဲ။ ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကွာ၊ ဟောဒီလိုအပြောကလေးတွေကြောင့်၊ ဟောဒီကမောင်ရွှေလုံးဆိုတဲ့ ငနဲက၊ မကြည်ကို အသံစွဲချစ်နေတာကွာ၊ ဒါဘဲနော် ကိုယ်ချစ်အောင် သိပ်မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်သိပ်ချစ်လာရင် ဟောဒီမကြည်ရဲ့ နဖူးကလေးကို၊ ဥကနဲနေအောင်ထုလိုက်မှာ။ ဒါဘဲ။
(အရက်သောက်ပြန်သည်)။

မကြည်။ ။အကိုကြီးက မကြည်ကိုချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ ပြောနေတာဟာ ပစပ်ကချည်းဘဲ၊ လက်ကတော့ ဘယ်တော့မှမပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မကြည်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်လျက်) ဟဲ ကောင်မကလေး မကြည်၊ ဒီအနားတိုးစမ်းပါအုံးကွာ၊ (မကြည်၏ ပခုံးကိုဘက်ပြီး သူ့ဘက်ကို အနည်းငယ်ဆွဲလိုက်သည်)။

မကြည်။ ။ဒီစိန်နားကပ်ဆံကွဲ ဆံညှာကလေးကို ပန်နေရတာ လူမြင်လို့ မကောင်းပါဘူးလို့ အကိုကြီးကို မကြည်ပြောတာကြာပြီ။ တခါပြောလဲ (မဲ့၍ပြောသည်)။ အေးပါကွာ။ အေးပါကွာ။ တခါပြောလဲ အေးပါကွာ၊ အေးပါကွာ။ ဒီအေးပါကွာနဲ့ ဘဲ ပြီးနေတာဘဲ။

ဦးရွှေလုံး။ ။မကြည်ကြိုက်တဲ့ နားကပ်ကြီးကိုရပါစေ့မယ်ကွာ။ စိတ်ချပါ အကိုကြီးမမေ့ပါဘူး။

မကြည်။ ။ ဝန်ကြီးကို ယူထားရတာ ဘာများထူးသေးသလဲ။ ဒီလိုဆံကဲ့ဆံညှာလောက်တော့၊ ကိုယ် ဟာကိုယ်လဲ ပန်နိုင်တာဘဲ။

ဦးရွှေလုံး။ ။ (အရက်ကို ခပ်များများ ကျိုက်ချလျက်) တယ်ခက်တာကိုး။ ဒီကနေ့ မကြည်နဲ့ အားရပါးရ အတိုးချပြီး ချစ်မလို့ ဟာ၊ မကြည်က ရန်စကားကို ချည်းဘဲ ပြောနေတာကိုးကဲ့။

မကြည်။ ။ မကြည်ရဲ့ ဝမ်းထဲကို အကိုကြီး ဝင်ကြည့်စေချင်တယ် မကြည်ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်။

ဦးရွှေလုံး။ ။ (ဖလံခွက်ထဲက အရက်များကို အကုန်ကျိုက်ချလိုက်ပြီး) အကိုကြီး သိပါတယ်၊ မကြည်ရဲ့။ မကြည်ရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ၊ အကိုကြီးကို ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ စုံမက်တယ် အသဲစွဲဖြစ်နေတယ်။ တနေ့ မမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ခဏ ခဏ.....

မကြည်။ ။ (ကြားဖြတ်လျက်) အမလေး.... တော်ပါတော့။ မကြည် ယူထားတာ ဝန်ကြီးလားမှတ်တယ်၊ လက်စသတ်တော့၊ ကြက်တူရွေးကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မကြည်ပြောချင်တာ ဒါတွေဘဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ မကြည် မောနေမှာစိုးလို့ အကိုကြီးက မကြည်ကိုယ်စား အကုန်လုံး ပြောချပေးလိုက်တာကွ၊ မကြည်ပြောချင်တာ ဒါတွေဘဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြောလေ၊ ပြောလေ။

မကြည်။ ။ မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (စိတ်ပျက်သွားသော မျက်နှာနှင့်) ဒါဖြင့် ဘာလဲ မကြည်ရဲ့၊ တယ်ခက်တာကိုး။

မကြည်။ ။ အခု အကိုကြီးနဲ့ ညားပြီး ကတဲက အကိုကြီးက ပွဲမထုတ်ချင်ပေမဲ့....

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ကြားဖြတ်လျက်)၊ အမလေး...တော်ပါမကြည်
ရယ်၊ ပဲ့ထုတ်ဘို့ဆိုတာတော့ ဘိုးရွှေလုံး စိတ်ကူးထဲတောင်
မထည့်ဝံ့သေးပါဘူး၊ အိမ်က မ-အာကြမ်းကြီးနဲ့ များပက်
ပင်းပါ တိုးမိရင် လူတောထဲမှာ မြင်းကျားသံကြီးနဲ့
အော်ဟစ်ပြီး ဒို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆွဲဆုတ်ပစ်မှာက...
မကြည်ရ။ အကိုကြီးက မကြည်ကို ပဲ့မထုတ်ချင်လို့ မ
မဟုတ်ဘဲ၊ ဆောရီး...ဆောရီး...မကြည်ဘာပြောမလို့လဲ
မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က ကြားဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ရပ်သွားတယ်၊
(အရက်ဖလံခွက်ထဲသို့ အရက်နှင့်ရေရောလျက်ရှိသည်)။

မကြည်။ ။ အကိုကြီးနဲ့ ညားပြီးကတည်းကပဲ့တွေ လမ်းတွေကို
အတော် ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီပဲ့တွေ လမ်းတွေမှာဆိုရင်
ကျွန်မဘသူလဲဆိုတာ သိကြပါတယ်၊ ဒီလိုသိကြတာကို
မကြည်ကရှက်တယ်၊ ရှက်ထာက တခြားကြောင့် မဟုတ်
ပါဘူး၊ မကြည်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရင်၊ တဖျပ်
ဖျပ်နဲ့ စိန်နားကပ်ကြီးတွေ ဝင်းဝင်းတောက်နေတာဘဲ၊
ကိုယ့်အောက်က အတွင်းဝန် ကတော်တွေကို ကြည့်လိုက်
ရင်လဲ တဖျပ်ဖျပ်ဘဲ၊ မင်းကြီးကတော်တွေကို ကြည့်လိုက်
ရင်လဲ တဖျပ်ဖျပ်ဘဲ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ရုံးဝန်ထောက်
ကတော်လောက် ကြည့်လိုက်ရင်လဲ တဖျပ်ဖျပ်ဘဲ၊ အဲဒီ
တော့ မကြည်ဟာ ဒီပဲ့တွေလမ်းတွေကို တက်တောင်
မတက်ချင်တော့ဘူး၊ မကြည်က ကျမဘသူလို့ မပြောရ
ပါဘူး သူတို့က သိနေကြပါတယ်။ မကြည်တော့ ဒီဆံကွဲ
ဆံညွှာကလေးကိုဝတ်ပြီး ပဲ့တွေလမ်းတွေ တက်နေရတာ
သိပ်ပြီးရှက်တာဘဲ။ (မကြည်သည် ညှိုးငယ်သော မျက်
နှာနှင့် ခေါင်းကို အောက်စိုက်ထားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည်
အရက်ကို ဖလံခွက်တဝက်ခန့်သောက်ချလိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (မကြည်၏မေးစေ့ကိုလက်မနှင့်မြှင့်တင်လျက်)
ကဲ....ဒီတခါတော့စိတ်ချကွာ၊ (လက်နှစ်ချောင်းကိုပွတ်၍
လှုပ်ပြလျက်) ၂ လအတွင်း ရရမယ်၊ ၂ လအတွင်း၊ ၂ လ
အတွင်း.....။

မကြည်။ ။ အမယ်လေး.....ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး လုပ်နေပြီး
တော့ ဒီလောက် ဟာကလေးကို ၂ လတောင်စောင့်ရအုံး
မှလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဆိုတာ တန်ခိုးသာ ရှိတာကွ
ငွေရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိတ်ဆွေ မိရာဆွာမိဆီမှာ ချေးရ
အုံးမယ်ကွ။

မကြည်။ ။ တန်ခိုးရှိရင် ငွေရှိတာပေါ့၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆို
ရင် လူတွေကဖိန့်ဖိန့် ဖိန့်ဖိန့်နဲ့ တုန်နေအောင်ကို ကြောက်
နေတာ၊ အကိုကြီးကသာ မကြည်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို
ရင် ငါးခြောက်ဟေ့လို့ အကိုကြီးပစပ်က ထွက်လိုက်ရုံနဲ့
ဖုတ်ပြီးရုံတောင်မကဘူး ဆီဆမ်းပြီးသားပါ ဖြစ်မှာဘဲ၊
အဲဒီတော့ မကြည်ကို အကိုကြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ အဟုတ်
ဆိုရင် အခုချက်ခြင်း လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ အကိုကြီးကသာ
အခုချက်ခြင်း လိုချင်တယ်ဆိုရင် အခုချက်ခြင်း ရနိုင်
တာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ခပ်တွေတွေ ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်ပြီး)၊ အင်း
ဝန်ကြီးဖြစ်တာမကြာသေးတော့ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဒီလောက်
တောင် တန်ခိုးကြီးနေတာကို မသိသေးဘဲကိုး....။

မကြည်။ ။ (ဦးဘိုးလုံးကို လက်တဘက်နှင့် ဘက်ပြီး) ဘာခက်
သလဲ....အကိုကြီးရယ်၊ ဦးကြင်စွေ့ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ခေါ်
လိုက်ပေါ့၊ ရောက်လာတော့ ဟောဒီလို လက်မထောင်
ပြီး ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးပီပီ လေခပ်တင်းတင်းနဲ့ “ဟေ့

ဦးကြင်စွေ ကျုပ်မိန်းမ မကြည်အတွက် တဖက် ဆယ်
ရတီတန် စိန်နားကပ်တရံ လိုချင်တယ်၊ ဒီကနေ့ ညနေ
၄ နာရီထက် နောက်မကျဘဲ လိုချင်တယ် လို့ သာ
ဆိုလိုက်ပါ ၄ နာရီ မထိုးခင် စိန်နားကပ်တရံကို
ငှက်ပြောပွဲ အုန်းပဲ့နဲ့ လာပို့ရမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီလောက်တောင်ဘဲလားကွယ်။

မကြည်။ ။ မကြည်ပြောတာ မယုံရင် စမ်းကြည့်ပါ အကိုကြီး
ရယ် (ဦးဘိုးလုံးသည် ဖလံခွက်ထဲ၌ ကျန်နေသော အရက်
အားလုံးကို မော့ချလိုက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်နေ
သည်)၊ ဒါဘဲအကိုကြီး (သူ့နားကပ်ကိုချွတ်ပြီး ရှေ့က
ခုံဖေါ်တွင် တင်လျက်) အကိုကြီးရဲ့ နားကပ်စုတ်ကို
အကိုကြီးဘဲပြန်ယူတော့ ဒီအစုတ်အပြတ်ကိုသာ ပန်ရမယ်
ဆိုရင် နားဟောင်းလောင်းနဲ့ ဘဲနေတော့မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဦးကြင်စွေဆိုတဲ့ အကောင်က တယ်ရှုပ်တယ်။
ဒီကောင်နဲ့တော့ အကျွမ်းမဝင်ချင်ဘူး။

မကြည်။ ။ ဒါ...အကျွမ်းဝင်ဒါမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး
အနေနဲ့ အမိန့်ပေးတာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အနည်းငယ် တွေ့နေပြီး) မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊
(ဖလံခွက်ထဲသို့ အရက်နှင့်ရေရောလျက်ရှိသည်။)

မကြည်။ ။ မဖြစ်ရင်လဲ အကိုကြီးဟာ အကိုကြီး နေတော့။
မကြည်လဲ ခြေဦးတည့်ရာသွားတော့မယ်၊ အလကားဘဲ။
ဝန်ကြီးကတော်ဆိုပြီး ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား စုတ်ထားတဲ့
သရက်စေ့လောက်တောင်မှ ပြောင်ပြောင်ယောင်ယောင်
မရှိဘူးဆိုရင် ဘာအသုံးကျမှာလဲ၊ ကိုယ် မိန်းမအပေါ်မှာ
ဒီလောက်မှ စာနာရမှန်းမသိတဲ့ လူနဲ့ အတူတူနေလို့

ကော ဘာအသုံးကျမှလဲ၊ မကြည် ခြေဦးတည့်ရာသွား
မယ်။ (မျက်ရည်ကျလာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (မကြည်ကိုဆွဲထားလျက်) ကဲ....မယ်မင်းကြီးမ
ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်တော့၊ ဒီကြင်စေ့ကို မြန်မြန်
ခေါ်မှဖြစ်မှာဘဲ၊ မြန်မြန်ခေါ်မှဖြစ်မှာဘဲ၊ မြန်မြန်ခေါ်မှ
ဖြစ်မှာဘဲ၊ သူ့ဖုံးနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ။

မကြည်။ ။ဆောက်သ် ဖိုး၊ ဖိုက်၊ ဆစ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ.... ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုးရွှေလုံး ခေါ် ဘီ ကွာ။
(လက်သီးနှစ်ဘက်ဆုတ်၍ ခေါ်ဘီကွာနှင့် လိုက်အောင်
ခေါင်းနှင့်ကိုယ်ကိုလှုပ်ပြီး၊ ခြေဆောင်နင်းလျက် တယ်လီဖုန်း
ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်) ခေါ်ဘီကွာ၊ ခေါ်ဘီကွာ၊
ခေါ်ဘီကွာ၊ ခေါ်....ပါဘီကွာ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် တယ်
လီဖုန်းကို ဆပ်ကနဲကောက်ကိုင်၍ ဆပ်ကနဲပစပ်နားသို့ ကပ်
ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ၊ တယ်လီဖုန်းကို ခပ်ဖြေးဖြေး ပြန်ချ
လိုက်သည်။ နောက်တကြိမ် ရှေးနည်းအတိုင်း လုပ်ပြန်
သည်။ တတိယအကြိမ်တွင် အံ့ကြိတ်ပြီးသက်ပြင်းချလျက်
တယ်လီဖုန်းကို ဆပ်ခနဲပစပ်နားသို့ကပ်လိုက်၍) ဒေါ်ခင်
သိုက်ပေးစမ်း၊ ဟ....မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ခင်
သိုက် မဟုတ်ဘူးဟ၊ ယောင်လို့....ယောင်လို့၊ ဘာ....
ဘာကွ၊ ဒီတယ်လီဖုန်းက ကောင်မတွေဟာ ဘာကမြင်း
ကျောထနေကြတာလဲ၊ ငါနံပါတ်ပြောတာ မကြားဘူး
လား။ ဆောက် သရီး၊ ဖိုး၊ ဖိုက်။ (တအားအော်လျက်)
အခုစကားပြောနေတာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကွ၊ ပြည်ထဲ
ရေးဝန်ကြီး ဘိုးရွှေလုံးကွ သိပလား။

မကြည်။ ။အကိုကြီး သရီး၊ ဖိုး၊ ဖိုက် မဟုတ်ဘူး။ ဆောက်
ဖိုး၊ ဖိုက်၊ ဆစ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (တယ်လီဖုန်း အောက်သို့ ချလိုက်ပြီး ပြန်ပြောလျက်) ဆောရီး၊ ဆောရီး ဆောက်သ်...ဘလောက်ကွ။

မကြည်။ ။ ဖိုး၊ ဖိုက်၊ ဆစ်၊ အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဆောက်သ် ဖိုး၊ ဖိုက်၊ ဆစ်၊ ဟလို...ဦးကြင်စွေလား...၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး စကားပြောနေတယ်၊ အခုခဏလာနိုင်မလား... ခြံထဲကိုပေါ့ ကောင်းပြီ သင့်ခယူ။

မကြည်။ ။ အကိုကြီးကလဲ ဒီလိုလူစားတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့နေရာမှာ အောက်မကျစမ်းပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ခဏလာနိုင်မလားလို့ မေးနေရတာလဲ၊ အခုချက်ခြင်း... (ငေါက်လျက်) လာခဲ့လို့ ခေါ်လိုက်ပါလား၊ အကိုကြီး ခေါ်ရင် ဒီကောင်တွေ ခြေနဲ့ မဟုတ်ဘူး ခေါင်းနဲ့ လာရမှာပေါ့၊ ကြင်စွေ ရောက်လာရင် ခပ်တည်တည်ပြောနေ... ဒါဘဲ၊ (ဦးဘိုးလုံးသည် မကြည်ဆီသို့ပြန်လာသည်၊ မကြည်သည် အရက်ခွက်ကိုယူပြီး ဦးဘိုးလုံးအားပေးသည်၊ ဦးဘိုးလုံးသည် မကြည်အနီးတွင်ကပ်ထိုင်ပြီး အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်၊ မကြည်လည်း အရက်ခွက်ကိုယူပြီး ဦးဘိုးလုံး၏ ခွက်နှင့်ခွက်ချင်းထိလျက်) မကြည်ရဲ့ အသံစွဲအချစ်ဆုံး ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ။ (အနည်းငယ် စီ သောက်ကြသည်) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မကြည်ရေ... အကိုကြီးတော့ စာမေးပွဲငဖြပြီးပြီ။ အောင်စာရင်းကို မျှော်ရမှာဘဲ။

မကြည်။ ။ အောင်ရမှာပေါ့၊ အကိုကြီးရယ် အကိုကြီးလို ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်၊ သမ္ဘာရှင်က လိုချင်ရင် မိုးပေါ်ကစုဝံ့ကြယ်တောင်ရ...ရမှာပေါ့၊ အကိုကြီးရဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အရက်ကို အနည်းငယ် ထပ်သောက်လျက်) ဒါပေါ့ကွ ဒီလိုဘဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွ။ မကြည်ရေ ဒီစာ

မေးပဲ့ အောင်ပြီးရင် သူငယ်တန်းက ပဌမတန်းကို အကို
ကြီး တက်ရမှာဘဲနော်။

မကြည်။ ။ဒါတော့ အကိုကြီးသဘောဘဲ တက်ချင်တဲ့အတန်း
ကို တက်နိုင်ဘိ၊ အကိုကြီး.... ဒီလို မကြည်ရဲ့ အလိုကိုလိုက်ရ
တာ ဝမ်းမသာဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း... (ခပ်မဲ့မဲ့) ဝမ်းသာပေါ့ကွာ၊ အားကြီး
ပေါ့။

မကြည်။ ။ (ဦးဘိုးလုံးကိုဖက်လျက်) မကြည်ကတော့ အကိုကြီး
ရဲ့ အလိုလိုက်တာကိုခံရတာ သိပ်ဝမ်းသာနေတာဘဲ၊ မ
ကြည်ကို အကိုကြီး ချစ်တယ်နော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။မကြည်ကို အကိုကြီးသနားတယ်နော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့ (အရက်ကိုအနည်းငယ် သောက်ချပြန်
သည်)။

မကြည်။ ။အကိုကြီးရယ်..... အကိုကြီးနဲ့ မကြည်တို့ဟာ
ဘယ့်တော့မှ မနှောက်ယှက်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်
ထဲသွားပြီး မကြည် ငနချင်နေတာကြာလှဘိ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အရက်မှူးစပြုလာပြီ) ခဏစောင့်အုံးကွယ်။ ကြင်
စေ့က သေချာသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ စိန်နားကပ် မပေး
နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းစိတ်ကောက်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာတော့
ထွက်မသွားပါနဲ့ ကွာ၊ ဟောဒီက ဘိုးရွှေလုံးကြီးကတော့
မကြည်မရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူးကဲ့၊ မကြည်ကလွဲရင်
အိမ်က မ-အာကြမ်း မိခင်သိုက်ကြီးပါ အပါအဝင် အား
လုံးသော သတ္တဝါတွေဟာ ဖွဲ့နဲ့ ဆံကွဲကြီးဘဲ၊ မကြည်ဟာ
ဟောဒီ ငရွှေလုံးကြီးအတွက်ဆိုရင်၊ မိုးနတ်ဒေဝီဘဲကွ။
(အရက်သန့် ဘောလယ်ကို သိဆိုလျက်) မိုးနတ်ဒေဝီ

မေဘရဏီတန့်းလို့ပ၊ ရွှေပန်းချီတွေရှုံးလောက်ပါရဲ့ ပြုံးလျက်မူရာ.....၊ (မင်းစေ တယောက် အခန်းထဲဝင်လာသည်။)

မင်းစေ။ ။ဝန်ကြီးမင်းခင်ဗျား၊.....ဦးဘိုးစိန်ဆိုတဲ့ ဧည့်သည် တယောက်က ဝန်ကြီးနဲ့ ခဏတွေ့ချင်လို့ တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(စိတ်တိုလျက် လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်ပြီး) တကတဲမှဘဲကွာ၊ ဒီဧည့်သည်တွေကလဲ ပီးဘဲမပီးနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းမပြောဘူးလား....ခွေးမသား။

မင်းစေ။ ။ဝန်ကြီးမင်းအင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ သိပ်ပြီး အလုပ်များနေလို့၊ ရုံးတောင်မတက်နိုင်ဘဲ ဒီမှာပုန်းပြီး အလုပ်လုပ်နေရပါတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ငေါက်လျက်)ဧည့်သည်က ဘသ္မကွ။

မင်းစေ။ ။ဦးဘိုးစိန်တဲ့၊ ဝန်ကြီးမင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းတဲ့၊ နောက်ပြီးတော့လဲ သူ့ ကိုတွေ့ခွင့်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ဒီအိမ်ကို ခဲနဲ့ ဝိုင်းပေါက်မယ်လို့လဲ အပြောခိုင်းလိုက်သေးတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီခွေးမသားဘိုးစိန် လာရှုပ်ပြန်ပါတီကွာ၊ (လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လျက်) ဒီလိုဆိုရင် ဒီကနေ့ ငါ့ဘယ်မှာ နားရတော့မလဲ (ဒေါသနှင့်)လွှတ်လိုက်ကွာ၊ လွှတ်လိုက်၊ လွှတ်လိုက်။ (မင်းစေတံခါးဝအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ)၊ ဟေ့ ကောင်....(ဝန်ကြီးမင်းသည်လက်သီး ၂ ဘက်စလုံးကို ဆုတ်ပြီး မြှောက်၍ အားရပါးရပြောလျက်) သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးတွေနဲ့ သိပ်ပြီး အလုပ်များနေပါတယ်၊ ငါးမိနစ်လောက်နဲ့ (သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး) သုံးမိနစ် လောက်နဲ့ ပီးအောင် ပြောစရာ ရှိတာပြောလို့ သေသေချာချာ ပြောပြ။ ကြားလား။

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့ ကောင်....နေအုံး၊ ငါပြောတာကို ပြန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ။

မင်းစေ။ ။(ဦးဘိုးလုံး၏ အမူအရာကို အတုခိုးလျက်)၊ ဝန်ကြီးမင်း သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ သိပ်ပြီးအလုပ်များနေပါတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်နဲ့ (သူ့ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး)၊ သုံးမိနစ်လောက်နဲ့ ပီးအောင်ပြောပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အေး....ဟုတ်ပြီ၊ သွားတော့ (မင်းစေထွက်သွားသောအခါ သူ့ ကိုယ်သူ ပြောလျက်) ဒီဘိုးစိန်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ငါ့ကိုဝန်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ရိုသေမှလဲမဟုတ်ပါဘူး။ ဂမြင်းမသား (မကြည်ဘက်သို့လှည့်၍) ကဲ....မကြည်ဟိုအခန်းထဲ ခဏဝင်နေစမ်းပါအုံးကွာ၊ (မကြည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်၊ ဦးဘိုးစိန်ထွက်လာသောအခါ၊ မကြည် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကို နောက်ကနေ၍ မြင်လိုက်သည်)။

ဦးဘိုးစိန်။ ။(ငေါက်လျက်)၊ ရွှေလုံး..... (ဦးဘိုးလုံးသည် အနည်းငယ် လန့်သွားသည်။ ဦးဘိုးစိန်သည် မကြည် ဝင်သွားသော အခန်းဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက်)၊ အခု ဝင်သွားတာ အလီမူလာထဲက ဖါသယ်မ မိကြည်ဆိုတာ မဟုတ်လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးဘိုးစိန်ရေ.... ဒူးနေရာဒူး.....။

ဦးဘိုးစိန်။ ။(ငေါက်လျက်)၊ ဘာ....ဒူးနေရာဒူးလဲ....၊ ဒါတွေ ငါအကုန်လုံးသိတယ်။ မင်းသင်စရာမလိုဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါအုံး။ ကျုပ် အ ရင် တုန်း က ဘိုးရွှေလုံး မဟုတ်တော့ဘူး.....ဦးဘိုးစိန်ရဲ့။ ။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ (ငေါက်လျက်)၊ ဘာ....ဦးဘိုးစိန်ရဲ့လဲ.... မင်းငါ
ကို ခေါ်ချင်သလိုခေါ်၊ ခင်ဗျားကျွန်တော်နဲ့ ရိုရိုသေသေ
ပြောချင်လဲပြော၊ မင်းကိုတော့ ရွှေလုံးလို့ ဘဲ၊ ငါခေါ်
ရမှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ သူငယ်ချင်းရယ်.... နှစ်ယောက်ထဲကျတော့ ငါ့ကို
ကျိတ်ပြီး ပါးရိုက်၊ မအော့မနဲ့ ကလောင်ဆဲပါ သူငယ်ချင်း
ရာ။ အခုတော့ ဟိုဘက်အခန်းတွေထဲမှာ ရဲအရာရှိတွေ
ရှိတယ်၊ စာရေးတွေရှိတယ်၊ ဒါတွေရှေ့မှာ သူငယ်ချင်းက
ဒီလိုရမ်းတာ မကောင်းပါဘူး။ ဒူးနေရာ.....။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ (ကြားဖြတ်လျက်)၊ ဟေ့....ရွှေလုံး၊ ဒီ....စောက်
ဒူးနေရာ အကြောင်းကို မင်း.... နောက်ဆက်ပြီး မပြော
နဲ့တော့၊ ဒါတွေ ငါအကုန် သိတယ်။ ငါမင်းကို တမင်
ဂူတိုက်နေတာ၊ မင်းဟာဝန်ကြီးဆိုပြီး ဝန်ကြီးလို့နေရင်
ငါကပုဆစ်ဒူးတုတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကထိုင်ပြမှာ၊ ဝန်ကြီး
လို့ ဆိုင်းဘုတ် ဆွဲထားပြီး ကလောင် သမား ဖြစ်နေမယ်၊
ငွေစားဘီလူး ဖြစ်နေမယ်၊ ကြာသမား ဖြစ်နေမယ်၊ ဖဲ
သမား ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလိုအရေခွံ ဝန်ကြီးတွေကို
ဘယ်လို ပြောရမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့ကိုသင်နေစရာ
မလိုဘူး။ လူတွေရှေ့မှာ မင်းကိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံ
တာကိုတော့ မင်းကရှက်တယ်၊ လူတွေရှေ့မှာ ဂလောင်မူး၊
ဖဲချ၊ မိန်းမရွှင်တွေနဲ့ တရုံးရုံးဖြစ်နေတာတော့ မင်း
မရှက်ဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ သူငယ်ချင်းရယ်.... ဝန်ကြီးဆိုတာ ဘယ်လောက်
တာဝန်ကြီးတယ်....။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ ဘာတာဝန်လဲ.... တာဝန်ကြီးတွေ ထမ်းနေရလို့
ဦးကျောက် ခြောက်တာကြောင့် တခါတလေ ဒီလိုထွက်

ထွက်ပြီး ကမြင်းရတယ်လို့ မင်းကပြောချင် တာပေါ့
လေ၊ ဒီဆင်ခြေတွေနဲ့ ငါ့ကိုလှိုမ့်လို့ ဘာရမလဲ (ငေါက်
လျက်) ဘယ်မလဲ အလီမူလာထဲက ဂမြင်းမမိကြည်။ ဒီ....
စောက်ကောင်မ ဘယ်မှာလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (သူ့ရင်ကို ဘိလျက်) အမလေး.... အမလေး၊
သူငယ်ချင်းရယ်....၊ ဟောဒီ ဝန်ကြီးရဲ့ ရင်ဝကိုဘဲ ဖနှောင့်
နဲ့ ပေါက်လိုက်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ ဟာ.... ဒီခွေးမသားကြီးဟာ.... အရူး အမဲသား
ကျွေးမိသလို ဖြစ်နေပါတီ။ စိတ်ညစ်စရာပါတဲ၊ ဟေ့....
ရွှေလုံး၊ မင်းကို သူငယ်ချင်းအရင်းအနှောင့် ငါကယ်နေ
တာနော်....၊ မင်းကအပုပ်ကြီးကို အဟုတ်ကြီး ထင်နေ
တယ်၊ မင်းသေသွားလိမ့်မယ်၊ သေတာတောင် ရိုးရိုးတန်း
တန်း သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ (လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြသည်)
အမယ်လေး.... အမေရဲ့၊ အမယ်လေး.... အမေရဲ့ ဆိုပြီး။
ဟောဒီလို၊ ဟောဒီလို ကွေးကောက်ပြီး သေသွား
လိမ့်မယ်။ ကဲ....ရွှေလုံး၊ မင်း....ငါမေးတာကို မြန်မြန်
ဖြေစမ်းပါ။ အခုနကဝင်သွားတာဟာ အလီမူလာထဲက
ဖါသယ်မမိကြည်မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါအခုဒီကိုလာတာဟာ
ဒီအရပ်ထဲက ဓါတ်သိတယောက်က တယ်လီဖုံး လုပ်လိုက်
လို့ လာတာကွ၊ ဒီတော့ မင်း....ငါ့ကိုမလိမ့်နဲ့ မှန်မှန်ပြော
(အခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလျက်) ဒီကောင်မဟာ
အလီမူလာထဲက မိကြည်မဟုတ်ဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ သူငယ်ချင်းရယ်.... ရက်စက်လှချည့်လား သူငယ်
ချင်းရယ်၊ (ငိုသံပါနှင့်) အမယ်လေးဗျ.... မကြည်ကို
ပြောချင်တောင် ဒီကဝန်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သူငယ်ချင်း
ကြည့်ဘို့ကောင်းပါသေးတယ်ကွယ်။ (မျက်ရည်ကို လက်

မောင်းပေါ်က ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်ပွတ်လျက်) မကြည်ရေ...
မင်းတယ်ပြီး ကုသိုလ်ဆိုးတယ်နော်....၊ ဝန်ကြီးနဲ့ညား
တာတောင် စိန်နားကပ်ကောင်းကောင်းလဲမပန်ရဘူးကွဲ့
(ငိုလျက်) ဂေါ်ရင်ဂျီစုတ်ထားဘဲ သရက်စေ့လောက်
တောင် ပြောင်ပြောင် ယောင်ယောင်လဲ မရှိရဘူးကွဲ့၊
မင်းကုသိုလ်ဆိုးတယ်ဟေ့ ။ မကြည်ရေ....မင်း....။

ဦးဘိုးစိန် ။ (ကြားဖြတ်လျက်) တော်စမ်းပါကွာ ဒီမသာ
ရှုပ်ကြီး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ (ဦးဘိုးလုံးကိုလက်ညှိုးနှင့်ထိုး
လျက်) အရှုံး....နှင့်အတွက် ပြောနေလို့လဲ ပြောမှန်းမသိ
ဘဲကိုး။ ဒီကောင်မနဲ့ ဆိုရင် နင်မကြာခင် သေသွား
လိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ.... ကြင်စွေ့ဆိုဘဲ ခွေးမသား နင့်ကို
ဂျောက်တွန်းတာ နင်သေလိမ့်မယ်။ အခုဆိုယင်လဲ အရပ်
ထဲမှာ လူထုအုံကြွနေပြီ၊ မင်းနဲ့ ဖါသင်္ဃာမကို ခဲနဲ့ ဝိုင်း
ပေါက်ပြီး သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။ (ကြင်စွေ့ ဝင်လာ
သည်)။

ကြင်စွေ့ ။ ။ ဝန်ကြီးမင်း ကျွန်တော် နဲနဲနောက်ကျသွားတယ်
သည်းခံပါ။

ဦးဘိုးစိန် ။ (ကြင်စွေ့ ကိုလွှဲကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်စွာကြည့်၍
လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလျက်) ရှုပ်နေတာ ဒီအကောင်ဘဲ။

ကြင်စွေ့ ။ ။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့ ပါလဲ....ခင်ဗျာ ။

ဦးဘိုးစိန် ။ ။ နင့်ဟာတော့ နင်သိမှာပေါ့၊ နင့်ကောင်မကို ခေါ်
သွားမလား၊ မသွားဘူးလား။

ကြင်စွေ့ ။ ။ ဘယ်ကကောင်မလဲ။ ဘာလဲ။ ဦး....လူမှားဘိ
ထင်တယ်။

ဦးဘိုးစိန် ။ ။ ဂမြင်းမသား နင်ရွှေလုံးကိုသာ တပတ်ရိုက်လို့ ရ
မယ်၊ ငါ့ကိုတပတ်ရိုက်လို့ ရမလားဟင်း.... ဂမြင်းမသား။

(ကြင်စွေ့ကိုထိုးရန် ရှေ့တိုးသွားသည်၊ ကြင်စွေ့ထွက်ပြေးသည်။ ဦးဘိုးလုံးက ဦးဘိုးစိန်ကိုဆွဲလျက် ဦးဘိုးစိန်ကရုန်းလျက်ရှိသည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ဆွဲလျက်) ဟေ့....ဘိုးစိန်နော်.... ဝန်ကြီးစိတ်ဆိုးလာပြီ၊ မင်းငါ့ကိုဘာမှတ်လို့လဲ။ ပြောရင်ဖယောင်း၊ မာရင်သံချောင်းကွ၊ မင်းအခု ဒီအခန်းထဲက ကောင်းကောင်း ထွက်ချင်ထွက်သွား၊ ထွက်မသွားရင် (တယ်လီဖုန်းကိုမေးထိုးပြလျက်) ဟောဟိုဟာဘာလဲ တယ်လီဖုန်းကွ၊ ဝန်ကြီးအခုခေါ်လိုက်ရင် ရန်ကုန်မှာ အကြီးတက အကြီးဆုံးဆိုတဲ့ရဲမင်းကြီး နှစ်မိနစ်အတွင်း ရောက်လာရမယ်၊ ပိုင်နက်ကြူးလွန်မှုနဲ့ တခါထဲ ထောင်ချပစ်နိုင်တယ်၊ ဝန်ကြီးကို မင်းဘာမှတ်လို့လဲ။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ (ဦးဘိုးစိန်၏လက်များကို တထောင်နှင့်တူတ်ပြီး ခါထုတ်လျက်) အမ်မာ.... ယောက်ဖထိတော့ ပုဇမာန် ရှတာပေါ့ကွာ၊ ငါကဘာဖြစ်ရအုံးမှာလဲ၊ နင်....ကြင်စွေ့လက်ထဲ ခွေးသေ၊ ဝက်သေ သေမှာစိုးလို့ အမုန်းခံပြီး ငါကဝင်ကယ်တာ၊ အခုတော့ နင့်ဟာနင် သေရုံမကလို့ အဝီစိဆင်းဆင်း ဆင်းချင်တဲ့ဆီကိုဆင်း၊ စောက်ရှူးဝန်ကြီး.... (ဒေါသနှင့် ထွက်သွားသည် တံခါးကိုတအား ဆောင့်ပိတ်ခဲ့သည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (သက်မကြီးချပြီး) ဆောရီး..... ဦးကြင်စွေ့ ဒီကောင်က စိတ်နောက်နေတယ်၊ သီးခံပါ။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီအရူးကနဲ့နဲ့ကြမ်းတယ်၊ ဒီလိုလွတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အရူးထောင်ပို့ ပေးရင် ကောင်းမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟုတ်တယ်။ ပို့ပေးရမယ်။ ကဲ....ထိုင်ပါအုံး။
(ဆိုဖါကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြသည်)။

ဦးကြင်စွေ။ ။ကျွန်တော်နဲ့နဲ့နောက်ကျသွားတာ သီးခံပါဝန်
ကြီးမင်း။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဝန်ကြီးမှကိစ္စတခုရှိတယ်။ ဦး
ကြင်စွေ ကူညီရမယ်။

ဦးကြင်စွေ။ ။အမိန့်ရှိပါဝန်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့က ဝန်ကြီး
မင်းရဲ့ နောက်တော်ပါးက၊ အမြဲဟန်းပါရမိဖြည့်ပြီး လိုက်
ပါမယ်။ (စားပွဲဝိုင်းတွင် တပ်ထားသောခလုတ်ကို ဦးဘိုး
လုံးနှိပ်လိုက်သည်။ မင်းစေဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဖလ်ခွက်တခုယူခဲ့အုံးဟေ့။ (မကြည်ရှိသောအ
ခန်းဘက်သို့လှည့်) မကြည်ရေ....မကြည်။ (အထဲကထူး
သံမကြားရ၍၊ ဦးဘိုးလုံးသည် အခန်းထဲ သို့ ဝင် သွား
သည်။ မင်းစေသည် ဖလ်ခွက်တခုကိုယူပြီး ဝင်လာသည်။
ဦးကြင်စွေ သည် စီးကရက်တလိပ်ကိုထုတ်သောက်သည်။
အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွင့်လှက်ရှိသည်။ ဦး
ဘိုးလုံးနှင့် မကြည်တို့ထွက်လာသည်)။

ဦးကြင်စွေ။ ။(ထိုင်ရာမှ ထလျက်)၊ ဝန်ကြီးကတော် နေ
ကောင်းပါရဲ့ လားခင်ဗျာ။

မကြည်။ ။ဟုတ်ကဲ့....နေကောင်းပါတယ်။ (မကြည်နှင့်ဦးဘိုး
လုံးတို့ကနှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖါပေါ်ထိုင်သည်။ဦးကြင်စွေ
က ၎င်းတို့အနီးဆိုဖါပေါ်တွင် ထိုင်ကြသည်။မကြည်သည်
အရက်ဖလ်ခွက်များထဲတွင် အရက်နှင့်ရေကို ရောပေး
လျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အရက်ကိုအနည်းငယ် သောက်လျက်)၊ ကဲ..

မကြည်ကအကိုကြီးကိစ္စကို ဦးကြင်စွေ့ ပြောပြလိုက်
ပါအုံး။

မကြည်။ ။ (ပြုံးလျက်) ဘာလဲ....အကိုကြီးက။ ကိုယ့်ကိစ္စကို
ကိုယ်ပြောမှပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မကြည်ဘဲပြောပါ။ အကိုကြီးက အခုမှသင်တန်း
တက်စဆိုတော့၊ ကောင်းကောင်း ရှာမလယ်သေးဘူး
မကြည်ရဲ့။ ပြောပါ။ မကြည်ဘဲပြောပါ။ (အရက်
အနည်းငယ် သောက်ပြန်သည်)။

မကြည်။ ။ ဦးကြင်စွေ့.... စိန်နားကပ်တရံ လိုချင်တယ်၊ တ
ဘက် ဆယ်ရတိထက်မနဲ့ အသားကောင်းကောင်း မနက်
ဖြန်လိုချင်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မြန်လှချီလား။

မကြည်။ ။ ဘာလဲ.... အကိုကြီးက။ မကြည် ဘာပြောထား
သလဲ။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး လိုချင်တယ်ဆိုရင်၊ ရ-ရမှာပေါ့၊
ဘာလို့ မရ-ရမှာလဲ။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ အစစ်ပေါ့။ ရ....ရမှာပေါ့။ ဘသူ့ ဘို့ပါလိမ့်။

မကြည်။ ။ အို....ဦးကြင်စွေ့ ကလဲ၊ ရိုးလိုက်တာ။ ဘသူ့ ဘို့ဖြစ်
ရအုံးမှာလဲ။ ဒီက....ဝန်ကြီးကတော်ဘို့ပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကဝန်ကြီး ကတော် ဘို့ပါဘဲ။
(အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြန်သည်)။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ စိန်နားကပ်ကြီးက သိပ်ကောင်းပြီး၊ လက်မှာ
ဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင်၊ ဘယ်ကြည့်ကောင်းမလဲ....ဝန်ကြီး
ကတော်ရဲ့။ ။ ဝန်ကြီးကတော် ဆိုတော့၊ ဟိုပွဲထိုင်တက်ရ၊
ဒီပွဲထိုင်တက်ရနဲ့၊ စိန်မပါရင် ဘယ်လှမလဲ။

မကြည်။ ။ ဒါကတော့ ဦးကြင်စွေ့ သဒ္ဒါလို့ ပေးလဲ၊ ယူရမှာ
ပေါ့။

ဦးကြင်စွေ။ ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့၊ ဝန်ကြီးမင်းက လိုရင်၊
ဘာမဆိုလုပ်ပေးရမှာဘဲ။ ဝန်ကြီးမင်းရဲ့ နောက်တော်ပါး
က၊ ပါရမီအမြဲတန်းဖြည့်ပြီးလိုက်ပါမယ်လို့ ကို အဓိဋ္ဌာန်
ပြုထားပါတယ်။ ဝန်ကြီးကတော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မကြည်ရေ၊ ဦးကြင်စွေတို့က၊ အင်မတန်သဒ္ဓါ
တရားကောင်းတယ်နော်။ အရင်တုန်းက၊ တဘက်စကား
ကိုယုံပြီး၊ ဦးကြင်စွေ ကို အကိုကြီးအထင်လွဲခဲ့တယ်။ (အ
ရက်ခွက်ကိုယူ၍ မြှောက်ပြီး) ကဲ...ဦးကြင်စွေ ရေ... (ဦး
ကြင်စွေ နှင့် မကြည်တို့လည်း အရက်ခွက်တို့ကို မြှောက်
ကြသည်) ကျွန်တော် အထင်လွဲခဲ့သမျှ ဝန်ချတောင်းပန်
ပါတယ်။ (အရက်ကိုအားလုံး သောက်ကြသည်)။

မကြည်။ ။ ကဲ...ဦးကြင်စွေ က၊ ဝန်ကြီးနဲ့တွေ့တုန်း၊ ပြောစရာ
ကိစ္စတွေ ဘာတွေ ရှိရင်ပြော။ မကြည်ရဲ့ အကိုကြီးက
ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဆိုတော့ ဝန်ကြီးတွေထဲမှာ တန်ခိုး
အကြီးဆုံးဘဲ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လားအကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။ ဝန်ကြီးချုပ်ပီးရင် သူဘဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်လဲ အကိုကြီး
ပီးရင်ပီးရတာဘဲ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။ အဲဒီတော့ ဦးကြင်စွေ ပြောစရာရှိတာပြောပါ။

ဦးကြင်စွေ။ ။ နေပါစေတော့ ဝန်ကြီးကတော်ရယ်။ တော်
တော်ကြာ အခွင့်အရေးယူတယ် ဖြစ်နေပါအုံးမယ်။

မကြည်။ ။ ဦးကြင်စွေ က သိပ်ရိုးတယ်အကိုကြီးရဲ့။ အကိုကြီး
ကလဲ နဲ့နဲ့ပါးပါး ပြောအုံးမှပေါ့။ ကိုယ် အပေါ်မှာ ဒါ
လောက်ကောင်းထားတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဦးကြင်စွေ ပြောသာပြောပါ အားမနာပါနဲ့။

ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ထလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီက
တယ်လီဖုန်းနဲ့ အတွင်းဝန်ကို အမိန့်ပေးလိုက်ရုံဘဲ။

မကြည်။ ။ကဲ....ဦးကြင်စွေ။ ။ ဝန်ကြီးလုပ်တဲ့ လူက ဒီလောက်
အထိ ခွင့်ပေးထားတာ၊ ပြောရောပေါ့။

ဦးကြင်စွေ။ ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကတော့ သိပ်မကြီးကျယ်ပါဘူး။
ဝန်ကြီးမင်းတို့က၊ တနိုင်ငံလုံးရဲ့ ကိစ္စကြီးတွေနဲ့ ခေါင်း
ရှုပ်နေရတာ။ ဒီတော့ကျွန်တော့်ကိစ္စ အသေးအဖွဲ့ကလေး
နဲ့၊ အပိုသက်သက် ခေါင်းရှုပ်မခံစေချင်ဘူး။ (ဦးဘိုးလုံး
သည် အရက်ခွက်ကို ကုန်း၍ အယူလိုက်တွင် ဦးကြင်စွေ
သည် မကြည်ကို မျက်စိမှိတ် ပြလိုက်သည်။ မကြည်က
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်)။ တော်ပါပြီ.... ဝန်ကြီးကတော်
ရယ်။ မပြောတော့ပါဘူး။ ဝန်ကြီးခေါင်းရှုပ် မခံစေချင်
ပါဘူး။

မကြည်။ ။အို....ဦးကြင်စွေ ကလဲ။ အကိုကြီးရေ....ဦးကြင်စွေ
လိုအားနာတတ်တဲ့လူမျိုးတော့ မကြည်တခါမှ မတွေ့ဘူး
ဘူး။ ဒီမှာဦးကြင်စွေ။ ။ ဦးကြင်စွေတို့ရဲ့ ကိစ္စကလေး
တွေက၊ အလကားဟာကလေးတွေ။ အင်မတန်ကြီးကျယ်
တဲ့ကိစ္စတွေတောင် ဝန်ကြီးက ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒီကတယ်လီဖုန်းနဲ့ အတွင်းဝန်ကို အမိန့်ပေးတာ။
ဟုတ်တယ်မှတ်လား အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။အဲဒီတော့၊ ဘာမှအားနာနေစရာ မရှိဘူး။ ပြောသာ
ပြောပါ ဦးကြင်စွေ။ ။

ဦးကြင်စွေ။ ။ (ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်လျက်)။ ကျွန်တော့်မှာ
သူငယ်ချင်း တယောက်ရှိတယ်။ ညီအကိုလိုဘဲခင်တယ်။
သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေဟာ၊ ပြည်ကြီးက ဗမာပြည်

ကို အတူတူရောက်တာဘဲ။ သူတို့ကမန္တလေးမှာ စီးပွားဖြစ်
တယ်။ စီးပွားဖြစ်တာမှ အတော်ကြီးကိုဖြစ်တယ်။ ဒီလို
စီးပွားဖြစ်တော့၊ ပုလိပ်ကလဲ ငွေရပေါက်ကြီးလို သဘော
ထားပြီး၊ ခဏခဏငွေတောင်းတယ်။ အစတုန်းကတော့
ကျန်တော့သူငယ်ချင်းကလဲ ပေးပါသေးရဲ့။ နောက်တော့
များလွန်းလာတော့ မပေးဘူး။ အဲဒီလိုမပေးဒါနဲ့၊ ပြည်
နှင့်ဒဏ်ပေးဘို့ ပုလိပ်ကအထက်ကို အစီရင်ခံတယ်။ အဲ
ဒါဝန်ကြီးမင်းဆီကို ရောက်လာမှာပါဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ဦးကြင်စွေ့ကို မတွေးတတ်သော မျက်နှာထား
ဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး) မန္တလေးက ကွာစိဆိုတာလား။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မနေ့ကဘဲ ကျုပ်အမိန့်ချလိုက်ပြီးပြီ။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ အောက်က အမိန့်ကိုဖျက်လိုက်သလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင့်ကို မြန်မြန် ပြည်နှင့်ဒဏ်
ပို့လို့၊ အမိန့်ချလိုက်တယ်။

မကြည်။ ။ အကိုကြီးက၊ လုပ်ပြီ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် အရက် ဖလ်
ခွက်ကိုကုန်း၍ အယူတွင်၊ ဦးကြင်စွေ့သည် မကြည်ကို
မျက်စပစ်ပြပြန်သည်။ မကြည်ကလည်း ရှေးကကဲ့သို့ပင်
ခေါင်းညိတ်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အရက်အနည်းငယ် သောက်လျက်) ခပ် စော
စောကဘဲ၊ အတွင်းဝန်ကို ဒီကနေပြီး တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကို
ကြီး အမိန့်ပေးတာ မကြည် ကြားမှာပေါ့။ အတွင်းဝန်
ရဲ့ လက်ထဲမှာတောင် အမှုတဲ မရှိတော့ဘူး။ အောက်
ရောက်သွားပြီ။

မကြည်။ ။ အကိုကြီး ကလဲ....အောက် မကလို့ အဝီစိကိုဘဲ
ရောက်ရောက်၊ အကိုကြီးရုံးမှာ၊ အ ကို ကြီး ဗိုလ် ဘဲ။

ငြောက်ဟေ့ ဆိုရင်၊ ဖုတ်ပီးသားတောင်မဟုတ်ဘူး။ ဆီ
ဆမ်းပြီးသားဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး
ဆိုတာ၊ အတွင်းဝန်တွေရဲ့ အောက်ကချွတ်ကရား ကလေး
မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလောက်တော့ တန်ခိုးရှိရမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီအမှုကိုဒီအခြေရောက်မှ သွားလုပ်လိုက်ရင်၊ ဝန်
ကြီးချုပ်သိပ်ပြီး ဒေါပွလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

မကြည်။ ။ အကိုကြီးကလဲ ယုံတမ်းစကားတွေကို ပြောမနေ
စမ်းပါနဲ့။ ။ ဝန်ကြီးချုပ်ဟာ၊ အကိုကြီးပီးရင် ပီးရတာဘဲ
မဟုတ်ဘူးလား။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဘာမှပြန်မပြော၊ ရှေ့
တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်၍ သက်မချလိုက်သည်။ ။ ၎င်း
နောက်အရက်ခွက်ကို ကုန်း၍ ယူပြန်သည်။ ဦးကြင်စွေ
လည်း မကြည်ကို မျက်စပစ်ပြ၍၊ မကြည်ကလည်း ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ပြန်သည်။) ။ ကဲဘာ....အကိုကြီးရယ်။ တကယ်
မှဘဲ။ ဒီကနေ့အကိုကြီးနဲ့ အားရ ပါးရချစ်လိုက်မယ်ဆို
ပြီး၊ မကြည်လာခဲ့တာ။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ အချိန်
ကုန်သွားပါအုံးမယ်။ သိပ်စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ အကိုကြီး
ရယ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဖလံခွက်ထဲက အရက်အားလုံးကို
သောက်ချလိုက်သည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မကြည်ရေ၊ ထပ်ထည့်ပါအုံးကွာ။ အာတွေသိပ်
ခြောက်တယ်။ (မကြည်သည် အရက်ထည့်ပေးသည်။) ။

မကြည်။ ။ (ထပြီး ဦးဘိုးလုံး၏ လက်ကိုဆွဲလျက်) လာပါအကို
ကြီး၊ ကိုယ့်လက်အောက်ကလူတွေဘဲ၊ (လက်ဟန်နှင့်ပြော
သည်။) ။ အတွင်းဝန်ကို “ဟေ့....ဒါ-ဒါ-ဒါ-လုပ်လိုက်” လို့
အကိုကြီးကပြောလိုက်ရင်၊ တခွန်းကန့်စခွန်း မပြောရ
ပါဘူး။ လာပါအကိုကြီးရယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (သက်မချ၍) နေပါအုံး မကြည်ရယ်၊ ဘယ်လို
လုပ်ရရင်ကောင်းမလဲလို့၊ ကိုယ်စဉ်းစားနေပါတယ်။

မကြည်။ ။ အောင်မယ်လေး.... ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး လုပ်နေပြီး၊
ဒီကိစ္စကလေးကို ဒါလောက်တောင် စဉ်းစားရသလား။
အတွင်းဝန်သာ မကြည်ရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုင်ရင် ဒီကိစ္စမျိုးဟာ
နှစ်မိနစ်အတွင်း ပီးသွားဘိ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ စိတ်ကူးပီးပါဘိ။ (အရက်ခွက်ကို ကုန်းအယူ
လိုက်တွင် မကြည်သည် ဦးကြင်စွေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ဖလံခွက်ထဲက အရက်ကို တဝက်
လောက်သောက်ချလိုက်သည်။) ။ ရပါဘိကွ။ ဝန်ကြီးကြံ
ထရံဒုတ်ခနောင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ မကြည်ရ။ (ဦးဘိုးလုံး
သည် အရက်ခွက်ကို စားပွဲခုံပေါ် သို့ချလိုက်ပြီး၊ ထသည်။
မတ်တတ်ရပ်မိသည်နှင့် သက်မချလိုက်သည်။ ဦးဘိုးလုံး
သည် တယ်လီဖုန်းဆီသို့သွားသည်။ မကြည်သည် ဦးဘိုးလုံး
၏ လက်မောင်းကိုဘက်ပြီး လိုက်သွားသည်။ နှစ်လှမ်း
လောက်သွားမိသည့်အခါ၊ မကြည်သည် ဦးကြင်စွေ့ ဘက်
သို့လှဲပြီး၊ မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ဦးကြင်စွေ့သည် ခေါင်း
ညိတ်ပြသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်
၍) ဟလို.... အတွင်းဝန်ရုံးကိုပေးပါ....၊ ဟလို.... ဒါအတွင်း
ဝန်ရုံးလား။ ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန်ကိုပေးပါ။ (ဦးဘိုးလုံး
သည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်၍ကိုင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊
မကြည်သည် ဦးကြင်စွေ့ ဆီသို့လာပြီးလျှင် ဦးကြင်စွေ့ကို
စင်ဒေါင့်နားဆီသို့ မျက်ရိပ်ပြ၍ ခေါ်သွားသည်။ စင်
ဒေါင့်နားတွင်မကြည်က ဦးကြင်စွေ့အား “ဘယ်လောက်
လုပ်ယူရတယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒါဘဲနော်၊
ဥဿဖယားတွေတော့ လုပ်မလာနဲ့။ မိုးမီးလောင်သွား

မယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကြင်စွေက “ဟာ....ဒီကောင်မ
ကလဲ၊ အရေးကြီးနေရတဲ့အထဲ.... လုပ်ဘိ။ ငနဲကြီးနား
မှာသွားနေပါ”ဟု ပြန်၍ငေါက်လိုက်သည်။ မကြည်လည်း
ဦးဘိုးလုံး အနားသို့ပြန်သွားသည်။ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟလို....ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန်လား၊ ပြည်ထဲရေး
ဝန်ကြီးစကားပြောနေတယ်။ ဒီမှာ....မန္တလေးက ကွာစီ
အမှုဟာ ဘယ်ရုံးကို ရောက်သွားပလဲ။ ဪ...အဲဒါကို
ခဏဆွဲထားလိုက်ပါအုံး။ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ အခုဘဲ၊
မန္တလေးက မြို့မိမြို့ဘတွေနဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးတွေ၊ ဝန်ကြီး
ဆီကိုလိုက်လာပြီး၊ ဝိုင်းပြောနေကြတယ်။ ကွာစီဟာသူ
တော် ကောင်းဆိုဘဲ။ ဝန်ကြီးတို့ကြားတဲ့သတင်းတွေဟာ၊
တဘက်သတ် မမှန်သတင်းတွေလို့ လူကြီးတွေက ပြောနေ
ကြတယ်။ မန္တလေးမှာလဲ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူထုက
အတော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ကြားရ
တယ်။ ဒီတော့ ဝန်ကြီး မနေ့က ချပေးလိုက်တဲ့ အမိန့်ကို
ဖျက်ပစ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ အင်း....အင်း....အင်း....ဟာ....ကိစ္စ
မရှိပါဘူး။ ဝန်ကြီးလုံးဝတာဝန်ယူပါတယ်။ (သက်မချ
သည်)။ ဝန်ကြီးရဲ့ နှုတ်အမိန့်အရ ဖျက်လိုက်တယ် ဆိုပြီး
တော့သာဖျက်လိုက်ပါ။ ကောင်းပြီ။ သင့်ခံယူ (တယ်လီဖုန်း
ချလိုက်သည်)။ ။

မကြည်။ ။ (လက်ခတ်တီး၍ သြဘာပေးလျက်) ဟေး....ဒါမှဒီ
အကိုကြီးကွ။ (ဦးဘိုးလုံးနှင့် မကြည်တို့သည် ဆိုမိရုံရာသို့
ပြန်လာကြသည်။ မထိုင်သေးဘဲ၊ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင်
ရှိသည်။ ဦးကြင်စွေလည်း မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဦးဘိုးလုံး
သည် အရက်ခွက်ကို ကုန်းကောက်ပြီး အားလုံး မော့ချ
လိုက်သည်။ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်မနက်ဖြန် မန္တလေးကိုလေယာဉ်
 ပျံနဲ့ လိုက်သွား။ ဟိုမှာ ကွာစိနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောလို့ရမဲ့
 လူကြီးလေးငါးယောက်ကိုကပ်။ ဗမာ လူကြီးတွေဟာ၊
 သနားအောင်ပြောနိုင်ရင်၊ သနားတတ်ပါတယ်။ ပီးတော့
 မှ သူတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရနိုင်သလောက် လူကြီးတွေရဲ့
 လက်မှတ်ကို လိုက်ယူ။ ဒီကွာစိဟာ လူကောင်း၊ ဘာ
 ညာဆိုတဲ့ အသနားခံစာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါရရင် ရန်ကုန်
 ကိုခေါ်လို့ရမဲ့လူကြီး ၄-၅-ယောက်ကို ဝန်ကြီးနဲ့လာတွေ့
 ဘို့ ခေါ်ခဲ။ ဝန်ကြီးတို့အထဲက၊ ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့ လူ
 တချို့လဲ ကြည့်လုပ်အုံး။ ပီးတော့ ဟိုက လက်အောက်
 ငယ်သားတွေလဲ ကြည့်လုပ်လိုက်လေ။ ဒါတွေတော့ ခင်
 ဗျား နားလည်မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ် လူ.... ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ
 အ-တတ လုပ်လို့ မရဘူး။ ဂျင်လိုမှတ်နေအောင် လည်ရ
 တယ်။

ဦးကြင်စွေ။ ။ ဟုတ်ကဲ့....။ ဝန်ကြီးမင်းရဲ့ ဩဝါဒအတိုင်း
 ကြိုးစားပါမယ်။

မကြည်။ ။ ကဲ....ဦးကြင်စွေပြန်တော့။ ကိစ္စပီးဘီ။ တကယ်....
 ဒီကနေ့ အကိုကြီးနဲ့ အားရပါးရ ချစ်ရမလားမှတ်တယ်။
 သူတို့ကိစ္စတွေက ဝင်ဝင်ရှုပ်နေတယ်။

ဦးကြင်စွေ။ ။ ဟုတ်ကဲ့....။ ဝန်ကြီးမင်း ကျွန်တော်ပြန်ပါအုံး
 မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကောင်းဘီ။ (ဦးကြင်စွေ ထွက်မည်အလုပ်တွင်)
 ဪ...ခဏ။

မကြည်။ ။ အကိုကြီးကလဲ....၊ လေသိပ်ရွေတာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ လာပါမယ်....မကြည်ရဲ့။

မကြည်။ ။ မကြည် ဝင်တော့မယ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ခေါင်း

ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မကြည်သည် အခန်းဘက်သို့ လျှောက်
သွားသည်။ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီမှာဦးကြင်စွေ.....

မကြည်။ ။ (နှစ်လှမ်းလောက် လျှောက်ပြီး ပြန်လှည့်လျက်)
ဒီမှာ....ဦးကြင်စွေ။ ။ (လက်ညှိုးထောင်ပြလျက်) ဒါဘဲ
နော်....ခုန၊ ကျမပြောတာ....။

ဦးကြင်စွေ။ ။ စိတ်ချပါ.... မမကြည်။ (ခေါင်းနှင့် ကိုယ်ကို
နှိမ့်ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။ မကြည်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည်။) ။ (ထိုအခိုက်တွင်အခန်းထဲသို့ ယောက်ျား
၄ ဦးနှင့် မိန်းမ ၃ ဦးဝင်လာကြသည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟော....အတော်ဘဲ။ ထိုင်ကြ။ (ကြင်စွေ အနီး
သို့ကပ်လျက်) စိတ်ချပါရစေနော် ဦးကြင်စွေ။ မကြည်
ရဲ့ စိတ်မှာ အတော်ထိခိုက်နေတယ်။

ဦးကြင်စွေ။ ။ ဟုတ်ကဲ့....။ စိတ်ချပါဝန်ကြီးမင်း။ ကျွန်တော့်
ကို ခွင့်ပြုပါအုံး။ (ဦးကြင်စွေ ထွက်သွားသည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ရောက်လာသော ဧည့်သည်များသို့) ကဲ.....
ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် စားပွဲခုံတွင် တပ်
ထားသော ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ မင်းစေ
ဝင်လာသည်။) ။ ဟေ့....ဒီပုလင်းနဲ့ ဖလံ့ခွက်နှစ်ခု ငါ
အခန်းထဲပို့ လိုက်ကွာ ဒီကလူကြီးတွေကို အသစ်ထုတ်ပေး
(မင်းစေသည် အရက်ပုလင်းနှင့် ဖလံ့ခွက် ၂ ခွက်ကိုယူ၍
ဦးဘိုးလုံး၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကိုင်း....နေကြအုံးနော်။ ကျုပ်တော့ ညောင်း
ဘီဗျာ။ အထဲမှာ ခဏဝင်လှုံလိုက်အုံးမယ်။ (အခန်း
ဘက်ကို လှဲသွားသည်။) ။

ဦးထွန်း။ ။ အနှိပ်သည်ကြီးရောက်နေဘိထင်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်) တယ်နောက်တဲ့ လူ
ဘဲ။ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်တာ။ မနာလို တို့ရှေ့
မဖြစ်နဲ့ ဆရာတို့။ (ဦးဘိုးလုံးသည် “လာမယ်-လာမယ်
မကြည်ရဲ့ လို့၊ တကယ်စောင့်တဲ့အချိန်၊ မလွယ်ပေါက်
နဲ့ အိမ်” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး သီချင်းဆိုပြီး၊ ၎င်းအ
လိုက် လေချွန်လျက်၊ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ မင်းစေ
သည် အရက်ပုလင်း၊ ရေပုလင်းနှင့် ဖလံခွက်များယူ၍ ဝင်
လာသည်။ ဦးဆန်နီသည် အရက် ဖလံခွက်များထဲသို့
အရက်နှင့်ရေများထည့်၍ ဧည့်သည်များ၏ရှေ့တွင် လိုက်
ချလျက်ရှိသည်။ ။

ဦးမုန်း။ ။ (၎င်းရှေ့တွင် အရက်ဖလံခွက် ချပေးသည်ကို ငြင်း
လျက်) တခြားမှာပေး။ တခြားမှာပေး။

ဦးဆန်နီ။ ။ ကဲ.... လာကြဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းစကြရအောင်။
(အရက်ဖလံခွက်ကို ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်သည်။ ဦးမုန်းနှင့်
ဦးထွန်းတို့ နှစ်ယောက်မှတစ်ပါး အားလုံး အရက်ဖလံခွက်
ကို ကိုင်ပြီး၊ ထကြသည်။) ဦးမုန်းနဲ့ ဦးထွန်းကော....။

ဦးမုန်း။ ။ တားမရရင်လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာသာ ခင်ဗျားတို့ ကစား
ကြဗျာ၊ (ဦးဆန်နီက ရှေ့ဆောင်လျက်၊ ဦးကျော်ဆင့်၊
မသန်းတင်၊ မတေင့်၊ မလေးတို့သည် မဲကစားရန် ခုံဆီသို့
သွားကြသည်။) ။

ဦးဆန်နီ။ ။ ဒီကနေ့ ကိုးမီးရိုက်ရအောင်။ (စားပွဲခုံပေါ်ရှိ မဲကို
ကုလားဖန်ထိုးသည်။ ကုလားဖန်ထိုးနေစဉ်ပင် “ကွန်မြူ
နစ်ကို ချရမယ်” “ကွန်မြူနစ်ကို ချရမယ်” ကို၊ မဲသမားများ
မဲကစားရင်း၊ သီချင်းကလေး တအေးအေးနှင့် ဆိုနေကြ
အတိုင်း သံနေသံထားနှင့် ဆိုလျက်ရှိသည်။) ။

မသန်းတင်။ ။ စိမ့်လိုက်။ (အရက်အနည်းငယ်သောက်သည်။) ။

(မဲကစားကြသည်။မဲကစားနေစဉ်၊ “ကွန်မြူနစ်ကို ချရမယ်”ကို မဲသမားငါးဦးစလုံး၊ မဲကစားရင်း မဲသမားများ သိချင်းဆိုနေကြအတိုင်း၊ တလွဲစီ သိဆိုလျက်ရှိကြသည်။ အရက်ကိုလည်း အနည်းငယ်စီ သောက်လျက်ရှိကြသည်)။

ဦးမုန်း။ ။ဦးထွန်းရေ။ ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေကိုခဏလောက်လှမ်းကြည့်စမ်းပါအုံး။ ကွန်မြူနစ်ကို ကြောက်လှိက်တယ်ဆိုတာလဲ၊ သူတို့အပြင်မရှိတော့ဘူး။ တကယ်တမ်းကြတော့လဲ၊ သူတို့တတွေဟာ၊ မဲဝိုင်း၊ အရက်ဝိုင်းနဲ့ ဖါဝိုင်းမှာဘဲ ကွန်မြူနစ်ကို တိုက်နေကြတာဘဲ။ ဒီကွန်မြူနစ်ရန်ကတော့မသေးဘူး။ ဒင်းတို့ကို ဒီလိုတိုက်လို့ မရဘူး။

ဦးထွန်း။ ။ဝါဒခြင်းဆိုရင်တော့၊ ဒီမိုကရေစီဝါဒကို၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒက၊ ပြိုင်လို့ မရပါဘူး။ ဒီမိုကရေစီက လူတွေကို လူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အညီနေရအောင် လုပ်ပေးတဲ့ဝါဒ။ ကွန်မြူနစ်ကတော့၊ လူတွေကိုနဖါးကြိုးထိုးထားတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေလိုနေရအောင် လုပ်ပေးတဲ့ဝါဒ။ အဲဒီတော့ ဝါဒခြင်းသာပြိုင်ရရင်၊ ဒီမိုကရေစီကနိုင်မှာဘဲ။ လူထုရှေ့ချပြရင်၊ လူထုအနေနဲ့၊ ဒီမိုကရေစီကိုရွေးမှာအမှန်ဘဲ။ အဲဒါကြောင့်၊ ဒီမိုကရေစီဝါဒကို ကွန်မြူနစ်ဝါဒက လှမ်းမိုးသွားမှာ ကြောက်ဘို့မလိုပါဘူး။

ဦးမုန်း။ ။ဒါပေမဲ့၊ ဒီမိုကရေစီဘက်က ခေါင်းဆောင်တွေ၊ သိလပျက်လာရင်တော့၊ ကွန်မြူနစ်တွေတက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီကွန်မြူနစ်ရန်ကတော့ မသေးဘူး။

ဦးထွန်း။ ။ဟုတ်တယ်။ ဒီရန်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိရင်

ညတိုင်း ကောင်းကောင်းတောင် အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။
တကယ်တော့.... မိဘဆိုတာ ကျေးဇူးမတင်ရဘူးတဲ့။ သတ်
ပစ်သင့်ရင်တောင်၊ သတ်ပစ်ရမယ်တဲ့။ အဲဒီတိရိစ္ဆာန်
ဝါဒကြီး.... ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ အမြစ်တွယ်မယ်
ဆိုရင်တော့ ငါးပါးမက၊ သံဃာစင်ကြီးပါ မှောက်ကုန်
တော့မှာဘဲ။

ဦးမုန်း။ ။ ဒီလိုသဿာစင်ကြီးပါ၊ မမှောက် စေခြင်ရင်တော့၊
အာဏာရခေါင်းဆောင်တွေ၊ သီလရှိရလိမ့်မယ်။ အာဏာ
ရခေါင်းဆောင်တွေ သီလပျက်လာတဲ့အခါ၊ ပြည်သူလူထု
ဟာ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့၊ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ လက်ထဲကို
အာဏာထိုးအပ်လိုက်မဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ၊ အင်မတန်
ကြီးတယ်။

ဦးထွန်း။ ။ ကွန်မြူနစ်တွေလဲ သီလရှိတဲ့လူတွေတော့ မဟုတ်
ဘူး ဦးမုန်း။

ဦးမုန်း။ ။ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူထုဆိုတာ အင်မတန်ကြီးစိတ်
ပျက်လာရင်၊ သိပ်ပြီးစဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်
မှတ်၊ နဖါးကြိုးထိုးခံထားရတဲ့ဘဝမှာ တသက်လုံး နေရ
နေရ၊ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လာရင်၊ အရှဲ့တိုက်ပစ်တတ်
တယ်။ ဒါဒင်မကသေးဘူး။ ဒီကွန်မြူနစ်တွေဟာ၊ အာ
ဏာမဲ့နေတဲ့အခါ၊ ဒီမိုကရေစီတို့၊ လောကီနိဗ္ဗာန်တို့ဆိုတဲ့
စကားလုံးတွေကို သုံးပြီး၊ မစားရဝခမန်း ဝါဒအဖြန့်
ကောင်းတယ်။ လူတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်လာအောင်
လှုံ့ဆော်တဲ့ နေရာမှာလဲ၊ အင်မတန် ကြမ်းကျင်တယ်။
အဲဒီ မကျေမနပ်မှုတွေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး၊ လူတွေကို

စည်းရုံးနိုင်တဲ့ နည်းပရိယာယ်တွေလဲ၊ အင်မတန် များတယ်။ အဲဒီတော့ သီလပျက်နေတဲ့ အာဏာရခေါင်းဆောင်တွေကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေတဲ့ ပြည်သူလူထုဟာ၊ ဒီ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်သွားမှာ၊ အင်မတန်စိုးရတယ်။ မှတ်ထားပါ ဦးထွန်း။ ကိုယ်ကျင့်တရားမရှိတဲ့ လူတွေဟာ၊ ကွန်မြူနစ်တွေအာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်အောင်၊ လမ်းဖွင့်ပေးတဲ့ အလုပ်ကိုသာ လုပ်နိုင်မယ်။ ဒီကွန်မြူနစ်တွေကိုဘယ်တော့မှနိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ပါဘူး။

ဦးထွန်း။ ။ ကွန်မြူနစ်ကိုတိုက်ဘို့ မဟုတ်သည့် တိုင်အောင်၊ ကိုယ် ကိုကြည်ညိုပြီး၊ လိုက်နေကြတဲ့ ငယ်သားတွေရဲ့ အကြည်ညိုကို ခံနိုင်ဘို့အတွက်၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းရမယ် ဆိုတာတော့၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

ဦးမုန်း။ ။ ကိုင်း ခင်ဗျားတို့သာ ဆက်ပြီး ကစားနေကြတော့၊ ကျုပ်တို့တော့ သွားတော့မယ်။ (ထွက်သွားကြသည်)။

ဦးဆန်နီ။ ။ (ဖဲကစားမြဲ ကစားလျက်) ဒီလူတွေက လူရှော်တွေဘဲ။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ၊ လူစုံပါတယ်မှတ်လား။ ဘာသာရေးသွင်းလာလို့ ဘာရမလဲ။ အားလုံး ပျက်ကုန်မှာပေါ့။
(ဤသို့ဖဲကစားရင်း၊ စကားတပြောပြောနဲ့ ရှိစဉ် မင်းစေ ဝင်လာသည်)။

မင်းစေ။ ။ (ပျာယံးပျာယာနှင့် ဝင်လာ၍) အကိုကြီး....အကိုကြီး ဟိုမှာလာနေပြီ။ ဟိုမှာလာနေပြီ။

မသန်းတင်။ ။ဟဲ့အကောင်.... အလန့်တကြား....။ ဘာလဲ....
ဘသူလာနေလို့လဲ။

မင်းစေ။ အမ်မလေး....ဝန်ကြီးကတော်ဗျ၊ ဝန်ကြီးကတော်ဗျ။
ဒေါ်ခင်သိုက်ဗျ။

ဦးဆန်နီ။ ။ဟဲ့ ဒေါ်ခင်သိုက်ကြီးလား။ဟိုက်....ဒုက္ခဘဲဟေ့ ။
ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ဝင်လာ၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်) ဝန်ကြီး ဦးဘိုး
လုံးဘယ်သွားသလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။ဪ....အမကြီးပါလား။ ကြွပါ။ကြွပါ။ထိုင်ပါ။
ထိုင်ပါ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းနှင့်) သူ့ဘယ်သွား
သလဲ။ အလီမူလာထဲက ဖါသယ်မ မိကြည်ဆိုတဲ့ ကောင်မ
ဘယ်မှာလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။ထိုင်ပါအုံးလေ။ ခဏထိုင်ပါအုံး။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ခပ်ဆတ်ဆတ် ဒေါသနှင့်) သူ့ဘယ်သွား
သလဲ....။ ကျုပ်ဗမာစကားပြောနေတယ်။ ရှင်နားမလည်
ဘူးလား။ (ဦးဆန်နီမှတစ်ပါး အားလုံး လစ်ထွက်သွား
ကြသည်)။

ဦးဆန်နီ။ ။နားလည်ပါတယ်။ ဝန်ကြီးရှိပါတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ရှိတာတော့ဟုတ်ဘိ။ ဘယ်မှာလဲ။ အလီမူ
လာထဲက ဖါသယ်မ မိကြည်ဆိုတာကော ဘယ်မှာလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။အား....။ဟို....ဟိုဒင်းလေ။ အမကြီး.... အိုင်စလင်
ဆိုတဲ့ နိုင်ငံသိတယ်မဟုတ်ဘူးလား။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ကျုပ်မသိပေါင်။ ဒါဘာဖြစ်သလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။အဲဒီ အိုင်စလင်က သံအမတ်ကြီးနဲ့ (အခန်းကို
လက်ညှိုးထိုးပြလျက်) ဟိုအခန်းထဲမှာ အင်မတန် အရေး
ကြီးတဲ့ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေပါတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါအိပ်ခန်းမှတ်လား။ ဆွေးနွေးစရာ ရှားရှား
ပါးပါး လားတော်။ သံအမတ်နဲ့ အိပ်ယာထဲမှာမှ
ဆွေးနွေးရသလား။ ကျုပ်ကိုလိမ်မနေပါနဲ့။ ဒီအရပ်
ထဲက ဓါတ်သိတယောက် တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်လို့ ကျုပ်
လာတာ။

ဦးဆန်နီ။ ။ကျွန်တော်မလိမ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ။
ဒီလိုပါအမကြီး။ လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စတခုကို ကျွန်တော်
ပြောမယ်။ ဘဏ္ဍာမှ မပြောနဲ့ နော်။ ထိုင်ပါအုံး။ (ဒေါ်
ခင်သိုက်သည် ဆိုဖါပေါ်တွင်ထိုင်သည်။ ဦးဆန်နီမှာမူ
ကား၊ ဒေါ်ခင်သိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တပ်ရပ်
လျက်ရှိသည်)။ အမကြီး.....ဘဏ္ဍာမှ မပြောနဲ့ နော်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ကျုပ်က ရွာရိုးလျှောက်ပြီး ပြောနေတဲ့ မိန်း
မစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ဦးဆန်နီ။ ။စိတ်မဆိုးပါနဲ့အမကြီးရယ်။ (နောက်လွှဲကြည့်ပြီး)
ဒီကျော်ဆင့်နဲ့ မိသန်းတင်တို့ဟာ တော်တော်အားကိုးရတဲ့
ဟာတွေဘဲ (ဒေါ်ခင်သိုက်ဘက်သို့ ပြန်လွှဲလျက်) ဒီလိုအမ
ကြီးရဲ့။ ။ အဲဒီအိုင်စလင်က သမတကြီးဟာ၊ ဗမာနိုင်ငံကို
အလယ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီသမတကြီးဟာ၊ အင်မတန်အရေး
ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တဲ့ အတွက်။ သူ့လုံခြုံရေးကို
အထူးလုပ်ပေးရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် အ
ခန်းထဲမှာ သံအမတ်ကြီးနဲ့ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ပြီးဆွေး
နွေးနေရတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါကလေး ပြောလိုက်ပြီးရော။ ဘဏ္ဍာမှမပြော
နဲ့ လေး ဘာလေးနဲ့ ဗာရာဏသီခွဲနေရသေးတယ်။ (ဒေါ်
ခင်သိုက်သည် စားပွဲပေါ်၌မကြည်၏ နားကပ်ကလေးကို
မြင်သည်)။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါက....ဘယ်ကဟာလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။ဪ...ဒါက၊ သံအမတ်ကြီးယူလာတာလေ။ အိုင်စလင်က သမတကြီးလာရင်၊ အမကြီးအတွက် နားကပ်တရံယူလာချင်တယ်တဲ့။ ။ အဲဒီတော့၊ ဒီပုံမျိုးကို အမကြီး ကြိုက်သလားလို့၊ နမူနာပြဘို့အတွက်၊ သံအမတ်ကြီးယူလာတာလေ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(နားကပ်ကိုသေသေ ချာချာကြည့်ပြီး) အိုင်စလင်က နားကပ်က ဗမာပန်းတိမ် တွေလုပ်တဲ့ နားကပ်နဲ့ အတူတူပါဘဲလား။

ဦးဆန်နီ။ ။အဲဒီအံ့ဩစရာကို၊ အမကြီးပြောရအုံးမယ်။ မဏိစိရှုမင်းကြီးဟာ ဖေါင်စကြာနဲ့ လွှဲတုန်းက အဲဒီ အိုင်စလင်ဆိုတာကို ရောက်သွားတယ်။ မဏိစိရှုမင်းကြီးနဲ့ ပါသွားတဲ့ ဗမာတွေ အတော်များများဟာ၊ အိုင်စလင် မတွေ့နဲ့ ညားပီး၊ ဒီအိုင်စလင်မှာ နေရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာလဲ ပန်းတိမ်တွေပါသွားတယ်။ အခု ဒီနမူနာ နားကပ်လုပ်တဲ့ ပန်းတိမ်ဟာ၊ အဲဒီကအဆက်တွေပေါ့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(အနဲငယ်လေပြော့လာ၍) အံ့ ဩ စရာဘဲနော်။ ဒါကြောင့်လဲ အိုင်စလင်မှာ လုပ်တယ်သာ ဆိုတယ်၊ ဗမာ့လက်ရာနဲ့ တထေရာထဲတူတာကိုး။

ဦးဆန်နီ။ ။အမကြီး....ဒီလက်ရာကို ကြိုက်သလား။ ဝန်ကြီးက သံအမတ်ကြီးကို စကားပြန်ရမယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ပြုံးလျက်) ကျမက၊ ဒီလိုခပ်ရိုးရိုးဘဲ ကြိုက်တယ်။ ဆန်းတာတွေမကြိုက်ဘူး။

ဦးဆန်နီ။ ။အမကြီးရဲ့ ဆန္ဒဟာ၊ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ နှစ်လုံးသည်းပွတ် ကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ဆန္ဒဘဲ။ ဝန်ကြီးကတော်မှ၊ သာမန်ဝန်ကြီး ကတော်တောင် မဟုတ်ဘူး။

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကတော်ဖြစ်ပြီး၊ အခုလိုရိုးရိုးသားသား
ကိစ္စကြိုက်တယ်။ ဆန်းဆန်းပြားပြားကို မကြိုက်ဘူး
ဆိုတာ အင်မတန် ချီးကျူးစရာ ဂုဏ်အင်္ဂါတရပ်ပေါ့။
ကျွန်တော်တော့ အများကြီးဘဲ ချီးကျူးပါတယ် အမ
ကြီးရယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (တင်းမာမှုမှာ အတော်ကလေး လျော့လာ
ပြီး) ထိုင်ပါလားရှင်။

ဦးဆန်နီ။ ။ နေပါစေ အမကြီး။ ကျွန်တော် မထိုင်ပါဘူး။
ဝန်ကြီးကတော် အနေနဲ့ ရော၊ အင်မတန် သိက္ခာရှိတဲ့
အမျိုးသွီးကြီး အနေနဲ့ ရော၊ ကျွန်တော်ရိုသေပါတယ်။
မထိုင်ပါဘူး။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (အတော် ကျေနပ်လျက်) ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊
ကိစ္စမရှိပါဘူး။

ဦးဆန်နီ။ ။ ကျွန်တော်မထိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာအမကြီး တခြား
ကိစ္စရှိရင် နဲ့နဲပါးပါး သွားလိုက်ပါအုံးလား။ ဝန်ကြီးနဲ့
သံအမတ်ကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းဆွေးနွေးပွဲက နဲ့နဲကြာလိမ့်မယ်
ထင်တယ်။ အသေးစိပ် ဆွေးနွေးစရာတွေပါတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တခြားဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး။
ဒီမှာဘဲ ထိုင်စောင့်နေပါမယ်။ (ဦးဘိုးလုံး မကြည်တုံ့၏
အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သံကြားရသဖြင့် ဒေါ်ခင်သိုက်နှင့်
ဦးဆန်နီတို့ လွဲကြည့်သည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် မကြည်၏
ပခုံးကိုဖက်လျက်၊ မကြည်က ဦးဘိုးလုံး၏ ခါးကိုဖက်
လျက် ခပ်ယိုင်ယိုင် ထွက်လာကြသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်
မြင်ရသည်ကို မယုံနိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။
ဦးဆန်နီမှာကား၊ မျက်လုံးပြူး၍ လစ်ပြေးရန် ဟန်ပြင်
လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်သည် ဦးဆန်နီကိုကြည့်၍)

အိုင်စလင် သံအမတ်ဆိုတာက ဒီသံအမတ်ကိုး၊ (မတ်
တပ်ရပ်၍) ဟဲ့ ရွှေလုံး။ (ဦးဆန်နီလည်း အမှူးပြေပြီး မျက်
လုံးများကျယ်လာသည်။ မကြည်လည်း ဦးဘိုးလုံး၏ခါးကို
ဖက်ထားသော လက်ကိုယုတ်ပြီး၊ အိမ်ခန်းထဲကိုပြန်ဝင်ပြေး
လေသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်သည် ထမိန်ကိုတိုတိုပြင်ဝတ်
လျက် မကြည်နောက်သို့လိုက်ရင်း) ဟဲ့ ကောင်မဘယ်ပြေး
သလဲ၊ လာခဲ့။ အခုလာခဲ့။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဒေါ်ခင်သိုက်
အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်မလိုက်နိုင်အောင်၊ အခန်းဝမှနေပြီး
လက်နှစ်ဘက်တန်း၍ ကာလျက်ရှိသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်သည်
မကြည်ကိုပဲပြီး) ဖယ်စမ်း။ ဖယ်စမ်း။ ဒီစောက်ကမြင်းမ၊
ဘိုင်းတာမ၊ လင်ခိုးမ၊ ဘယ်မှလဲ ဒီကောင်မ။ (ဒေါ်ခင်
သိုက်သည် ဦးဘိုးလုံးကို အတင်းတွန်းဖယ်လျက်ရှိသည်။
ဦးရွှေလုံးကလည်း အတင်းတားလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မသိုက်ရာ၊ တောင်းပန် ပါရစေကွာ။ လုပ်ခြင်း
လုပ်၊ မကြည်ကလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ ဒါဟာ ဒီက
ငရွှေလုံးရဲ့ အပစ်တွေချည်းဘဲ။ အဲဒီတော့ လုပ်ခြင်းလုပ်၊
ငရွှေလုံးကိုဘဲ လုပ်ပါကွာ။ ငရွှေလုံးကိုဘဲ လုပ်ပါကွာ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (ဒေါ်သပို့ထွက်လာလျက်) အမ်မာ နင်က
ဒီလိုတောင် ဖြစ်နေသလား။ နင်က ဒီလောက် ဖြစ်နေရင်
လုပ်တယ်ဟယ်။ (ဦးဘိုးလုံး၏ ဘယ်ဘက်ပါးကို တချက်
လှမ်းရိုက်လိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မကြည်တော့ မထိပါနဲ့၊ မင်းဒေါသ မပြေသေး
ရင် ငါ့ကိုဘဲ ထိပုံရိုက်ပါကွာ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (ဒေါ်သပို့ထွက်လာလျက်) ရိုက်တယ်ဟယ်
(ညာဘက်ပါးကို ဘယ်လက်နှင့် တချက် ထိပုံရိုက်ပြန်သည်။
(ဦးဘိုးလုံးသည် ရိုက်ပါကွာ ဟုဆိုပြီး၊ နှစ်ကြိမ်နောက်

ထပ်တိုးပေးသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်လည်း နောက်ထပ်၍
ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်သည်။ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့..... တော်တော့ကွာ မိသိုက်....နာတယ်။
ဝန်ကြီးဆိုတာ ဒီလိုစော်ကားရတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ
ဝန်ကြီးကတော် လုပ်နေပြီး၊ ဘာမှအဝါးမဝဘူး။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဝန်ကြီးဟာ ဝန်ကြီးလိုနေရင်၊ ဘယ်လိုဆက်ဆံ
ရမယ်ဆိုတာ၊ ကျုပ်သိတယ်။ ရှင်အိန္ဒြေရရ နေလို့ မှ
ကျုပ်က မရိုမသေလုပ်ရင် ကျုပ်အဆိုးပေါ့၊ အခုရှင်လုပ်
နေတာက၊ တဘက်သား ရိုသေစရာ တကွက်လောက်
တောင်ရှိသေးရဲ့လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မသိုက်၊ မင်းဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ကွာ။ မင်း
ဟာ ငါ့ကြောင့် ဝန်ကြီးကတော် ဖြစ်လာပြီး၊ ဂုဏ်တွေ
ဒြပ်တွေ ရှိလာတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ စိန်နားကပ်
ကြောင့် ပါးပြောင်ရတဲ့ မိန်းမကကွယ်။ ဝန်ကြီးကို ပါး
ရိုက်တယ်တဲ့၊ ထွဲ့....အသဲနာတယ်ကွာ။ (ပါးနှစ်ဘက်
ကို တလွဲစီပွတ်လျက်ရှိသည်)။ ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။အမ်မာ၊ ငရွှေလုံး၊ နင်ကအခုမှဘာရာဇဂုံတော်
မောက်ပြရတာလဲ၊ အစက၊ လွယ်အိတ်ကလေးပခုံးချိတ်ပြီး၊
ရွာရိုးလျှောက်နေရတဲ့ ခွေးဝင်စားဘဝကို နင်မေ့ ပလား။
နင့်ကို ဒီခွေးဝင်စားဘဝက၊ ဘသူ ကယ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို
ကော၊ နင်မေ့ ပလား....ဟင်....ငရွှေလုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မသိုက်ရေ၊ တော်တော့ကွာ။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်
နေရာတော် ဆိုတာရှိတယ်။ ဟောဒီက ဘိုးရွှေလုံးဟာ၊
ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဖြစ်နေဘိ ဆိုတာကလေးမျှားကိုလဲ၊
သတိရှိအုံးမှပေါ့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ရှင်ကောင်းကောင်းနေရင်၊ရှင်ကို ကျမရိုသေ
မှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဝန်ကြီးဖြစ်လာရင် ဒီလိုဟာကလေးတွေ ကတော့
နဲ့နဲ့ ပါးပါးရှိရမှာဘဲ မသိုက်။ တယောက်ဆိုတာ အမှန်စင်
စစ်၊ ပြည်ထဲရေးလို ဝန်ကြီးအတွက် နဲ့တောင် နဲ့သေး
တာဘဲ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဟင်....ငရွေလုံး၊ နင်တသက်လုံး လုပ်ခဲ့ဘူး
တာတွေ၊ဝန်ကြီးဖြစ်မှ အရူးအမဲသားစားမိသလိုဇိမ် သိပ်
တွေ့နေတာပေါ့လေ။ အမယ်လေး ကိုရွှေဝန်ကြီးက၊ တ
ယောက်တောင်နဲ့သေးတယ်တဲ့ ရှင်....။ ဒီမှာငရွေလုံး။ တ
ယောက်ထဲရှိလို့ ၊ ငါလေးချက်ထဲရှိက်တာ။ နှစ်ယောက်ဆို
ရင် ပါးရှစ်စိတ်ကွဲသွားမယ်မှတ်။ ခင်သိုက်နော်။ တသိုက်
ထဲရှိတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ-လာပါအုံး မသိုက်ရယ်။ မင်းကို ငါအကျိုးနဲ့
အကြောင်းနဲ့ ပြောပြပါမယ်။ ဆုံးအောင် နားထောင်
စမ်းပါအုံး။ ငါပြောလို့ ဆုံးတော့မှ၊ မင်းမကျေနပ်ရင်၊
မင်းသဘောအတိုင်းပေါ့။ လာပါအုံးကွယ်၊ ဆိုဖါပေါ်မှာ
ထိုင်ပါအုံး။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဒေါ်ခင်သိုက်ကို ဆွဲခေါ်
လာသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်လည်း ခပ်သန့်သန့်မှုန်မှုန်နှင့်
လိုက်လာသည်။ ဆိုဖါပေါ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ဒေါ်ခင်
သိုက်သည် စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော နားကပ်ကို
မြင်သည်)။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါကဘာလဲ။ ဟိုကောင်မအတွက် ရှင်ဝယ်
ပေးတဲ့ နားကပ်ပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေး
ပေး။ ပေးချင်တာနဲ့ ပေးပြီးစစ်ပါ၊ ငါအစစ်ခံပါမယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဘာလဲ....အိုင်စလင် သမတရဲ့ လက်ဆောင်
လို့၊ ဟိုမအေ တယ်ငါတုပ်လိုက်ရ၊ ဟိုကမြင်းမသားလို့၊
ကျုပ်ကို ဖြီးအုံးမလို့လား။ အိမ်မှာတော့၊ ဝန်ကြီးအိမ်
ဆိုပြီး၊ ဟင်းကောင်းနဲ့ တောင် နပ်မှန်အောင်မစားရဘူး။
သူကတော့ အပြင်မှာလျှောက်ပီး ဝေသန္တရာ လက်သစ်
လုပ်ပစ်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ပါးနှစ်ဘက်စလုံးကို တဘက်စီလွှဲပြီးပွတ်လျက်)
ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတထောင်ဆိုတဲ့ စကားရှိ
တယ်ကွဲ့....မသိုက်ရ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။သူများတွေမှာတော့ ရှိချင်ရှိမယ်။ ကျုပ်မှာ
တော့ မရှိနိုင်ဘူး။ မို့သာဝေစားချင်စားမယ်။ လင်ကို
ဝေမယူနိုင်ဘူး။ ရှင်အရင်တုန်းက ဒါမျိုးတခါမှ မရှိဘူး
ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းမသိဘူးဟ မသိုက်။ ဒီလိုဟာမျိုး မလုပ်တတ်
တဲ့ဝန်ကြီးဟာ၊ ဝန်ကြီးအချင်းချင်းထဲမှာ၊ ခေတ်မမှီဘူး
ဆိုပြီး၊ တယ်အောက်ကျတယ်ကွဲ့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။တယ်နော်၊ ပါးကြီးထပ်ရိုက်လိုက်လို့ ခေတ်
မမှီဘူးဖြစ်သွားမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းရိုက်တာ အတော် နာတယ်၊ ငါကတော့
ဝန်ကြီးဆိုရင် မင်းမရိုက်တန်ဘူးရယ်လို့ ပါးထိုးပေးလိုက်
တာတဲ့။ မင်းကတော့အဟုတ်ကိုနဲ့ တာဘဲ၊ အင်း....သွားထဲ
ကသွေးထွက်တယ်ထင်တယ်။ (မင်းစေ ခလုတ်ကလေးကို
နှိပ်လိုက်သည်၊ မင်းစေဝင်လာသည်) ။ ဟေ့ ထွေးခံ ယူခဲ
စမ်း....။

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့(ထွက်သွားလျက် အပေါက်နားသို့ ရောက်
ခါနီးတွင်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့ ၊ ဝန်ကြီးထွေးတဲ့ ထွေးခံနော်။

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ပါးနှစ်ဘက်ကို တလွဲစီပွတ်လျက်) ပါးနှစ်ဘက် စလုံး ဖျင်းဖျင်း၊ ဖျင်းဖျင်းနဲ့ ပိုပြီးနာလာတယ်။ မင်း လုပ်လိုက်မှဖြင့် အရမ်းကြီးဘဲ၊ ကျုပ်သွားတွေတောင် ယိုင်ကုန်ပြီထင်တယ်။ ရက်စက်လှချေလားမိသိုက်ရယ်။ မကြည်နဲ့ တော့ အပြတ်အသတ်ကွာတာဘဲ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။တော်နော်၊ ကိုရွှေလုံး။ ကျုပ်ကိုဘာပြောပြော ပြောချင်တာပြော၊ ဒီကောင်မနဲ့ တော့မနှိုင်းနဲ့၊ အုပ်ကြား မျက်ပေါက်၊ ကလေးကချေ တပဲနှစ်ပြား ဖါတန်းကဟာ တွေနဲ့ တော့၊ ကျုပ်ကိုမနှိုင်းနဲ့။ ။ ကျုပ်နဲ့နဲကလေးမှ မခံ နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အသဲထဲမှာ လှံ တွေအပြည့် ဝင်စူးနေသလို ဖြစ်နေတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းမကြိုက်ရင်၊ ငါမပြောပါဘူးကွာ။ ငါ့အပေါ် မှာ မင်းဒီလောက် မရက်စက်ပေဘူးလို့ ဟောဒီဖိုးရွှေလုံး ကြီးယုံကြည်မိခဲ့တာတွေဟာ၊ ဒီကနေ့တော့၊ သဲထဲရေသွန် ချလိုက်သလို၊ အဟောသိကံ ဖြစ်ရပါဘီခင်ဗျား။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်၊ မိန်းမဆိုတာ ထိပ် ကိုမြွေဟောက် ပေါက်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ရှင်အမြဲ တန်း မှတ်ထားနိုင်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီစောက်ဝန်ကြီး အလုပ်လဲ မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကမှ၊ မရှိပြုံးပြုံးရှိ ပြုံးပြုံးနဲ့ နေရသေးတယ်။ အခုဆိုရင်တခါမှစိတ်မညစ် ရ တာရယ်လို့ မရှိဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါကတော့ ငရွှေလုံးကလုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အရပ်ကဝိုင်း တင်ပြန်တော့လဲ၊ ဘယ်ငြင်း လို့ ဖြစ်မလဲကွာ။ (မင်းစေသည် ထွေးခံယူလာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါဝန်ကြီးရဲ့ထွေးခံလား။

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (ကြမ်းပေါ်သို့ ထွေးခံချပြီး ထွက်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် တံတွေး ထွေးချသည်။ ၎င်းနောက် ထွေးခံကို ယူပြီး သေသေ ချာချာကြည့်သည်။ သွေးကို မြင်ရသည်။ အနဲငယ်လန့်သွားသည်။ ထွေးခံချထားလိုက်သည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သွေးတွေ ထွက်တယ်ဟေ့ (ပါးနှစ်ဘက်ကိုလက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထား၍ ဒေါ်ခင်သိုက်ကို စိုက်ကြည့်နေလျက်၊ အနည်းငယ်ငိုသံပါနှင့်) ငါ့အပေါ်မှာမင်းဒီလောက်ရက်စက်မယ်မထင်ဘူးကွယ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည်မတ်တပ်ရပ်သည်။ ပါးနှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထားပြီး၊ ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်ရင်းငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာသည်။ ၎င်းနောက်ငယ်သံပါအောင်ကုန်းဟစ်လျက်) အမေရေပါးစပ်ထဲကတောင် သွေးတွေထွက်ကုန်ပါဘီအမေရဲ့။ ။ သားကြီး ငရွှေလုံးကို ကြည့်လွှဲပါအုံး....အမေရဲ့။ ။ အမေရေ ကြည့်လွှဲပါအုံး အမေ့ သားကြီး ငရွှေလုံး။ ။ အမေ့ သားကြီး ငရွှေလုံး၊ ကြည့်လွှဲပါအုံး.... အမေရဲ့။ ။ အမယ်လေး.... အမေရဲ့။ ။ အမေ့ သားကြီးငရွှေလုံး....ကြည့်လွှဲပါအုံး။ ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(အသံကုန် ငေါက်လျက်) ဘာအရူးထနေတာလဲ။ တော်....တိတ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် လန့်ပြီးတိတ်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်ကိုစိုက်ကြည့်နေရာက၊ တစုံတခုကို သတိရပြီး၊ တယ်လီဖုန်းနေရာသို့ ပြေးသွားသည်။ တယ်လီဖုန်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ခင်သိုက်ကိုလက်ညှိုးထိုးလျက်) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီကောင်မ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကိုစော်ကားတယ်။

ဒင်းကို ငါပုလိပ် လက် အပ်မယ်။ (တယ်လီဖုန်းကို ဖပ်ခနဲ
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်)။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (ဘိုနပ်ကိုချွတ်၍ ကိုင်ပြီးလျှင် မတ်တပ်ရပ်၍
ဦးဘိုးလုံးကို ရွယ်လျက်) ငရွှေလုံး၊ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချ
ထားမလား၊ မထားဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘာလဲ....မင်း၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကို မင်းလက်
ရောက်ကျူးလွန်တယ်။ ဒါပုလိပ်အရေးပိုင်တယ်၊ ပုလိပ်
ကိုအပ်ရမယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (ရှေ့သို့ တဖြေးဖြေး တိုးသွားလျက်) အခု
ချက်ခြင်းချထားမလား၊ ချမထားဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ငယ်သံပါအောင်ဟစ်လျက်) မိခင်သိုက်၊ ငါ့အ
နားမလာနဲ့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (ရှေ့တိုးသွားလျက်) အခု အောက်ချထား
မလား၊ မထားဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ငယ်သံပါအောင် ဟစ်မြဲဟစ်လျက်) မိခင်သိုက်
ငါ့အနားတိုးမလာနဲ့။ (ဦးဘိုးစိန် အခန်းထဲပြေးဝင်လာ
သည်)။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ ဟေ့....ရွှေလုံး၊ မင်းလူတောထဲမှာ နေတာကွ။
ချီးရေတွေ သောက်ပြီး၊ ဒီလိုဆူဆူညီညီ လုပ်နေတာ
ကောင်းသလား။ (ခဲကျသံကိုစ၍ကြားရသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ငယ်သံပါအောင်ဟစ်လျက်) မင်းလဲကောင်းတဲ့
အကောင်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အနားမလာနဲ့၊ သွား....သွား။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ ဒီစောက်ရူးတွေတော့ တောထုတ်လွတ်ရမှာပေါ့
ကွာ။ (ဦးဘိုးစိန် ပြန်ထွက် သွားသည်။ ခဲမှီး၊ ပုလင်း
မှီး၊ ခုံဘိုနပ်မှီး ရွာကျလာသံများကို ကြားရသည်။)

ဦးဘိုးလုံးသည် တယ်လီဖုန်းကိုပစ်ချပြီး၊ ဒေါ်ခင်သိုက်ထံသို့
ပြေးသွား၍ဖက်ထားလေသည်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ဒေါ်ခင်သိုက်ကို ဖက်လျက်၊ ဒေါ်ခင်သိုက်က
လည်း ဦးဘိုးလုံးကိုဖက်လျက်၊ ခဲ၊ ပုလင်း၊ ခုံဘိနပ်မိုးများ
ရွာသံကို ကြားနေရစဉ်) မသိုက်ရေ....လုပ်ပါအုံးကွ။
ကယ်ပါအုံးကွ။ ငါ့ကိုပစ်မထားပါနဲ့ကွ။ ငါ....နောက်ကို
ဘယ်တော့မှ မမှားတော့ပါဘူးကွ။ ငါမမှိုက်တော့ပါဘူး
ကွ။ မသိုက်ရ။ (ငယ်သံပါအောင် အော်နေစဉ်ကားလိပ်
တဖြေးဖြေးကျလာသည်) ။

လှလှ။ ။ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အလှရောက်နေတာကြာပြီ။

အတွင်းမှအသံ။ ။အေး....အေး၊ လာပြီဟေ့၊ လာပြီ၊ ခုဘဲ လာပြီဟေ့။ (လှလှသည်၊ ၎င်းထိုင်နေသည့် နေရာသို့ပြန် လာသည်၊ အနည်းငယ် ကြာသောအခါ၊ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး၊ ဦးစံလင်း ထွက်လာသည်။ ၎င်း၏ လက်တ ဘက်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တပ်လျက်ရှိသည်။ ဦးစံလင်းသည် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး၊ ၎င်း၏အရပ် အ မောင်းမှာ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသော အရာနှစ်ခုမှာကား ၎င်း၏နှုတ်ခမ်းမေးနှင့် ၎င်း၏တောက်ပြောင် စူးရှသော မျက်လုံးများပင်ဖြစ်သည်။) ။

ဦးစံလင်း။ ။အစောင့်ခိုင်း ထားရတာ ဝမ်းနဲတယ် အလှရယ်၊ ဒီကနေ့ ရေချိုးတာ နဲနဲကြာသွားတယ်၊ အလှရောက် နေတာ တော်တော်ကြာပြီလား။

လှလှ။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးစံလင်း။ ။(ခုံပေါ်ကစီးကရက်ဘူးကိုယူ၍၊လှလှကိုပေးသည်၊ လှလှသည် စီးကရက်တလိပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ဦးစံလင်း လည်း စီးကရက် တလိပ်ကိုယူပြီး၊ ရှေးဦးစွာ လှလှ၏ စီးကရက်ကို မီးညှိပေးသည်။ ဦးစံလင်းသည် စီးကရက်ကို အနည်းငယ်ဖွါပြီး လှလှကို စိုက်ကြည့်ရင်း) အလှတို့ ကတော့၊ ဘယ်လိုဘဲ ကြည့်ကြည့် သိပ်ပြီးကြက်သရေ ရှိတာဘဲနော်။

လှလှ။ ။(ငေါ့တော့တော့အသံဖြင့်) သိပ်ပြီးကျက်သရေရှိလို့၊ ဆရာ အလှကို စွန့်ပစ်တော့မယ် မဟုတ်ဘူးလား။

ဦးစံလင်း။ ။မဟုတ်ပါဘူးအလှရယ်။ ဆရာလဲ အလှကို အကြိမ် ကြိမ်ရှင်းပြပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဒါကဒီလိုရှိတယ်ကဲ့....။

လှလှ။ ။ (ကြားဖြတ်လျက်) ဘယ်လိုဘဲရှိရှိ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊
အလှတော့၊ ဆရာ့ကိုဘဲ ကြိုက်တယ်။ ဆရာ့ကိုဘဲချစ်
တယ်။ ဆရာ့ကိုဘဲမြတ်နိုးတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်
နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြတ်
နိုးနိုင်ဘူး။ (ငိုသံပါနှင့်) အလှ နားမထောင်ဘူး။ ဆရာ
ဘာဘဲ ပြောပြော။ ဒီဟာကိုတော့ အလှဘယ်နည်းနဲ့မှ
နားမထောင် နိုင်ဘူး။ နားမထောင် နိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်း
နဲ့မှ နားမထောင်နိုင်ဘူး။

ဦးစံလင်း။ ။ (၎င်း၏စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့်လှလှကို စိုက်
ကြည့်ရင်း) ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့်၊ ဆရာ့စကားကို မြေဝယ် မကျ
နားထောင်ပါ့မယ်လို့ အလှဟာ သစ္စာဆိုထားတာ၊ အလ
ကားဖြစ်သွားတာပေါ့။ တဘက်ကအင်မတန် အင်အား
ကောင်းတဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ အကြိတ်အနယ် တိုက်နေရတုန်း၊
လက်အောက်ခံ ဗိုလ်တွေက၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကိုဒီလိုဖီဆန်
ရင်၊ ဒီတပ်ဟာ စစ်ရှုံးမှာပေါ့၊ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး၊ မရှုမလှ
ပြေးရမှာ၊ သေချာတာပေါ့။ အလှတို့ကို၊ ကိုယ် ခဏခဏ
ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အခုအလှတို့ဆရာတို့ဟာ၊ အင်
မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးရဲ့ အလယ်ဗဟိုကို
ရောက်နေပြီ။ ကိုယ်တို့ဟာနယ်ချဲ့သမားတွေ၊ ဖောက်ပြန်
ရေးသမားတွေရဲ့ အထပ်ထပ်ဝိုင်းရံထားတာကိုခံနေရပြီ။
အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ၊ ဘာအရေးအကြီးဆုံးလဲ။ ဆရာ လဲ
ခဏခဏ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အခုလိုအခါမျိုးမှာသံ
မဏိစည်းကမ်းဟာ အရေး အကြီးဆုံးဘဲ။ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေတဲ့ လူအတွက်တော့၊ သံမဏိ စည်းကမ်းဟာ
ဘာလဲဆိုတာကို ရှင်းပြဘို့ခက်တယ်။ (လှလှ၏ ပခုံးကို
ကိုင်၍ ခပ်ညှင်းညှင်းလှုပ်လှုပ်) ဟေ့ အလှ၊ သံမဏိ

ည်းမည်းဆိုတာ ဆရာစကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်
ဘာဘဲကွ။ ဆရာစကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တာ
ဘဲကွ။ သိပ်လား။ မင်းသစ္စာဆိုထားတာ၊ ဒီသံမဏိစည်း
မည်းအတွက်ဘဲ မဟုတ်ဘူးလား ပြောလေ၊ အလှပြော
လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

လှလှ။ ။ဆရာဟာ မြမြကိုဖျက်ဆီးခဲ့တာလဲဒီသံမဏိစည်းမည်း
နဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့တာဘဲ။ အေးစိန်ကလေးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာ
လဲ၊ ဒီသံမဏိစည်းမည်းနဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့တာဘဲ။ အေးငွေ့နဲ့ အ
တင်းထိုးပြီး.....

စံလင်း။ ။ဟေ့၊ ဟေ့၊ အလှ၊ တော်တော်....ဘာတွေလျှောက်
ပြီးပြောနေတာလဲ။

လှလှ။ ။(ဂရုမစိုက်ဘဲ) အေးငွေ့နဲ့ အတင်းထိုးပြီး ပေးစား
လိုက်တဲ့ မသန်းတင်ကလေးကို ဖျက်ဆီးတုန်းကလဲ၊ ဒီသံ
မဏိစည်းမည်းနဲ့ဘဲ ဖျက်ဆီးခဲ့တာဘဲ။

စံလင်း။ ။အလှရေ....တော်ကွယ်။ မင်းသစ္စာဆိုထားပြီး၊ ဘယ်
နှယ်ဖြစ်သွားသလဲ။

လှလှ။ ။ကျမဒီဘဝကိုရောက်မှဖြင့် သစ္စာပေါက်ပြီး သေချင်
လဲသေပေစေတော့ ဆရာ၊ မထူးပါဘူး။

စံလင်း။ ။အလှရယ် သတိထားပါကွယ်။

လှလှ။ ။(မျက်ရည်များကျလာပြီး၊ ဟစ်၍မငိုမိအောင် ချုပ်
တည်းလျက်) ကျမဟာနိုင်ငံရေးကို ဝါသနာပါလွန်းလို့
မိဘမောင်ဘွားတွေကိုစွန့်ပြီး၊ ဆရာ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့
တယ်၊ ကျမရဲ့ အချစ်ကို ဆရာတောင်းစတုန်းက၊ ကျမ
မပေးခဲ့ဘူး။ အတန်တန်ငြင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးငြင်းမ
ရတော့.....။

စံလင်း။ ။တော်ပါတော့ကွယ်၊ အဟောင်းတွေကို ရေပြန်နဲ့။
မနေပါနဲ့၊ တော့။ ဆရာဟာ၊ ဘာဘဲလုပ်လုပ်အကြောင်း
ရှိတယ်။ အကြောင်း ရှိတယ်။ အကြောင်း ရှိတယ်။
အလကားလျှောက်ရမ်းနေတာမဟုတ်ဘူး။

လှလှ။ ။နောက်ဆုံးငြင်းမရတော့.....။

စံလင်း။ ။တော်ပါတော့ကွယ်။ တော်.....ပါ.....တော့.....
ကွယ်။ ဆရာပြောနေတယ်ဟေ့။ ။ တော်ပါတော့ကွယ်၊ မ
ရွှေလှရယ်။

လှလှ။ ။နောက်ဆုံးငြင်းမရတော့၊ ဆရာ့ကိုအတိအလင်း မေး
တယ်မဟုတ်ဘူးလား။ ဆရာဟာ လှလှကိုအတည်ကြံတာ
လားလို့ မေးတယ်။ ဆရာကအတည်ပါလို့ ပြောတယ်။
လှလှကမယုံတာနဲ့ ဆရာကိုသစ္စာအဆိုခိုင်းတယ်။ ဆရာ
လဲဆိုတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမအပ်ခဲ့ဘူး
တဲ့ လှလှရဲ့ အချစ်တွေကို ဆရာ့ကိုပုံပြီး လှလှအပ်ခဲ့တယ်။
နောက်တယောက်ကိုထပ်ပြီး ချစ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

စံလင်း။ ။လှလှကိုဆရာက မချစ်တော့လို့ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆရာ
ကိုလှလှတို့ အသက်ပေးပြီးတိုက်နေကြတဲ့ အရေးတော်ပုံ
ကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက်၊ ဒီနည်းပရိယာယ်ကို လုပ်ရပါ
တယ်ဆိုတာ၊ ဆရာအကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြပြီးပြီမဟုတ်လား။
တကယ်လို့ သာ၊ သိန်းထွန်းဟာ လှလှအပေါ် မှာမေတ္တာ
မရှိဘူးဆိုရင်၊ လှလှကိုယူ၍ ဆရာတို့အတော်ကြီးစားရအုံး
မယ်။ အခုတော့ သိန်းထွန်းဟာ လှလှကိုအများကြီး
ကြိုက်တယ်။ လှလှကိုနားချပေး၍ ဆရာ့ကို လေးငါး
ဆယ်ကြိမ်ထက်မနဲ့ ပြောဘူးတယ်ဆိုတာလဲ၊ လှလှအသိ
သားဘဲမကုတ်လား။

လှလှ။ ။လှလှကမကြိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက်၊ ကို
သိန်းထွန်းဟာ မြမြကိုယူတော့မယ်။ သူတို့အားလုံးပြော
ဆိုပြီးကုန်ပြီ။ ဗျူးကနဲ့သူ့ အဒေါ်ကြီးဆုံးသွားတဲ့အတွက်
သာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဘို့ကို ရက်ရှေ့ ထားလိုက်ရတာ။

စံလင်း။ ။မြမြကိုသာ သိန်း ထွန်း ယူ လိုက် ရင် သိန်းထွန်းလဲ
ဆရာတို့လက်ထဲက လွတ်သွားမယ်။ ဒါမျိုးတော့ ဆရာ
ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

လှလှ။ ။မြမြလဲဆရာ့တပည့်ဘဲ။ ကိုသိန်းထွန်းလဲဆရာ့တပည့်
ဘဲ။ ဘယ်လိုလွတ်ထွက်သွားနိုင်မလဲ။

စံလင်း။ ။လှလှမသိပါဘူး။ မြမြဟာအစတုန်းကတော့၊ ကိုယ်
ဩဇာကို ခံပါတယ်။ သိန်းထွန်းကို အားကိုးရကထဲက၊
ဆရာ့ကို အာခံလာတာကြာပြီ။ သိန်းထွန်းက ခပ် (အ)
(အ) မဟုတ်ဘူးလား။ မြမြနဲ့ သာညားရင်၊ ဒီကောင်မ
ကလေး ချယ်လှယ်တာနဲ့၊ ဆရာ့ကိုပုန်ကန်မှာဘဲ။ အလှ
တယောက်ကိုဘဲ ဆရာယုံတယ်။ အဲဒီတော့ သိန်းထွန်းကို
အလှယူရမယ်။ ယူပြီးဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့၊ အလှကို
ဆရာပြောဘို့မလိုပါဘူး။

လှလှ။ ။ကိုသိန်းထွန်းဟာ မြမြနဲ့ ပြောဆိုပြီးကုန်ပြီ။ ယူဘို့
လောက်ဘဲ ရှိတော့တယ်။

စံလင်း။ ။ဒါ....ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်၊ အားလုံးစီစဉ်
ပြီးပါပြီ။ ဆရာ့တာဝန်ဘဲထားလိုက်ပါ။ လှလှကသာ ဆရာ
ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင်၊ အားလုံးကိစ္စပြီးမှာဘဲ။

လှလှ။ ။(စံလင်းကိုစိုက်ကြည့်လျက်) လှလှဟာ ဆရာ့ကိုအ
ချစ်ကြီးချစ်နေပြီ။ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့
ဘူး။ မချစ်နိုင်တော့ဘူး။ လှလှဟာ လူ.....။ ကျွဲနွား မ
ဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကလေးလောက်တော့ဆရာသိဘို့ကောင်း

ပါတယ်။ ကျွဲနွားဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွဲရှင်နွား
ရှင်က၊ ဒီကျွဲထီးနွားထီးနဲ့ ခွဲပြီး ဟိုကျွဲထီးနွားထီးနဲ့
ပေးစားလိုက်ရင်လဲ၊ ကြည်ကြည်သာသာ ယူသွားကြတာ
ဘဲ။ လူကတော့ ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး။ လှလှလုပ်လို့ မရ
ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ မှလုပ်လို့ မရဘူးဆရာ။ မရဘူး။ မရ
ဘူး။ မရဘူး။

စံလင်း။ ။ဒို့ မှာရည်ရွယ်ချက်ကြီးရှိတယ်။ အသက်ရှင်နေရရင်
လဲ၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီးရဲ့ အောင်မြင်ရေး အတွက် ဖြစ်ရ
မှာဘဲ။ အသက်သေရရင်လဲ၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီးရဲ့
အောင်မြင်ရေးအတွက် ဖြစ်ရမှာဘဲ။ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီး
အောင်မြင်ရေးအတွက် ဘာမဆို လုပ်ရမှာဘဲ။ ကောင်း
တာတွေလဲ လုပ်ရမှာဘဲ၊ ဆိုးတာတွေလဲ လုပ်ရမှာဘဲ၊
တရားတာတွေလဲ လုပ်ရမှာဘဲ၊ မတရားတာတွေလဲ လုပ်ရ
မှာဘဲ။

လှလှ။ ။ဆရာဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ရအတွက်၊
တော်လှန်ရေးတို့၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတို့၊ သံမဏိစည်းမျဉ်း
တို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို အလွဲသုံးစား အမြဲလုပ်တာဘဲ၊
ဒီစကားလုံးတွေနဲ့ မှိုင်းတိုက်ပြီး၊ မိန်းကလေးတွေကို ဆရာ
ဖျက်ဆီးနေတာဘဲ မဟုတ်လား။ ကျမ မသိဘူး မှတ်လို့
လား။ ကျမကို အခုလို ကန့်ထုတ်တာ၊ နောက်ပျောက်
လာတဲ့ ခင်ဆွေကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီလို
ငါးစိမ်းမြင်၊ ငါးကင်ပစ်....။

စံလင်း။ ။(ဒေါသနှင့်)မိလှ၊ တော်တော့၊ နင့်ကို ငါအချစ်ဆုံး
မို့ အများကြီး အလိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါကိုနင်ကအဟုတ်ကြီး
ထင်ပြီး၊ ငါ့ကိုအမှိုက်စော်ကားချင်လို့ ဘာရမလဲ၊ မနေ့က
ငါဘာပြောလိုက်သလဲ၊ ဒီကနေ့ ဒီကိုလာရင်၊ ငါပြောတဲ့

အတိုင်း လုပ်ပါမယ်ဆိုဘဲ အဖြေကို ယူခဲ့ရမယ်လို့ ပြော
လိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီအဖြေပါလာသလား။ မပါ
ဘူးလား။ တခြားဟာတွေကို၊ ရှေ့မနေနဲ့ တော့ ငါနားမ
ထောင်ချင်ဘူး၊ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး။ တခြားလုပ်စရာတွေ
ရှိသေးတယ်။ နင်နဲ့ ကြီးဘဲအချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်ဘူး။ ငါ
ပြောတဲ့အဖြေပါသလား၊ မောင်မောင်ခေါ်လို့ ဗျာမထူး
တဲ့ဟာ၊ အောင်ကျော်ခေါ်တော့ ဗျာထူးရမှာပေါ့၊ ငါ့ကို
ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာရမလဲ။ (ခပ်ပြင်းပြင်းငေါက်လျက်) ငါ
ပြောတဲ့အဖြေပါသလား၊ မပါဘူးလား၊ ပြောလေ။

လှလှ။ ။ (ရိုက်၍ငိုလျက်) မငေါက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာ
အကြောင်းကို ကျမကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။
အေးစိန်ကလေးကိုသတ်ပစ်သလို၊ ကျမကိုလဲ ဆရာသတ်ပစ်
အုံးမှာပါဘဲ၊ ဆရာ့လက်ခတ်ထဲကို တခါရောက်ရင်၊
သံကွန်ခြာ ၇ ထပ်နဲ့ အအုပ်ခံရတာလို လွတ်ပေါက်မရှိဘူး
ဆိုတာ ကျမသိပါတယ်။ ကျမ မငြင်းပါဘူးဆရာရယ်၊
မငြင်းရဲပါဘူး။ (လှလှသည် ရိုက်ကြီးတင် ငိုလျက်
ရှိလေသည်)။

စံလင်း။ ။ (လှလှအနီးသို့ကပ်လျက်) ဒို့ လမ်းစဉ်မှာချစ်တာတို့၊
စုံမက်တာတို့၊ သနားတာတို့မရှိဘူး၊ မရှိရဘူး။ ဒီစိတ်ဓါတ်
တွေဟာ၊ လူညံတွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေ။ လူညံတွေနဲ့
ထတိုက်လို့၊ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးဟာ ဘယ်မှာ
အောင်နိုင်ပါ့မလဲ။ (လှလှ၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက်) အဲဒီတော့
မမှိုက်နဲ့ ကွယ်။ လှလှဟာ ရှေ့ ကိုတက်လမ်းတွေ အများ
ကြီးရှိတယ်။ လှလှဟာ ဥာဏ်ရှိတယ်၊ ဝီရိယရှိတယ်၊ သတ္တ
ရှိတယ်။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးမှာဆိုရင် လှလှတို့ဟာ
ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့၊

ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်ဘို့အတွက်သာတအာရုံ
ထဲထား။ ချစ်တာတွေ၊ စုံမက်တာတွေ၊ သနားတာတွေ၊
တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေ၊ ဟိုဟာဒီဟာတွေက
အသေးအဖွဲ့တွေဘဲ။ အဲဒီအသေးအဖွဲ့တွေကို ဘေးချိပ်
ထားပါ။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရမယ်၊ အောင်
မြင်ဘို့အတွက် ဘာမဆိုလုပ်ရမယ်။ လုပ်ရဲရမယ်။ ဒါဘဲ၊ ဒါ
အရေးအကြီးဆုံးဘဲ.... (ညွှန့်သည့်ခေါင်းလောင်းမည်သံကို
ကြားရသည်) ဆရာ့ခြေရာကို နင်းပြီးလိုက်ကြစမ်းပါကွယ်၊
မမှိုက်ချင်ကြစမ်းပါနဲ့.... (အခန်းထဲက စိမ်းမောင်ခေါ်
သူငယ်ကလေး တယောက် ထွက်လာပြီး၊ တံခါးဖွင့်ရန်
အောက်ကို ဆင်းသွားသည်)။ ကဲ-ကဲ.... ညွှန့်သည့်တွေ
လာနေတယ်၊ လူလူအထဲမှာဝင်ပြီးနားလိုက်အုံး။ ပြီးတော့
မှထွက်လာ။ (ဦးစံလင်းသည် သတင်းစာ တစောင်ကို
ယူပြီး ဘတ်လျက်ရှိလေသည်။ ဦးစံလင်း၏ တပည့်များ
ဖြစ်ကြသော ရဲဘော် သက်တင်၊ ရဲဘော် အောင်သိန်း၊
ရဲဘော်ထွန်းညို၊ ရဲဘော်ဘိုးဟိန်း၊ ရဲဘော်သန်းကြွယ်၊
မအေးကြည်၊ ဝင်းဝင်းတို့ အခန်းထဲကို ဝင်လာကြသည်)။

စံလင်း။ ။ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ၊ ငါ့တပည့်တွေ စောစောစီးစီး
ဘယ်ကလဲ့ လာကြသလဲ။

သက်တင်။ ။ ဒီကနေ့တော့၊ ကျွန်ကော်တို့ပြောထားတဲ့ ကိစ္စကို
ဆုံးဖြတ်ချက် ချစေချင်တယ်။ ရက်တွေ သိပ်ရှေ့နေဘို့
မကောင်းဘူးထင်တယ်။

စံလင်း။ ။ ဘာကိစ္စလဲကွ။

သက်တင်။ ။ ဆရာဟာဘယ်သူနဲ့ မှတိုင်ပင်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ထင်ရာတွေကို လျှောက်လုပ်နေတဲ့ကိစ္စပေါ့။

စံလင်း။ ။ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ။

သန်းကြွယ်။ ။ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောလိုက်ကွာ။ သက်တင်။
 ဝေလယ်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ဒီကနေ့
 ဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချိန်တွေ သိပ်မဆွဲ
 ချင်ဘူး။

စံလင်း။ ။(တပည့်များက အာခံသည်ကို မနှစ်သက်၍ ဒေါပူ
 လာသည့်လေသံ၊ မျက်နှာထားတို့ဖြင့်) အချိန်ဆွဲရင်
 ဘာဖြစ်မလဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။အချိန်ဆွဲနေရင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှားဖြစ်မှာပေါ့။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေ၊ ဒီကနေ့ ဘာဖြစ် လာကြသလဲ၊
 လေသံတွေက တမျိုးဖြစ်နေတယ်။

သက်တင်။ ။ဒီကိစ္စကိုတော့၊ ဒီကနေ့ တခါထဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်
 ချင်တယ်။ ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့ မူတမူ
 ပါနေတယ်။

စံလင်း။ ။ဘာမူများပါလိမ့်။ အမိန့်ရှိစမ်းပါအုံး။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဆရာ တယောက်ထဲ စတာလင်လို အာဏာရှင်
 ဆန်ဆန်ကျင့်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်မခံနိုင်ဘူး။
 ဘာဘဲလုပ်လုပ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ရမယ်။
 အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့မူဘဲ။

သန်းကြွယ်။ ။ဒီကိစ္စကို၊ ဒီကနေ့ဆုံးဖြတ်ခြင်တယ်။

အားလုံး။ ။ဟုတ်တယ် ဒီကိစ္စကို ဒီကနေ့ဆုံးဖြတ်ခြင်တယ်။

စံလင်း။ ။မင်းတို့ကို ငါတခု ပြောပြမယ်။ ကောင်းကောင်း
 နားထောင်ကြ။ စတာလင်ဘယ်တော့မှမမှားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့၊
 ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေး သမားတွေရဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြီး
 ပေါ်မှာ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးဟာ တည်ဆောက်
 ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းဆောင် အပေါ်မှာ
 နောက်လိုက်တွေရဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ၊ ဒို့ရဲ့လုပ်ငန်းကြီး

အောင်မြင်ရေးအတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်
ဆိုတာ ထင်ရှားနေဘိကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။လောကကြီးမှာ မမှားတဲ့လူဆိုတာ၊ ဘယ်မှာမှ
မရှိဘူး၊ စတာလင်မကလို့ စတာလင်ရဲ့ ဘိုးအဘဲဖြစ်ဖြစ်
မှားတဲ့ အခါမှားရမှာဘဲ။ အဲဒီတော့တယောက်ထဲအာ
ဏာရှင်လို့ မကျင့်ဘဲ၊ ကိုယ့်လုပ်ဘော်ကိုဘက်တွေနဲ့ တိုင်
ပင်ရင် အမှားနဲ့တာပေါ့။ ဆရာလဲ၊ အခုလုပ်နေတာ
မျိုးလို့၊ ငါ...တကောမကောဘဲ၊ ဘာမဆိုကျွန်တော်တို့နဲ့
တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်ရင်။ အခုလောက် အမှားမမှားဘူး
ပေါ့။

စံလင်း။ ။ငါဘာအမှားတွေကို လုပ်လို့လဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဆရာဟာတော့၊ ဆရာသိမှာပေါ့။

စံလင်း။ ။မင်းတို့လွန်လာပြီ။ နဲ့နဲ့ ဆင်ဆင် ခြင်ခြင် ပြောကြ
ကွာ။ ဒါဘဲ။ (ညွှတ်သည့်ခေါင်းလောင်းသံကြား၍၊ ဝမ်း
မောင်သည် တံခါးဖွင့်ရန် ဆင်းသွားသည်)။

ဘိုးဟိန်း။ ။ကျွန်တော်တို့တော့၊ ဒီကိစ္စကို ဒီကနေ့ ပြီးအောင်
ရှင်းချင်တယ်။ ဒီကိစ္စကိုရှင်းပြီး၊ ရှေ့ကိုဆိုရင်၊ အားလုံး
တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်ရမယ်။ ဆရာတယောက်ထဲ ငါတကော
ကောတာတော့၊ ကျွန်တော်တို့ဆက်ပြီး လက်မခံနိုင်တော့
ဘူး။ (စံလင်းသည် ရုတ်တရက် ဘာမှပြန် မပြောသေးဘဲ၊
ထွက်နေသော ဒေါသကို ချုပ်တည်း နေဟန် ရှိသည်။
အခန်းထဲတွင် ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ညွှတ်သည့်ယောက်ျား
နှစ်ယောက်၊ အသက်- ၃၀ စီလောက်ရှိသည်။ အခမ်းထဲ
သို့ဝင်လာသည်။ စံလင်းသည် ၎င်းညွှတ်သည့် နှစ်ဦးအား၊
ခေတ္တမျှ အံ့အားသင့်စွာနှင့်ကြည့်ပြီးနောက် စကားမပြော

ဘဲ၊ ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်များကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်
သည်။)

ဘိုးဟိန်း။ ။ကဲဆရာ၊ တိုတိုဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်း
သဘောတူမယ် ဆိုရင်၊ ဆရာ့ အပစ်တွေ အားလုံးကို
ကျွန်တော်တို့ ဗွေမယူဘူး၊ အားလုံး ရှောင်ပစ်လိုက်မယ်။

စံလင်း။ ။ (ညွှတ်သည့်နှစ်ဦးဘက်ကိုအသာ လွှဲကြည့်ပြီးဘိုးဟိန်း
ဘက်သို့ပြန်လွှဲလျက်) ဟေ့ ဘိုးဟိန်း၊ ဒီကနေ့မင်းကိုယ်ကို
မင်းမထိန်းနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့၊ ဒို့ဆက်စကားပြောလို့
မဖြစ်ပါဘူးကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဒီကနေ့ အပြီးအပြတ် ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်။

သန်းကြွယ်။ ။ဖြူသလား၊ မဲသလားဆိုတာ၊ အခုအစည်း
အဝေးမပြီးခင် ကျွန်တော်တို့သိသွားချင်တယ်။

စံလင်း။ ။ဒီမှာညွှတ်သည့်တွေ ရောက်နေတယ်၊ တောထဲက
အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေ ပါလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။
ဒီတော့၊ နောက်မှဘဲ ထပ်ချိန်းတာပေါ့။

ဘိုးဟိန်း။ ။မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမနက် ဒီကို
မလာခင် သံဓိဋ္ဌာန်ချလာတယ်၊ အခုဆုံးဖြတ်ချင်တယ်။

သန်းကြွယ်။ ။ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေရွေ့လာရတာများလှပြီ။

ညွှတ်သည့်နှစ်ဦး။ ။ (ထိုင်ရာမှထလျက်) ကဲ....ဆွေးနွေး ကြပါ
ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်မှလွဲလာပါမယ်။

စံလင်း။ ။ (လက်ဖြင့် တားလျက်) ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ကိစ္စမရှိ
ပါဘူး။ (ဘိုးဟိန်းတို့လူစုဘက်သို့လွှဲလျက်) ငါ....မင်းတို့နဲ့
နောက်မှ ဆွေးနွေးမယ်ကွာ။ ညွှတ်သည့်တွေ အားနာ
စရာကြီး။ သူတို့နဲ့ စကားပြောလိုက်အုံးမယ်။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဟာ....၊ မရဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ သံဓိဋ္ဌာန်
ချထားပြီးပြီ။ ညွှတ်သည့်တွေ ခဏရှောင်ပေးပါ။ ကျွန်တော်

တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သိပ်မကြာပါဘူး။ ပြီးချင်ရင်
ခဏကလေးနဲ့ ပြီးနိုင်ပါတယ်။

ညွှန်သည့်နှစ်ဦး။ ။ (ထလျက်) ကျွန်တော်တို့ ခဏရှောင်ပေး
ပါမယ်။ အားမနာပါနဲ့။ ။

စံလင်း။ ။ ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ (ဘိုးဟိန်းဘက်သို့)
မင်းတို့ ဒီလောက် ဆွေးနွေးချင်ရင်၊ ငါကလဲ ပြောင်ပြော
ရတော့မှာပေါ့။ စတာလင်ကိုတောင် မှားတယ်လို့ ဆိုနေ
မှဖြင့်၊ မင်းတို့ဟာ ကမ်းကုန်နေပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့နဲ့ငါ
ဘယ်နည်းနဲ့ မှဆက်ပြီး မဆွေးနွေးနိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့
လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ဒါဘဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ ဘုရားရဟန္တာကလွဲလို့၊ အမြဲမှန်တယ်ဆိုတဲ့လူဟာ
ဘယ်မှာမှ မရှိနိုင်ဘူး၊ စတာလင်လဲ အမြဲမှန်နိုင်ဘူး၊
စတာလင်ရဲ့ ဘိုးအေလဲ အမြဲမှန်နိုင်ဘူး၊ ဆရာလဲအမြဲ
မှန်နိုင်ဘူး။ ။

စံလင်း။ ။ မင်းတို့ဟာ ဘုရားတွေ၊ ရဟန္တာတွေကို ယုံကြည်
တယ်ဆိုတဲ့အထိဖောက်ပြန်လာကြရင်တော့၊ မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့
မြန်မြန်လမ်းခွဲတာဘဲကောင်းတယ်။

ဘိုးဟိန်း။ ။ ဒါတော့၊ ဆရာက သက်သက်စကားကပ်ထားဘဲ၊
ကျွန်တော်က ဘုရား၊ ရဟန္တာဆိုတာ စကားအဖြစ်နဲ့
ပြောတာ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကတော့ ဘုရားကိုလဲ
မယုံဘူး၊ ရဟန္တာကိုလဲမယုံဘူး၊ စတာလင်ကိုလဲ မယုံဘူး၊
ဆရာကိုလဲမယုံဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုလဲ ကျွန်တော်
မယုံဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ ဘဿကိုမှမယုံဘူး။ ယုံစရာ
ဟာတလောကလုံးမှာကို မရှိဘူး။ လက်ငင်းပတ်ဝန်းကျင်
အရယုံစရာလို့ ယူဆထားတဲ့ကိစ္စတခုဟာ၊ နောက်ပတ်ဝန်း
ကျင်အရဆိုရင်ယုံစရာဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်၊ အဲဒီတော့ယုံ

ကြည်စရာရယ်လို့၊ ဘာကိုမှ၊ ဘာသို့ ကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲကျွန်တော်
မှတ်မထားဘူး။ အစဉ်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အရ
အမှန်ကို ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းတိုင်ပင်ပြီး ရှာရမှာဘဲ။
ကဲ...အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာ၊ ဘယ်လိုလဲ
ဆရာ။

စံလင်း။ ။ (စိတ်တိုလာလျက်) ကဲကွာ၊ ငါသဘောမတူဘူး။
ခပ်ရှင်းရှင်းဘဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ ဒီလိုဆိုရင်၊ ဆရာ့ကိုကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ကထုတ်
ပစ်တယ်။

စံလင်း။ ။ (ဒေါသ မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ) ဟင်...မင်းတို့ကလား
ကွာ (ထိုင်နေရာမှ ထပြီး၊ သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်နှင့်
ဘိုးဟိန်းကို ပေါက်ရန် ကုလားထိုင်ကို ကုန်း၍ အကိုင်လိုက်
တင်၊ အနီးရှိသော သူငယ်တဦးက၊ ဦးစံလင်းကို တွန်းပစ်
လိုက်သည်။ ဦးစံလင်းသည် လဲရာမှ ကဗျာ ကရာထပြီး၊
စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော လူခေါ် ခလုပ်ကလေးကိုနှိပ်
လိုက်သည်။ အသံမြည်ပြီး အခမ်းထဲမှ စံလင်း၏ တပည့်ကြီး
ဘရီ ထွက်လာသည်။ ။ ၎င်း၏ နောက်က လှလှလည်းပါလာ
သည်။)

စံလင်း။ ။ ဘရီ၊ ဒီကောင်တွေကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်။

ဘရီ။ ။ ဟေ့ ကောင်တွေ၊ ထွက်သွားကြကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ ဟေ့ ဘရီ၊ ဒို့ မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း။ ကောင်မ
လေးတွေကို မင်းမျက်လုံးပြူးပြီး ခြောက်လိုက်ရင် ကြောက်
သွားသလို ကြောက်မဲ့ အကောင်တွေလို့ များမင်းထင်
သလား။ မင်း...အထဲမှာ ကောင်းကောင်းဝင်ထိုင်နေ။ ဒို့
အထဲမှာ ဝင်မရှုပ်နဲ့။

စံလင်း။ ။ဘရီ၊ ဒီကောင်တွေကို ဆွဲထုတ်ပစ်ကွာ။ ဘာလုပ်နေ
တာလဲ။ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား။

ဘရီ။ ။မင်းတို့မထွက်ဘူးလား။

ဘိုးဟိန်း။ ။မင်းရော၊ မင့်ဆရာ စံလင်းရော လာပြီး ဆွဲထုတ်
ကြည့်စမ်းပါ။ အကြောင်းသိရအောင်။ (ဘရီသည် အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ လက်နက်တခုခုကို ယူရန်ဝင်သည်
ကို၊ ဘိုးဟိန်းတို့လူစု သိသည်။ ထို့ကြောင့်၎င်းတို့တွင်
အသင့်ယူလာသော ဓါးမြှောင်များကို ထုတ်၍ ကိုင်သူက
ကိုင်ထားသည်။ ကုလားထိုင်ကိုကိုင်သူက ကိုင်ထားသည်။
မိန်းကလေး များကလည်း ယမိန်တို့တို့ပြင်ဝတ်သူ ဝတ်ကြ
သည်။ အချို့ကလည်း လက်လှမ်းမှီရာ၊ ပစ္စည်းတခုခုကို
ကိုင်၍ ခုခံရန်အသင့်ပြင်လျက်ရှိကြသည်။ စံလင်းလည်းဘိုး
ဟိန်းတို့ လူစုက ခုခံရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်၍အံ့
အားသင့်လျက်ရှိသည်။ ဘရီသည်ငှက်ကြီးတောင် ဓါးကို
ကိုင်ပြီးထွက်လာသည်။) ။

စံလင်း။ ။(ဘရီကို လှမ်းပြီးတားလျက်) ဘရီ....ခဏ နေအုံး။
(ဘိုးဟိန်းတို့ဘက်သို့လွှဲပြီး) မင်းတို့ဒီလောက် စော်ကား
ရရင် တော်ရောပေါ့၊ အေးအေး ဆေးဆေးသွားကြ
ပါကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။(အိပ်ထဲမှ စာရွက်တရွက်ကို ထုတ်ပြီးဘတ်လျက်)
မာခစ် ဝါဒလေ့ လာရေး အဖွဲ့ချုပ်၏၊ အောက်၌လက်မှတ်
ရေးထိုးကြသည့် အမှုဆောင်ရဲဘော်များသည် လေးလေး
နက်နက် စဉ်းစားကြပြီးလျှင်။

(၁) အမြဲတစေ ရဲရဲရင့်ရင့် ဝေဘန် လေ့ရှိ
သော ရဲဘော် ထွန်းမြင့်အား၊ ဦးစံလင်း၏ စေခိုင်း ချက်

အရ၊ သူ၏လက်မရွံ့ အာဏာသား ဘရီက ချောင်း၍
သတ်ပစ်လိုက်ခြင်း။

(၂) ရဲမေ မအေးစိန်အား၊ ဦးစံလင်းက မတ
ရားပြုကျင့်ပြီးနောက်၊ ရဲမေ မအေးစိန်သည်၊ ၎င်း၏ချစ်သူ
မြအေးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသဖြင့်၊ ဦးစံလင်းသည် မအေး
စိန်အား လျှို့ဝှက်စွာ အဆိပ်ကျွေး၍ သတ်ပစ်လိုက်ခြင်း။

(၃) မိမိ၏ငယ်မေးခြံပေါက်ဖြစ်သောတပည့်မ
ရဲမေ လှလှနှင့် မြမြတို့ကိုလည်း၊ ကာမဘိလူးကြီး ဦးစံ
လင်းက ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း။

(၄) တပည့်မကလေး တဦးဖြစ်သော၊ ရဲမေ
မခင်ဆွေကိုလည်း၊ ၎င်းကာမဘိလူးကြီး ဦးစံလင်းကပင်
ဖျက်ဆီးရန် သွေးဆောင်ခြင်း။

(၅) အသင်းရံပုံငွေများကိုလည်း စာရင်းနှင့်
ကျကျနန မထားဘဲ၊ ငွေစားဘိလူးကြီး ဦးစံလင်းသည်
တဦးတည်းသဘောနှင့် ထင်သလိုသုံးစွဲခြင်း။

(၆) ဦးစံလင်းသည် မည်သည့်ကိစ္စတွင်မှ အမှု
ဆောင် အဖွဲ့ဝင်များနှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးခြင်း မရှိဘဲ၊
အာဏာရှင်သဘာယ် ကျင့်ခြင်းတို့ကြောင့်-

၎င်းဦးစံလင်းအား၊ ယနေ့မှစ၍ မာခိစ်ဝါဒ လေ
လာရေး အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်မှ ဖြုတ်ချလိုက်သည်
ဖြစ်ပါကြောင်း။ ရဲဘော်သက်တင်။ ရဲဘော်အောင်
သိန်း။ ရဲဘော်ထွန်းညို။ ရဲဘော်ဘိုးဟိန်း။ ရဲဘော်သန်း
ကြွယ်။ ရဲမေ မအေးကြည်။ ရဲမေ ဝင်းဝင်း။ ကဲ....လာကြ။
သွားကြမယ်။ (၎င်းတို့လူစုထွက်သွားကြလေသည်)။

ဦးစံလင်း။ ။ (၎င်းတို့ကြားအောင် အော်၍ပြောသည်) ငါ့ကို
မဟုတ်မဟတ် စုပ်စွဲတဲ့အကောင်တွေ အသင့်ပြင်ထားကြ။

အသရည်ဖျက်မှုနဲ့ မင်းကိုအားလုံးကို ငါတရားစွဲမယ်။
 ဘိုးဟိန်း။ ။ (တံခါးဝမှနေပြီး ဦးစံလင်းဘက်သို့ပြန်လွှဲလျက်)
 ဆရာကြီးရဲ့ စောက်ကျင့်တွေကို မြန်မြန်ပြင်ရင်ပြင်၊ မပြင်
 ရင်၊ ဒီစောက်ကျင့်တွေ ပေါ် ကုန်တဲ့တနေ့မှာ၊ သိုးကလေး
 တွေလို ဆရာကြီးရဲ့ နောက်၊ တကောက်ကောက်နဲ့ လိုက်
 နေတဲ့၊ ရဲဇာနီကလေးတွေတောင် ဆရာကြီးကို ပုန်ကန်
 ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ (ထွက်သွားသည်။ စိမ်းမောင်တံခါး
 ဆင်းပိတ်သည်။)

စံလင်း။ ။ (သက်မကြီးချပြီး၊ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်
 သည်။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဘက်သို့လွှဲပြီး) ကဲ... အဲဒါသာ
 ကြည့်ပေတော့။ (၎င်းနောက် တစုံတခုကို စဉ်းစားရင်း၊
 ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကြည့်ပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောနေ
 သကဲ့သို့...) အင်း... ဒီမိုကရေစီ။ ဒီ... မို... က... ရေ... စီ။
 လွတ်လပ်စွာ ဝေဖန်ခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ ပြောဟောခွင့်၊
 လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်... (သရော်ပြီး မရယ်ချင့်
 ရယ်ချင့် ရယ်၍) ဟား... ဟား...။ လူတွေကနဲ့ပြီး၊ နွား
 တွေကများနေတဲ့ ဒီလိုကမ္ဘာကြီးထဲမှာ၊ ဒီမိုကရေစီကို
 ချပေးလိုက်ရင်၊ ငါးပါးမက သံဃာစင်ကြီးပါ မှောက်သွား
 မှာပေါ့။ (သက်မကြီး ချလိုက်သည်။ ၎င်းနောက်
 ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေသည်ကို တဖြည်းဖြည်း သတိ
 ပြန်ရလာပြီး) အော်... ရဲဘော်တွေလား၊ အင်း... သိပ်
 အားနာစရာ ခက်ခဲတာတဲ။ ဒီကောင်တွေ မလွန်လွန်း
 ဘူးလား။ ထွေ... အသဲနာလိုက်တာကွာ။ ငါ့ကြောင့်
 လူရာဝင်လာရတဲ့ အကောင်တွေက၊ အခုလိုလုပ်တော့၊
 ငါ့မွေးတဲ့ မြောက်၊ ငါ့ကို ပြန်ခြောက် ထာမျိုးဖြစ်နေ
 တာပေါ့။... အေး... မင်းတို့ လုပ်နိုင်တဲ့ အခါ လုပ်ကြပေါ့

ကွာ။ ရဲဘော်ဧရေ၊ ဒီကောင်တွေ မလွန်လွန်းဘူး
လား။

ညွှန်သည့်တဦး။ ။ဟုတ်....ကဲ့။

ဘရီ။ ။ဆရာက လွှတ်ပေးလိုက်ရောပေါ့။ ဒီလောက်စော်ကား
တဲ့အကောင်တွေကို၊ နုတ်နုတ်ပါအောင် စင်းပစ်ချင်
တယ်။

စံလင်း။ ။ဒို့ အာဏာသိမ်းတဲ့နေ့မှာ အဲဒါကို ရှေ့ဦးဆုံးလုပ်
ရမဲ့ အလုပ်တခုအဖြစ်နဲ့၊ မင်းကောင်းကောင်း မှတ်ထား
ကွယ်။ အခုတော့ နွားလိုအကောင်စားတွေနဲ့၊ ငါ့တပည့်
ကြီးကို မလဲနိုင်သေးဘူးကွာ၊....ကဲ ဘရီလဲနားပါအုံး။
လှလှရေ၊ ဆရာ့နှစ်လုံးငြိမ်ဆေးကလေး တခွက်လောက်
ယူခဲ့စမ်းပါ။....ဪ...ဒီက ရဲဘော်တွေ အတွက်လဲ၊
ထဲခဲ့ကွာ၊ (လှလှအခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်) ရဲဘော်
မြစ်နဲ့ ရဲဘော်တွေ ဝိစကီသောက်တယ်မဟုတ်လား။

ရဲဘော်ဧ။ ။ဟုတ်ကဲ့....သောက်ပါတယ်။

စံလင်း။ ။တောတွင်းမှာတော့၊ ဝိစကီရရဲ့ လား။ ရမှာပေါ့။

ရဲဘော်ဧ။ ။ရပါတယ်။ မြို့ထဲမှာလိုပါတဲ့။ လိုတာအကုန်ရနိုင်
ပါတယ်။

စံလင်း။ ။တောတွင်းမှာကော၊ ခုနလို အကောင်မျိုးတွေ မရှိ
ဘူးလား။

ရဲဘော်ဧ။ ။ရှိပါတယ်။ ဟိုမှာ၊ ဒီမှာထက် ပိုများလိမ့်အုံးမယ်
ထင်တယ်။ အားလုံးဗိုလ်တွေကြီးဘဲ။

စံလင်း။ ။ဘဲမဏိ စည်းမျဉ်းလုပ်မထားဘူးလား။

ရဲဘော်ဧ။ ။လုပ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့စည်းမျဉ်း ဆိုတာ လုပ်
ထားရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ ဒီစည်းမျဉ်းကို လိုက်နာအောင်
လုပ်နိုင်မှ ကောင်းတာဘဲ။ အခုတော့၊ တောတွင်းမှာ ဆို

ရင်၊ လူကြီးတွေက လူငယ်တွေကို အားကိုးနေရတဲ့ အခြေ
အနေမျိုးမှာ ရှိနေတာ။ လူငယ်တွေ လုပ်ချင်ရာ တွေ
လျှောက်လုပ်နေတာကို ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ အပေါ်က
အမိန့်ပေးတာတွေကို မလုပ်ရင်လဲ၊ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။
လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာဘဲ။ အဲဒီတော့ သံမဏိစည်းမျဉ်း
ဆိုတာနဲ့မည်သော ရှိတော့တာပေါ့။

စံလင်း။ ။ အင်း...တော်လှန်ရေးဆိုတာ၊ သံမဏိစည်း မျဉ်းမရှိ
ရင်တော့၊ နိုင်ဘို့ခဲယဉ်းတယ်။

ရဲဘော်ဇေ။ ။ ဆရာပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ တောတွင်း
အခြေအနေအရာ၊ သံမဏိ စည်းမျဉ်းဆိုတာ၊ နံမည်လောက်
သာ ရှိတော့ တာပါဘဲ။ကဲဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့အခု
လာတာကတော့ တခြားဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစိုးရနဲ့
တောတွင်း ရဲဘော်တွေနဲ့ မျက်နှာ စုံညီဆွေးနွေးဘို့ဟာ
မျှော်လင့်ချက်ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်းဘို့ပါဘဲ။
အစိုးရကလဲ အင်မတန်တင်းမာနေတယ်လို့ ကြားရတယ်။
မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသလား။

စံလင်း။ ။ တော်လှန်ရေးသမားတွေမှာ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ
ဘယ်တော့မှ မတုန်းရဘူး။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ဟာ၊
တနည်းနဲ့ မအောင် တနည်းနဲ့ အောင်အောင် လုပ်ရ
မယ်။

ရဲဘော်ဇေ။ ။ ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ တောတွင်း
မှာခံနိုင်ရည် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ စိတ်ဓါတ်တွေ အင်မတန်
ကျဆင်းနေတယ်။ အဲဒီတော့၊ မျက်နှာစုံညီ ဆွေးနွေးပွဲ
မြန်မြန်ဖြစ်နိုင်အောင် ဆရာတို့က ဝိုင်းပြီးကြိုးစားပေးစေ
ချင်တယ်။ (လှလှသည် အရက်ဖလံခွက်များကိုယူ၍ ထွက်
လာသည်) ။

စံလင်း။ ။တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားနေပါတယ်။ မလျော့ပါဘူး။ကဲ....သောက်ကြအုံး (အရက်ဖလံခွက်များကိုယူ၍သောက်ကြသည်)။ဒါထက်စကားမစပ်၊ မီးရထားလမ်းဖျက်ထားတွေ၊ အခုတလော နဲသွားပါလား။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့၊ တောတွင်းလမ်းစဉ် တမျိုးပြောင်းသွားသလား။

ရဲဘော်။ ။ပြောင်းတယ်လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းတွေမှာ အစိုးရရဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေလဲ ပိုးပြီးကောင်းလာတယ်။နောက်ပြီးတော့လဲ မီးရထားလမ်းတွေကို ဖျက်တဲ့အတွက်၊လူထုကလဲကျွန်တော်တို့ကိုပိုပြီးမုန်းလာကြတာကိုတွေ့ရတယ်။နောက်ပြီးတော့လဲ၊မီးရထားလမ်း ဖျက်တိုင်း မဆိုင်တဲ့ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ အသေ အပျောက်များတဲ့ အတွက်၊ ရထားလမ်း ဖျက်တဲ့ရဲဘော်ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုလဲထိခိုက်တယ်။ ဒီတော့ အပေါ်က လူကြီးတွေ အဖျက်ခိုင်းတိုင်း သိပ်မရချင်ဘူး၊ အဲဒါတွေကြောင့်၊ ရထားလမ်းဖျက်တာတွေဟာ နဲသွားတာပါဘဲ။ လမ်းစဉ် ပြောင်းတာ ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

စံလင်း။ ။ရဲဘော်တွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ၊ ခပ်ရှင်းရှင်း လူမြုန်းနားလည်အောင် ပြောရရင် သနားတယ်လို့ဆိုတာဘဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ရဲဘော်။

ရဲဘော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်။

စံလင်း။ ။တော်လှန်ရေးထဲမှာ သနားတတ်တဲ့ အကောင်တွေ ပါလာရင် ကြပ်ကြပ်သတိထား။ ဒီအကောင်တွေဟာ တော်လှန်ရေးကို ဖျက်ပစ်လိမ့်မယ်။တော်လှန်ရေးသမားနဲ့ သနားတာနဲ့ဟာ တခြားစီဘဲ၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်။

တော်လှန်ရေးသမားဆိုတာ၊ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ အလောင်း
 တွေကို တံတားခင်းပြီး သွားမှသာ၊ ကိုယ် ရည်ရွယ်ချက်
 အောင်မြင်မယ်ဆိုရင်၊ အဖေနဲ့အမေကိုလဲ သတ်ရဲရမယ်။
 ရှေးဘုရင်တွေ တုန်းကတော့၊ ရက်စက်မှု မင်းဖြစ်တယ်။
 အခုတော်လှန်ရေးခေတ်မှာ၊ ရက်စက်နိုင်မှု တော်လှန်ရေး
 သမားဖြစ်တယ်။ ရဲဘော်တွေ အသိသားဘဲ။ အဲဒီတော့၊
 ရဲဘော်တွေ တော်လှန်ရေး အောင်ချင်ရင်၊ ခင်ဗျားတို့
 တောတွင်း ရဲဘော်တွေကိုတော့ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။
 ဒေါင်ဒေါင် ဒေါင်ဒေါင်နဲ့ မည်နေတဲ့၊ သံမဏိ တော်လှန်
 ရေးသမားတွေ ဖြစ်နေအောင် လုပ်ပေးဘို့၊ ခေါင်းဆောင်
 တွေမှာ တာဝန်ရှိနေတယ်။

ရဲဘော်။ ။တောတွင်းမှာ တပ်တွေပျက်နေပါပြီ၊ ခုအချိန်မှ
 သံမဏိ စည်းမျဉ်းတွေဘာတွေကို သွားလုပ်နေလို့ မရ
 တော့ပါဘူးဆရာ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အတော်
 ခပ်များများက လက်နက် ချချင်နေကြပြီ၊ အစိုးရနဲ့
 ဆွေးနွေးပွဲပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပါအုံးလို့ ပြောပြီး၊ အတော်
 ထိန်းထားရတယ်။ အဲဒီတော့ ဆွေးနွေးပွဲ မြန်မြန်အောင်
 မြင်အောင်သာဆရာတို့ကဖိပြီးကြိုးစားပေးပါ။ ကျွန်တော်
 တို့လောကကတော့၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ဆရာတို့ကို
 နှိုးဆော်ပေးဘို့ပါဘဲ။ ကဲ....ကျွန်တော်တို့ သွားပါ အုံး
 မယ်။

စံလင်း။ ။နေကြအုံးလေ။ရောက်တဲ့အခါ၊ ဆရာသင်တန်းကို
 ကြည့်သွားပါအုံး။ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ကောင်း
 ဖြစ်ဖို့ ရှေ့အလား အလာရှိတဲ့ ခလေး ဆယ့်လေး ငါး
 ယောက်ကို၊ ဆရာသင်တန်းပေးနေတယ်။ ဆရာ အနေနဲ့
 ကတော့၊ လူကြီးတွေကို အားမကိုးချင်တော့ဘူး။ ခုတင်

က ကြည့်ပါလား။ တွေ့ကရာတွေ ဇွတ်ပြောပြီးဆင်းသွား
ကြတယ်။ ဒါဟာ တော်လှန်ရေး သမားတွေ ဖြစ်အောင်
ငယ်ငယ်တုန်းကစပြီး၊ စံနစ်တကျမလေ့ကျင့်ခဲ့ရလို့ ဘဲ။ ဒီ
လို အကောင်စားတွေနဲ့ ကမ္ဘာ့ တော်လှန် ရေးကြီးကို
လုပ်ရမယ်ဆိုရင်၊ မှောက်သွားမှာပေါ့၊ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ၊
ပေါက်လွှတ်ပဲစား အုပ်ကြားပေါက်တဲ့မြက်တွေလိုဟာမျိုး
နဲ့၊ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကို မပြောနဲ့၊ ဗမာ့တော်လှန်
ရေးကိုတောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာတစ်ယောက်သော
မျှော်လင့်ချက်ကတော့၊ ကလေးတွေဘဲ။ ဒါကြောင့်က
လေးတွေကိုဘဲ အထူးဂရုစိုက်ပြီး၊ ဆရာသင်ပေးနေတယ်။
အဲဒီတော့၊ ကြုံတဲ့အခါ ကလေးတွေသင်တန်းကို ခဏ
လောက်ကြည့်သွားပါအုံးလား။

ရဲဘော်။ ။ နေလို့ မဖြစ်ဘူးဆရာ။ ဒီကိုလာရတာ၊ အင်မတန်
အရဲစွန့်ပြီးလာခဲ့ရတယ်။ ပုလိပ်တွေက၊ ကျွန်တော်တို့ကို၊
ကောင်းကောင်း မသိကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် လာရဲကြ
တာ။ ဒီတော့ခပ်မြန်မြန်ပြန်မှတဲ။ နောက်တခေါက်ဆိုရင်
တောင်၊ ကျွန်တော်တို့ လာလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်။
အဲဒီတော့၊ စကားဝှက်တစ်ခုထားခဲ့ပရစေ။ ပိတောက်ပန်းဆို
ရင်၊ ကျွန်တော်တို့လွတ်လိုက်တဲ့လူဘဲလို့ မှတ်ပါ....ဆရာ။
ကဲ ကျွန်တော်တို့သွားလိုက်ပါအုံးမယ်။ ဆွေးနွေးပွဲ မြန်
မြန်အောင်မြင်အောင် တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပေးဘို့၊ မ
မေ့ပါနဲ့ဆရာ၊ တောတွင်းကို ဘာများမှာလိုက်စရာ ရှိ
သေးသလဲ။

စံလင်း။ ။ တော်လှန်ရေးထဲမှာ ပါနေတဲ့အခါ၊ ဒေါင်ဒေါင်
မြည်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဖြစ်ပါစေ၊ သံမဏိ

စည်းမျဉ်းရှိပါစေ။ အဲဒါကိုဆရာက မှာလိုက်တယ်လို့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်စမ်းပါ ရဲဘော်ဇေ။

ရဲဘော်ဇေ။ ။ကောင်းပါပြီ။ (ရဲဘော် ၂ ဦးထွက်သွား ကြ သည်။ စိမ်းမောင်သည် တံခါးပိတ်ရန် ဆင်းလိုက်သွား သည်)။

စံလင်း။ ။ဘရီနဲ့ လှလှရေ.... (ခလုပ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ဘရီနဲ့ လှလှတို့ထွက်လာကြသည်)။ ဘိုးဟိန်းတို့ လူစုကတော့၊ ထိုင်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုဆက်ပြီး အရှက်ခွဲအုံးမှာဘဲ၊ ဒီတော့ ဒို့ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

ဘရီ။ ။ဆရာ့ကိုထိတာတော့၊ ကျွန်တော်မခံဘူး၊ အသက်ချင်း လဲခြင်လဲရပေစေ။

စံလင်း။ ။ဒီကောင် တွေ ကို တော့ သတ်ရမှာဘဲ၊ အ နဲ့ ဆုံး ဘိုးဟိန်းဆိုတဲ့ ဂမြင်းမသား၊ အုတ်ကြားပေါက်တဲ့ မြက် ကိုတော့၊ သတ်ရမှာဘဲ။ သတ်ထားမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံး တွေကိုဖောက်၊ ခြေဆစ် လက်ဆစ် တွေကိုဖြတ်၊ တကိုယ်လုံးငခူငကျိုးကိုမွန်းသလို သင်တုန်းဒါးထက်ထက် နဲ့ မွန်းပြီး၊ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သတ်ပစ်ရမှာဘဲ။ ဒါမှ ဒို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားပြီး၊ သံမဏိ စည်းမျဉ်းကို အတည်ပြုလို့ ရမယ်။ ဒါပေမဲ့၊ လူလိမ္မာအမျက်၊ အပြင် မထွက်ရဘူးတဲ့၊ ဒို့ လက်ချက်နဲ့ ဒီကောင်သေတယ် ဆို တာလဲ၊ လူတွေသိရမယ်၊ သတ်ထားကိုလဲ သက်သေရှာ မတွေ့စေရဘူး။

ဘရီ။ ။ဆရာကြိုက်သလို၊ အစီအစဉ် လုပ်ပေးပါ။ ဆရာ အမိန့် ပေးတဲ့ အတိုင်း၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေ ကျတော့၊ ထွန်းမြင့်ကို၊ အေးစိန်တို့ကို

ဖျောက်ပစ် ရတာလောက်မလွယ်ဘူး။ သူတို့အတွက်နည်း
တနည်းရှာရမယ်။

ဘရီ။ ။ဘိုးဟိန်းဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ၊ သူတို့စာကြည့်တိုက်က
ညတိုင်း ညဉ့်နက်မှပြန်တာ ကျွန်တော်သိရတယ်။ အဲဒီ
အပြန်မှောင်ရိပ်တခုက၊ ချောင်းပစ်ထားပေါ့။ အလွယ်
လေးပါ-ဆရာ။

စံလင်း။ ။ငါ့ကို ဒီလောက်အထိစော်ကားထားတဲ့ အကောင်
ကို၊ ဒီလိုလွယ်လွယ် သေရတာလောက်နဲ့ ငါမကျေ နပ်နိုင်
ဘူး။ ဒီအကောင်သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရမယ်။ ဒီအကောင်
သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရမယ်။ (စားပွဲခုံကိုလက်သီးနှင့် ထု
လျက်) သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရမယ်။.... လှလှရေ၊ နှစ်လုံး
ငြိမ်ဆေးကလေး တခွက်လောက်ယူခဲ့ပါအုံးကွာ။ (လှလှ
သည်ဦးစံလင်း၏ အရက်ခွက်ကို ယူပြီး၊အခန်းထဲသို့ ဝင်
သွားသည်။ စံလင်းနှင့်ဘရီတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လဲ
ငြိမ်လျက် တစုံတခုကို စဉ်းစားနေကြဟန်ရှိသည်။)
(ညွှတ်သည်ခေါင်းလောင်းပြည်သံကြား၍ စိမ်းမောင်သည်
တံခါးကို ဆင်း၍ဖွင့်ပေးသည်။ လှလှသည်အရက်တခွက်
ကိုယူပြီး ထွက်လာသည်။ မကြာမှီ ရဲဘော်ကြင်ဝင်လာ
သည်။)

စံလင်း။ ။မောင်ကြင်ရေ၊ မင်းလာတာ အခန့်သင့် လိုက်တာ
ကွာ။ မင်းကိုအခေါ်ခိုင်းဘို့၊ ငါအခုဘဲ စဉ်းစားနေသေး
တယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ကျွန်တော်မနက်ကတဲက လာဘို့ဘဲဆရာ။ ဟို
ကောင်တွေနဲ့ အတူတူ မလာချင်တာနဲ့၊ နောက်ချန် နေ
ရစ်တယ်။ ဘိုးဟိန်းတို့လူစု လာသွားပြီးပြီ မဟုတ်လား။

စံလင်း။ ။ လာသွားပြီးပါပြီခင်ဗျား။...စော်ကား သွားလို့က်
တာလဲ ရစရာကိုမရှိတော့ပါဘူး။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ ဒီကောင်တွေက စတာလင်ကိုမှားတယ်လို့ ရှုံ့
ချချင်တယ်။ ဒါတယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီလိုသာ လုပ်လို့က်ရင်
ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးဟာ၊ အမြစ်ကနေပြီး ကိုင်လှုပ်
လို့က်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

စံလင်း။ ။ ဒါပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၊ ခရစ်ယန်ဘာသာတို့၊ အစ္စလာမ်
ဘာသာတို့ဆိုတဲ့ ဘာသာတွေအားလုံးဟာ၊ သူတို့ရဲ့ ဘုရား
တွေမမှားနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့အချက်ပေါ်မှာ တည်ထားတ
ဘဲ။ အဲဒါကို ဒီဘာသာဝင်တွေက၊ သူတို့ဘုရားတွေမှာ
တယ်ဆိုလို့က်ထားနဲ့ တပြိုင်နက်၊ ဒီဘာသာတွေဟာ
စုန်မျောမှာဘဲ။ မဟုတ်ဘူးလားဆရာ။

စံလင်း။ ။ ဟုတ်တာပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးသမားတွေ အတွက်မှာလဲ
မာခံစိတ်ပါဟာ ဘာသာတခုဘဲ။ ဒီဘာသာကိုယုံကြည်တဲ့
လူတိုင်းအတွက်၊ မာခံစိတ်ဟာ ဘုရားဘဲ။ မဟုတ်ဘူးလား
ဆရာ။

စံလင်း။ ။ ဟုတ်တာပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ အိန်ဂျဲလ်စ်တို့၊ လီနင်တို့၊ စတာလင်တို့ဆိုတာ
တွေလဲဘုရားငယ်တွေဘဲ မဟုတ်လားဆရာ။

စံလင်း။ ။ အစစ်ပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ အဲဒီတော့၊ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးသမား ဆိုတဲ့
လူတွေက၊ ကိုယ် ဘုရားတွေကို မှားတယ်လို့ ပြန်ပြီးစွဲ
စွဲကြရင်၊ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီး ပျက်သွားမှာပေါ့။
မဟုတ်ဘူးလားဆရာ။

စံလင်း။ ။မောင်ကြင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီ အ တိုင်း ဖြစ်ရ
မှာဘဲ။

ရဲဘော်ကြင်။ ။အခု စတာလင်မှားတယ်လို့၊ ကမ္ဘာ့တော်လှန်
ရေးသမားတွေက စွပ်စွဲတယ်။ နောက်တခါ ကျတော့၊
လီနင်မှားတယ်။ နောက်တခါကျတော့၊ မာ့ခ်နဲ့အိုင်
ဂျဲလ်စ် မှား တယ် ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား
ဆရာ။

စံလင်း။ ။ငါ့တပည့် မောင်ကြင်လို့၊ ဒီကောင်တွေအားလုံး
သဘောပေါက်ကြရင်ကောင်းမယ်။ လှလှရေ၊ မောင်ကြင်
ဘို့တခွက် ယူခဲ့ပါအုံးဟေ့။ (လှလှသည် အရက်ယူရန်
အထဲဝင်သွားသည်)။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဒီလိုထိုင်နေလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးဆရာ၊ဒီကောင်
တွေကိုတော့ တန်ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုတန်ပြန် ရမယ်
ဆိုတာ၊ ဆရာစဉ်းစားပြီးပလား။

စံလင်း။ ။အသေးစိပ်တော့ မစဉ်းစားရ သေးပါဘူး၊ အနဲဆုံး
ဘိုးဟိန်း တယောက်ကိုတော့၊ ဖျောက်ပစ်ရမယ် ဆိုတာ
လောက်သာ စဉ်းစားရသေးတယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ဟာ တယ်စွာတယ်။
ဒီကောင်ကို အရင်ဆုံး ဖျောက်ရမှာဘဲ။

စံလင်း။ ။ဆရာ့အနေနဲ့ ကတော့ ဒီအကောင်ကို သာမန်နည်း
နဲ့မဖျောက်ချင်ဘူး၊ ရက်ရက်စက်စက် ဖျောက်ချင်တယ်၊
ဒါမှ ကျန်တဲ့အကောင်တွေပါ၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီအထိ စိမ့်
သွားမယ်။ (လှလှသည် အရက်ခွက်ကိုယူ၍ ဝင်လာ
သည်)။

ရဲဘော်ကြင်။ ။လုပ်ဘို့တော့ သင့်တာဘဲ။ ဒါပေမဲ့၊ ဒီကိစ္စ
ကိုတော့၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။

စံလင်း။ ။ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ကြင်ရ။ လက်သယ် မပေါ်
အောင် လုပ်ဘဲ နည်းတွေ ဆရာ့ဆီမှာရှိပါတယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။လက်သယ်ပေါ်တာ၊ မပေါ်တာကို ကျွန်တော်
စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုဘဲ လက်သယ်
မပေါ်အောင် လုပ်ပေမဲ့ ဆရာ့လက်ချက်ကြောင့်ဆိုတာ
တော့။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖုံးလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး
တော့လဲ ဆရာသိတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ဒီကောင်တွေလူသိုက်က
ခေတာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာ့ကို ပြန်လုပ်မဲ့ဘေးကို ကျွန်
တော်စဉ်းစားနေတယ်ဆရာ။ (စံလင်းသည် အနည်းငယ်
မျက်လုံး ပြူးသွားသည်၊ သဘောပေါက်သည့် အနေနှင့်
ခေါင်းညိတ်လျက် ရှိသည်) ဒီကောင်တွေကို ဖျောက်ဘို့
ဆိုတာ၊ ကောင်မကလေးတွေကို ဖျောက်ရတာလောက်
တော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းကို
စဉ်းစား သေးတာပေါ့။ ဒီကံစွဲကို မြန်မြန်ထက်ထက်
လုပ်လို့ မကောင်းဘူး။

ဘရီ။ ။ထွန်းမြင့်နဲ့ စိန်အေးတို့ကို သတ်တဲ့အကြောင်းတွေကို၊
ခုနက ဒီကောင်တွေ ဖော်ပြီးဆဲသွားတယ်။ ဒီဟာတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး၊ ဒီကောင်တွေ အများကြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်
ထင်တယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဒါတွေကို ပုလိပ်ကစစ်ပြီးမှဘဲ၊
သက်သေ မပြနိုင်လို့ ပုလိပ်ကိုယ်တိုင် လက်လျှော့ လိုက်
ရပြီးမှဖြင့်၊ ဒီကောင်တွေ ဒီကံစွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခမပေး
နိုင်တော့ပါဘူး။

ဘရီ။ ။ပုလိပ်ကို တို့ပေးလိုက်တာလဲ၊ ဒီကောင်တွေဘဲထင်
တယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဖြစ်နိုင်တယ်။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေမှ၊ ဒီကောင်တွေပါဘဲ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ပုလိပ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဒုတ်တွေလို့ ငါတော့အများကြီးသံသယဖြစ်တယ်။ ဒီကောင်တွေ အခုလိုထွက်သွားလိုက်တာကောင်းတယ်။ ငါ့အတွက် တာဝန်တခု ပေါ်သွားတယ်။ ဒီလိုမှထွက်မသွားရင်၊ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေရဲ့ ပဉ္စမံတပ်သားတွေ အနေနဲ့ ဒီအကောင်တွေကို ငါအရေးယူရမှာဘဲ။

ဘရီ။ ။ကျွန်တော်တော့ ဒီကောင်တွေကို ဒီလို လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်မနေချင်ဘူး။ ဖျောက် ရမယ်ဆိုရင်လဲ ချက်ခြင်း ဖျောက်ပစ်။ နောက်ကိစ္စကတော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပေါ့။ သူချကိုယ်ချပေါ့။

စံလင်း။ ။ဒီလိုလဲလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီကိစ္စကို မောင်ကြင် ပြောသလို လေးလေး နက်နက်စဉ်းစားရမယ်။

ဘရီ။ ။အဲဒီတော့ ဒီလို မဖျောက်သင့်သေးဘူးဆိုရင်လဲ၊ ကျွန်တော်တော့ တခုလုပ်ခြင်တယ်။ ဒီကောင်တွေထဲက ဘိုးဟိန်းရဲ့ အိမ်အောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ တယောက်ယောက်ရဲ့ အိမ်အောက်မှာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညဘက်မှာ ခြောက်လုံးပြူးတလက်နဲ့ ကျည်ဆံတွေကို သွားဝှက်ထားမယ်။ ပြီးတော့ မှုပုလိပ်ဆီကိုစာထုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ ပုလိပ်က ဆက်ပြီး အရေးယူသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လွတ်နေတာဘဲမဟုတ်ဘူးလား။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဒီလိုစကောလောက်မှ ဇောက်မနက်တဲ့ အကြံတွေကို မလုပ်ခြင်ကြစမ်းပါနဲ့။ လုပ်မဲ၊ လုပ်ရင် ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် လုပ်နိုင်အောင် သေသေချာချာ အစီအစဉ်နဲ့ လုပ်စမ်းပါ။

ဘရီ။ ။ဒီအကောင်တွေ အင်မတန်စော်ကားတယ်။ လက်ပိုက်
ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။

စံလင်း။ ။ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်တွေ အင်မတန် စော်ကား
တယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဒီကိစ္စမှာ၊စောင့်နိုင်လေ၊အကျိုးရှိလေဘဲဆရာ။
ဒီကောင်တွေဟာ၊ ပုလိပ်ရဲ့ ဒရိုတွေလို့ အခုဘဲဆရာပြော
ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။အဲဒီတော့ ပုလိပ်ကဒီအမှုကိုဖျောက်
ပစ်လိုက်မှာပေါ့။

စံလင်း။ ။အေး၊ ဟုတ်သားဘဲ။ အေးကွယ်။ ဘရီရေ....ဒီကိစ္စ
ကို ဒွီတနှစ်လောက် မေ့ထားနိုင်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။
အခုလို ဒေါသတွေမှန်နေတုန်း၊ တောင်လုပ် မြောက်လုပ်နဲ့
လျှောက်လုပ်ရင်၊ ကိုယ် ရှုးကိုယ် ပြန်ပတ်မဲ့ ကိစ္စတွေကို
လုပ်မိမှာစိုးရတယ်။ အေးကွယ်၊ မေ့ပစ်လိုက်။ မေ့ပစ်
လိုက်။ ဘရီရေ၊ မေ့ပစ်လိုက်ဟေ့ ။ ငါလဲ မေ့ပစ်လိုက်
တော့မယ်။ (စံလင်းနှင့် ရဲဘော်ကြင်တို့သည် အရက်ခွက်
ချင်းထိကြပြီး၊ သောက်ချလိုက်ကြသည်။)။ (ညှော်သည်
ခေါင်းလောင်း မြည်သံ ကြားရသည်၊ စိမ်းမောင်သည်
တံခါးဆင်းဖွင့်သည်)။

စံလင်း။ ။(လက်ပါတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး) ရဲဇာနည်တွေလာကြ
ဘိထင်တယ်။ အချိန်တော့စိနေပြီ။ ရဲဇာနည်တွေက၊
အချိန် အင်မတန်မှန်တယ်။ လုလုရေ၊ အရက်ခွက်တွေကို
သိမ်းသွားတော့ကွယ်။ တပည့်ကြီးရယ်၊ (ရဲဘော်ကြင်၏
ကျောက်ပုတ်လျက်) လာခဲ့အုံးကွာ။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ (ထွက်သွားသည်၊ ရဲဇာနည်
များ ဖြစ်ကြသော အသက် အရွယ်အားဖြင့် တဆယ်

ခြောက်နှစ်နှင့် တဆယ် ရှစ်နှစ်အတွင်း ရှိကြသည့်မိန်းကလေး ၆ ဦးနှင့်ယောက်ျားကလေး ၆ ဦးတို့သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာကြပြီး၊ ၎င်းတို့၏စားပွဲခုံနှင့်ကုလားထိုင်များတွင် နေရာယူလျက်ရှိကြသည်။ စံလင်းသည် အတန်း ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ရဲဇာနည် များသည် အားလုံး မတ်တပ်ရပ်ကြသည်။ ။

ဧပေ။ ။ (အတန်း ခေါင်းဆောင်၊ ခပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခပ်မာမာ) ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော မာခ်စ်၊ အိန်ဂျဲလ်စ်၊ လီနင်၊ စတာလင်တို့ကို အလေးနီပြု။ (ရဲဇာနည်များသည် မာခ်စ်၊ အိန်ဂျဲလ်စ်၊ လီနင်၊ စတာလင်တို့၏ ဓါတ်ပုံများဘက်သို့လှဲ၍ အလေး ပြုကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အလေးပြုပုံမှာ၊ ညာဘက် လက်သီးကို ဆုပ်၍ တထောင်ဆစ်ကို ပခုံးနှင့် ညီနေအောင် မြှောက်ပြီး ကွေးထားသည်။) ။

ဧပေ။ ။ ဆရာကြီးကိုအလေးနီပြု။ (ရဲဇာနည်များသည် စံလင်းကိုအလေးပြုကြသည်။) ။

ဧပေ။ ။ စ-ဆို (ရဲဇာနည်များသည် ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေး သီချင်းကိုအောက်ပါအတိုင်းဆိုကြသည်။) ။

(ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေး အောင်ရမည် ၂) ခု။ ကိုယ်တိုင်ရှေ့တန်းက သေချင်သေပါစေ၊ အလုပ်သမားလယ်သမား လက်တွဲလို့ ညီ။ သွေးစုပ်နေရှင် အမျိုးဖြုတ်မည်။ ဖက်ဆစ်အရင်းရှင် နယ်ချဲ့ဝါဒ ကမ္ဘာက ကွယ်ပျောက်ရမည်။ ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာ ခု သာ ပိုင်ဆိုင်သည်။ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒသိပ္ပံနည်းကျပြီး ကွန်မြူနစ်ဝါဒအညီ လူသားအကျိုးကို သည်ပိုးနိုင်ပေသည်။ ။

(သံပြိုင်) မာန်စံ လိနင်ဝါဒသည် လောကနိဗ္ဗာန် တည်ဆောက်မည်။ ပန်းတိုင်းပွင့်ပါစီ၊ အလုပ်သမား တွေ အလုပ်ရုံပိုင်သည်၊ လယ်သမားတွေ လယ်ကို ပိုင်ပြီ၊ သွေးချွေးဇွဲနဲ့ အရင်းပြုတည်၊ ရောဂါဘေးနဲ့ ငတ်ပွတ်ရေး ဆင်းရဲခြင်း ကင်းမဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကြီးဖြစ်စေ မည်၊ အရှေ့လေပြေ အနောက်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီ။ နယ်ချဲ့သမား စက္ကူကျားသာ (ဖြစ်သည် ။)

(၎င်းတို့စပြီးဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ညွှန်သည်ခေါင်း လောင်းတီးသံ ကြားရသည်။ စိမ်းမောင်သည် တံခါး ပွင့်ပေးရန် ထွက်သွားသည်။ အတော်ကလေး ကြာသော အခါ၊ ဝန်ကြီး ကိုယ်ရံတော်တဦး ဝင်လာသည်။ သူ့ နောက်မှ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဦးဘိုးလုံးနှင့် ဝန်ကြီးကတော် ဒေါ်ခင်သိုက် ဝင်လာကြသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ အဖော် ယောက်ျားတဦးနှင့် မိန်းမတဦးတို့ ပါလာကြသည်။ ကိုယ် ရံတော်သည် နောက်ချန်၍ တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။ ၎င်းတို့သည် ရဲဇာ နည် များ သိ ချင်း ဆို နေ သည် ကို မနှစ်မျှ၊ သော မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ရဲဇာနည်များသည် သိချင်းဆိုမြဲတိုင်းဆို၍၊ ပြီးသည်အထိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သိဆိုကြသည်။)

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (သိချင်းပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ စံလင်းကို လက်နှင့်ထိုး၍) ဒီက ဆရာလား။

စံလင်း။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ။

ဘိုးသောင်း။ ။ (ဒေါသနှင့်) မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဒီမှာ ဘာလာ ရှုပ်နေသလဲ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ လူကလေး၊ ဒီအလေနံတော တွေကရာ ရှစ်

သောင်းတွေ သင်နေတဲ့အတန်းကို တက်တာ၊ မေမေရော၊
ဖေဖေရော မကြိုက်ဘူးလို့ မေမေပြောထားတယ် မဟုတ်
လား။ လာပါသားရယ်၊ မေမေတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီလို
ကျောင်းမျိုးဟာ သူတော်ကောင်းတွေဆိုရင်၊ လာထိုင်
နေဘို့မပြောနဲ့ အရိပ်တောင် နင်းသင့်တဲ့ ကျောင်းမျိုး
မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။မေမေတို့၊ ဒီမှာလာ မရှုပ်ပါနဲ့။ ။သွားပါ။ပြော
စရာရှိရင်၊ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်လာတော့မှ ပြောပါ။သွား
ကြ။သွားကြ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘိုးသောင်း...မလာဘူးလား။

ဘိုးသောင်း။ ။မလာဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါသနှင့်) ခွေးမသား...လာခဲ့။

ဘိုးသောင်း။ ။မလာဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းမလာဘူးလား။လာမလား (အတင်းဆွဲထုတ်
ရန် ဟန်ပြင်လေသည်)။

ဘိုးသောင်း။ ။(အိပ်ထဲမှ ခါးမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး) လာလေ၊
အကြောင်းသိရအောင်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ကိုရွှေလုံး၊ မသွားနဲ့၊မသွားနဲ့။ (ဦးဘိုးလုံး
ကိုဒေါ်ခင်သိုက်နှင့် အဖေမျှားက ဝိုင်းပြီးဆွဲထားကြ
သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သူ၏သားကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်) အမ်မာ၊
မင်းကလားကွာ။

စံလင်း။ ။ကဲ၊ကဲ။ ဘိုးသောင်းကလဲ ထိုင်ကွာ။ (ဘိုးသောင်း
သည်ထိုင်လိုက်သည်) ဝန်ကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးကတော်တို့ကလဲ
ထိုင်ပါအုံး။ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြတာ ပေါ့ခင်
ဗျာ။ ထိုင်ကြပါအုံး။ (ဘိုးသောင်း၏ မိဘများသည်

မဆိုင်ဘဲ၊ မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိကြသည်) နေပါအုံးဝန်ကြီး
ကတော် ခုတင်က ပြောတဲ့အထဲမှာ၊ ဒီသင်တန်းကို အလေ
နတောတွေ သင်နေတဲ့ သင်တန်းလို့ ပြောတာကြားလိုက်
ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီသင်တန်းမှာ၊ ဘာတွေများ သင်
နေတယ်လို့ ကြားရလို့ လဲ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ ဘာတွေသင်တယ်ဆိုတာတော့ကိုယ် ဟာကိုယ်
သိကြမှာပေါ့၊ အလေနတော၊ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား ဆို
တာ၊ ငါ့ကိုဘဲကြည့်လေ၊ ကျမတို့သားဟာ၊ အုတ်ကြားမြက်
ပေါက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဘိထဲ ကပါ။
အခု ဒီသင်တန်းတက်မိခါမှာကိုယ် အဘတောင်ကိုယ်ပြန်
သတ်မဲ့ ဘဝမျိုးအထိရောက်နေပြီ။

ဘိုးသောင်း။ ။ ဒီသင်တန်းနဲ့ ဒါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သွားကြ။
သွားကြ။ ဒီမှာလာရှုပ်မနေကြနဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘိုးသောင်း။ မင်းလိုက်ချင် အခုလိုက်ခဲ့နော်၊
နောက်တော့ မင်းငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့။ ငါ့အိမ်ရိပ်ကို
တောင်မနင်းရဘဲ အခြေအနေမျိုးကို၊ မင်းရောက်သွား
လိမ့်မယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။ ရောက်ပေစေ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အေး.... ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ့ကစပြီး မင်းကို ငါသေ
ခန်းရှင်ခန်းဖြတ်တယ်။ မခင်သိုက်လာ။ သွားမယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ နေပါအုံး- ကိုရွှေလုံးရယ်။ (ဦးဘိုးလုံးကိုဆဲ
ထားသည်၊ ဦးဘိုးလုံးသည် ထွက်သွားရန် ရုန်းလျက်ရှိ
သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ရုန်းလျက်) ဟာ၊ ဒီလောက်တောင်စော်ကား
တဲ့သား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြတ်နိုင်ရမှာလဲကွာ၊ ဒင်းကို သေ

ခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်တယ်ဆိုတာ၊ ဒီကနေ့သတင်းစာတွေထဲ
ထည့်ပြီးကြော်ငြာမယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။ စုဠလိပ် ရေထဲလွှတ်သလို နေမှာပေါ့၊ ဖေဖေ
တို့လို ဖောက်ပြန်ရေးသမား၊ လာဘ်စားသမား၊ ကဇော်
သမား၊ ကြာသမား၊ ဖဲသမားကို အဖေအဖြစ်က စွန့်ပစ်
ချင်တာကြာပြီ၊ ဖေဖေက ဒီလိုစလိုက်တော့ ကျွန်တော်
ကဝမ်းသာတာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ဒေါသတွေမုန်ပြီး၊ တအားရုန်း၍ ထွက်သွားရင်း)
ဟာ....ဟာ၊ ဒီလောက်စော်ကားတာတော့ကွာ။ စော်ကား
တာတော့ကွာ၊ ဖယ်ကွာ၊ ဖယ်၊ ဖယ်၊ (ထွက်သွား
လေသည်)။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ သားကလေး တယောက်ကပ်လို့၊ အင်မတန်
အလိုလိုက်ထားခဲ့တယ်။ မင်းက ဒီလိုအမှိုက်စော်ကားတာ
ကောင်းသလား....လာပါသားရယ်။ မင်းဒီလို လုပ်နေရင်
မေမေသေရလိမ့်မယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။ သေချင်လဲ သေတော့မေမေ။ ဖေဖေရဲ့ လုပ်ပုံ
ကိုပုံတွေကို၊ ကျွန်တော် အများကြီးရှက်တယ်။ ဖေဖေ
လုပ်နေတာတွေကိုအသဲနာလို့ ကျွန်တော် ဒီသင်တန်းကို
ရောက်လာတာ၊ ဒါအတိုချုပ်ဘဲ။ ကျွန်တော်ပြန်မလာ
ဘူး။ မေမေသာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်တော့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ (ရိုက်ကြီးတင် ငိုလျက်) အေး.... အေး....
ပြောပါကွယ်။ ပြောပါ ပြောပါ။ (ဆိုတက်လာသော
ကြောင့် စကားမပြောနိုင်ချေ။ ၎င်းနောက် ရိုက်ကြီးတ
င်ငိုလျက် ထွက်သွားသည်။ ၎င်း၏အဖော်များလည်း
လိုက်သွားကြသည်)။

စံလင်း။ ။ ဘိုးသောင်းရေ....ရဲဇာနည်တွေအားလုံး သိရအောင်

မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာရတယ်ဆိုတာကို၊ တနေ့က ဆရာကြီးကို ပြောပြသလို ပြောပြစမ်းပါအုံးကွာ။

ဘိုးသောင်း။ ။ ကျွန်တော့အဖေဟာ ဝန်ကြီးဆိုပြီး၊ ဝန်ကြီးလို့ ဣန္ဒြေရရမနေဘူး။ အရက်သောက်တယ်၊ ဖဲရိုက်တယ်၊ မိန်းမလိုက်တယ်၊ အဲဒါတွေလုပ်လို့၊ ရတဲ့လခနဲ့ မလောက်တော့ လပ်စားရတယ်။ ရဲဇာနည်တွေလဲ သိပြီးသားဖြစ်မှာပါဘဲ။ တလောတုန်းကဆိုရင်၊ ကျွန်တော့အဖေဟာ အရက်တွေ မူးပြီး၊ ဖါသယ်တယောက်နဲ့ ပျော်ပါးနေတုန်း၊ ကျွန်တော့ အမေက သွားပြီးမိတယ်။ ကျွန်တော့ အမေကလဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆိုတော့၊ ဒီလိုမိတာနဲ့ တခါထဲ အဖေကို ဆွဲပြီးပါးရိုက်ထားဘဲ။ အဖေကလဲ အရက်တွေမူးနေတော့၊ သူ့ကိုယ်ကို သူမထိန်းနိုင်ဘူး၊ သိပ်အော်ဒါဘဲ။ အရပ်ကလဲ ဒီလိုအရက်တွေ မူးမူးပြီး ဆူတာတွေကို စောက်မြင်ကပ်နေတာ ကြာဘီထင်ပါရဲ့၊ ခဲတွေနဲ့ ရော၊ ပုလင်းတွေနဲ့ ရော၊ ခုံဘိနပ်တွေနဲ့ ရော၊ ဝိုင်းပြီးပေါက်လိုက်ကြတာ၊ နောက်တနေ့ကျတော့၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ စာလုံးမဲကြီးတွေနဲ့ ပါလာတာပါဘဲ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး၊ ကျွန်တော်လဲ၊ ဘယ်သွားသွား၊ ခေါင်းကိုမဖေါ်ရဲတော့ပါဘူး။ ကျောင်းသွားလဲ ကလောင်ဝန်ကြီး၊ ကြာသမားဝန်ကြီး။ ဖဲသမားဝန်ကြီး၊ ငွေစားဘီလူးဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ပိုစတာတွေဟာ ကျောင်းနံရံတွေမှာ အားလုံးပြည့်နေတာဘဲ။ နောက်တော့ ကျောင်းနံရံတွေတွင်မကဘူး။ ကျွန်တော့ စားပွဲခုံငုပ် မှာတောင် လာကပ်ထားကြတယ်။ စားပွဲခုံထဲမှာလဲ ကျွန်တော့ အဖေရဲ့ အကြောင်းတွေကို စုံနေအောင်ရေးထားတဲ့ စာတွေကို လာထည့်ထားကြတယ်။ တချို့ ခပ်ရမ်းရမ်း ကျောင်းသားတွေကျတော့၊ ကျွန်တော် ဂျီတဲနေရင်းနဲ့ ပလုမ်းမကမ်း

က နေပြီ၊ ကဇော်ဝန်ကြီးက၊ ကြာဝန်ကြီးက၊ ဖဲသမား
 ဝန်ကြီးက၊ ငွေစားဘီလူးဝန်ကြီးကလို့ အော်ကြသေး
 တယ်။ တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော်လဲ ရှက်တာနဲ့
 ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ကိုလဲမထွက်
 တော့ဘူး။ ဘယ် နယ်လုပ်ပြီး၊ တက်လို့ ထွက်လို့ ဖြစ်
 တော့မလဲ။ ကျောင်းထဲမှာဘယ်နေရာသွားသွား၊ ကျောင်း
 သားတွေက သူတို့ဟာ သူတို့ ရယ်ကြရင်လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို
 ဝိုင်းပြီး လှောင်ကြတယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေ
 တာဘဲ။ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြရင်လဲ၊ ကျွန်တော့်
 အကြောင်းကို ပြောနေတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာဖြစ်
 နေတာဘဲ။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကြရင်လဲ၊ ကဇော်သမား
 ရဲ့သား လာနေဘိဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေတယ်လို့
 ဘဲ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာဘဲ။ အရပ်ထဲမှာ
 လျှောက်သွားရင်လဲ၊ လူတွေကဒီလိုဘဲ ပြောင် နေတယ်။
 ဒီလိုဘဲ ကြည့်နေတယ်လို့ ဘဲ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်
 ဖြစ် နေဟာဘဲ၊ မော်တော်ကား စီးသွားရင်လဲ၊ လပ်စား
 ထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ကားကြီးပေါ့လို့၊ လူ
 တွေက ဝိုင်းပြီး မေးထိုးတာကို မြင်ရသလိုလို့၊ ဝိုင်းအော်
 ကြတာကို ကြားရသလိုလို့၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်
 နေတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း မြသန်းက ဒီကျောင်း ဒီမှာ
 ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာဘဲ။
 ကျွန်တော့်အဖေ အတွက်၊ ကျွန်တော် သိပ်ရှက်တယ်။....
 တနေ့ နေ့တော့၊ ကိုယ် ကိုယ်ကို သတ်ခြင်သတ်။ ဒီလိုမှ
 မသတ်ရင်လဲ၊ ကျွန်တော့်အဖေကိုသတ်ရမှာဘဲဆရာကြီး။
 ဒီသဘောနဲ့၊ ဒီခါးမြှောင်ကို ကျွန်တော် ဝယ်ထား
 တာဘဲ။

စံလင်း။ ။မင်းကိုယ်ကို မင်းသတ်သေလိုက်မယ်ဆိုရင် ဖေါက်
ပြန်ရေးသမား လောကကြီးကို၊ မင်းဒူးထောက်လိုက်ရာ
ရောက်မှာပေါ့၊ အရှုံးပေးလိုက်ရာ ရောက်မှာပေါ့၊ တော်
လွန်ရေးသမားတရောက်ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းဆိုဒါ ဒီလို
ဖေါက်ပြန်ရေးသမားတွေကို၊ လောကကြီးထဲက သုတ်သင်
ရှင်းလင်းပြီး၊ လောကီနိဗ္ဗာန်ကြီးကို ထူထောင်ဘို့ဘဲ။ မင်း
တို့ကိုအခုလို သင်တန်းပေးနေတာဟာ၊ တခြား အတွက်
မဟုတ်ဘူး။ ဒီဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကို၊ အမြစ်ကပါ
သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်မဲ့ ကမ္ဘာ့ တော်လွန်ရေးကြီးမှာ၊
မင်းတို့တတွေကလဲ၊ ရှေ့တန်းကနေပြီး ပါနိုင်ကြဘို့ဘဲ။
ကြားလားဟေ့ဘိုးသောင်း။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။(ရဲဇာနည်များအားလုံးသို့) ကြားကြလားဟေ့။

ရဲဇာနည်များ။ ။(ပြိုင်တူ)ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ဘိုးသောင်းရေ။

ဘိုးသောင်း။ ။ခင်ဗျာ။

စံလင်း။ ။ဖေါက်ပြန်ရေးသမား ဖြစ်လာရင်၊ အဖေအမေကို
တောင် မရှောင်ဘူး။ သတ်ပစ်ဘို့အထိ စဉ်းစားနိုင်တယ်
ဆိုတာ၊ တခြားဟာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်လွန်ရေးသမား
စစ်စစ်တယောက်ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် မင်းရဲ့ စိတ်ဓါတ်
ဟာရင့်သန်နေပြီ ဆိုတာကို ပြတာဘဲ၊ မင်းရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို
ဆရာကြီး ချီးကျူးတယ်။ ဘိုးသောင်း.... ကြားလား
ဟေ့။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ဒီ တော်လွန်ရေးသမားတချို့ မှာ၊ အဖေစွဲ၊ အမေစွဲ
တွေရှိကြတယ်။ ဒီအစွဲတွေကို ဖြုတ်ပစ်ဘို့အတွက်၊ ဆရာ

ကြီးတခုရှင်းပြောချင်တယ်။ တကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့လူတွေ
ကို၊ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သားသမီးရယ်၊ လင်ရယ်၊
မယားရယ်၊ ညီအကို မောင်နှမရယ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်း
ရယ်ဆိုပြီး မခွဲခြားရဘူး။ ဒီလိုခွဲခြားတာ မှမမှန်ဘူး။
ဒီလိုခွဲခြားတာဟာ တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ ခွဲခြား
နည်းမဟုတ်ဘူး။ တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ ခွဲခြားနည်း
အတိုင်းဆိုရင်၊ လောကမှာ လူနှစ်မျိုးနှစ်စားသာရှိတယ်။
တမျိုးက ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့လူ၊ အခြားတမျိုးက ခေါင်းပုံ
ဖြတ်ခံရတဲ့လူ၊ ဒီနှစ်မျိုးဘဲရှိတယ်။ သည့်ပြင်တနည်းနဲ့
ပြေးရအုံးမယ်ဆိုရင်၊ တမျိုးကသွေးစုတ်တဲ့လူ၊ အခြား
တမျိုးက သွေးစုတ်ခံရတဲ့လူ၊ ဒီနှစ်မျိုးဘဲရှိတယ်။ အဲဒီ
တော့မိဘလုပ်တဲ့ လူတွေဟာ သွေးစုတ် အတန်းအစားထဲ
မှာပါနေရင်၊ တော်လှန်ရေးသမားစစ်စစ်ကတော့၊ ညှာ
နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖျောက်ပစ်လိုက်ရမှာဘဲ။ ဘိုးသောင်း
ရေ....။

ဘိုးသောင်း။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။ မင်းရဲ့ အဖေကို၊ တနေ့သောအခါ မင်းကိုယ်တိုင်
ကြိတ်ပစ်ရတော့မယ်ဆိုရင်၊ လိပ်ပြာရှင်းရှင်းနဲ့ ကြိတ်ပစ်
နိုင်အောင် ငါ့တပည့်ကြီးကို မိဘဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ပညာပေးရအုံးမှာဘဲ။ အခုဆရာကြီး ပြောမဲ့ဟာ-ဟာ၊
ဒီ လုပ်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးကြီးမှာ အင်မတန် အရေး
ကြီးတဲ့အတွက် ရဲဇာနည်အားလုံး ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်
ကြကွာ။ ကြားလားဟေ့။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (ပြိုင်တူ) ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ “မြင့်မိုရ်တောင်ဦး၊ မကကျူးတဲ့ ကျေးဇူးအရှင်
မွေးမိခင်နဲ့ ဘခင်ဆရာ” အစရှိတဲ့စာတွေကို ဆရာကြီးတို့

ငယ်ငယ်ကရွတ်ရတယ်။ အခုတော့ မရွတ်ထာကြာလို့
မေ့ပျောက်ကုန်ပါပြီ။ အဲဒီစာအရ မိဘတို့ဆရာတို့ဆိုတာ
တွေဟာ ကျေးဇူးရှင်တွေဆိုတာကိုမင်းတို့ ယုံကြည်လား။
(တတန်းလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ စံလင်းသည် ရဲဇာနည်
များ၏ မျက်နှာများကို လျှောက်ကြည့်ရင်း၊ အကဲ
ခတ်လျက်ရှိသည်)။

စံလင်း။ ။ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘိုးသောင်းဘဲဖြစ်မ်း၊ မိဘဟာ
ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ငါ့တပည့်ကြီး ယုံသလား။

ဘိုးသောင်း။ ။(မတ်တတ်ရပ်လျက်) မိဘတွေဟာ လူကောင်း
တွေဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်
ထင်တယ်။

စံလင်း။ ။ထိုင်၊ ဘိုးသောင်းထိုင်၊ မင်းမှားပြီ။ လူကောင်း
ဆိုတာ သွေးမစုတ်ရင်လို့ ဆိုတာလား။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။မိဘဟာ သွေးမစုတ်ရင်၊ လူကောင်းဖြစ်ရုံဘဲ ရှိအုံး
မယ်။ လူကောင်းဖြစ်ရုံနဲ့ ကျေးဇူးရှင် မဖြစ်နိုင်သေး
ဘူး။ လူကောင်းနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဟာ တခြားစိတ်။ ဒီအ
ချက်ကို ရှင်းသွားအောင် ဆရာကြီး ပြန်ပြောအုံးမယ်။
မိဘဟာသွေးမစုတ်ရင်၊ လူကောင်းဖြစ်ရုံဘဲ ရှိအုံးမယ်၊
ကျေးဇူးရှင် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဒီတော့၊ မင်းတို့မေးနိုင်
တယ်။ ကျွန်တော်တို့၊ ကျမတို့ကို မွေးထုတ်တဲ့အတွက်၊
မွေးပြီးတော့ ဘဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ် အရွယ်
ကစပြီး၊ ကြီးပြင်း လာတဲ့ အထိ ကျွေးမွေးလာခဲ့ရတဲ့
အတွက်၊ မိဘဆိုတာ၊ ကျေးဇူးရှင်တွေမဖြစ်ထိုက်ဘူးလား။
ဒီလိုမေးမယ်ဆိုရင် မင်းတို့မေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုမွေးထုတ်
ပေးတဲ့အတွက်၊ မွေးထုတ်ပြီးတဲ့နောက် ဒီလိုကျွေးမွေး

လာတဲ့ အတွက်၊ မိဘတွေကို ဘာမှ ကျေးဇူး တင်စရာ မရှိဘူး၊ ဘာကြောင့် ကျေးဇူးတင်စရာ မရှိဘူးဆိုတာကို ဆရာရှင်းပြမယ်။ ယောက်ျားဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဘဲဖြစ်ဖြစ် လူတိုင်းမှာ ကာမရာဂစိတ် ဆိုတာရှိတယ်။ မင်းတို့နား လည်အောင် ပြောရရင်၊ လူတိုင်းမှာ ကမြင်းချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်၊ အဲဒီကမြင်းချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်၊ ယောက်ျားတွေ ကလဲ မိန်းမတွေယူကြတာဘဲ၊ မိန်းမတွေကလဲ ယောက်ျား တွေယူကြတာဘဲ၊ အဲဒီလိုယူကြပြီး ဒီယောက်ျားတွေနဲ့ ဒီမိန်းမတွေဟာ၊ ကမြင်းကြရင်း ကလေးတွေမွေးလာတာ ဘဲ။ မိဘလုပ်တဲ့လူတွေ ကမြင်းပြီး၊ သားတွေ သမီးတွေ မွေးလာရတယ် ဆိုတာဟာ၊ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေတယ်ဆိုရင် ဒီလိုမွေးပေးတဲ့ အတွက်၊ သား သမီးတွေကမိဘတွေကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။ (ရဲဇာနည် များ ဘာမှမပြော ငြိမ်နေသည်)။ ဘယ်နှယ်လဲကွ၊ ဆရာကြီးမေးနေတာ ဖြေကြအုံးမှပေါ့၊ ဒီလိုမိဘတွေ ကမြင်းရင်းကမွေးလာရတဲ့အတွက်၊ သားသမီးတွေက၊ မိဘ တွေကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (သံပြိုင် ခပ်တိုးတိုး) မတင်ရဘူး။

စံလင်း။ ။ (မကျေနပ်သော အမူအရာဖြင့်) ခပ်ကျယ်ကျယ် ကလေးဖြေကြကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (သံပြိုင် ပို၍ကျယ်လျက်) မတင်ရဘူး။

စံလင်း။ ။ ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။ မတင်ရဘူးလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (သံကုန်ဟစ်လျက်) မတင်ရဘူး။

စံလင်း။ ။ အေး....၊ အဲဒီလိုမှပေါ့၊ ငါ့တပည့်တွေ အခုမှသဘော ပေါက်ကြတာကိုး၊ နောက်ပြီးတော့၊ ဘဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ် အရွယ်ကနေပြီး လူလားမြောက်တဲ့အထိ

ကျေးမွေးလာတဲ့အတွက်လဲ၊ သားသွီးတွေက မိဘတွေကို
ကျေးဇူးတင်ဘို့ မလိုဘူး။ သူတို့ကမြင်းကြောထပြီး၊ သား
သွီးတွေကို မွေးလာကြတာဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ဒီသားသွီးတွေ
ကိုကျေးမွေးဘို့တာဝန်၊ ဒီမိဘတွေမှာ ရှိနေတယ်။ ဒီလို
သားသွီးတွေကို မကျေးမွေးရင်၊ မိဘတွေဟာ သူတို့ရဲ့
အဓိကတာဝန် ပျက်ရာကြနေမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်
သူတို့ရဲ့ တာဝန်အရ၊ သားသွီးတွေကို ကျေးရမွေးရတာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် သားသွီးတွေက ဒီမိဘတွေကို ကျေးဇူး
တင်ဘို့လိုသေးသလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (ခပ်တိုးတိုး) မလိုဘူး။

စံလင်း။ ။ လိုသေးသလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (ပို၍အသံကျယ်လျက်) မလိုဘူး။

စံလင်း။ ။ လိုသေးသလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (သံကုန်ဟစ်လျက်) မလိုဘူး။

စံလင်း။ ။ အေးသဘောပေါက်မဲ့ ပေါက်ရင်၊ ဒီလိုပေါက် မှ
ပေါ့ကွာ။ ဒီအချက်ကြီးကို၊ မင်းတို့ ကောင်း ကောင်း
သဘောပေါက်ကြရမယ်နော်၊ ဒီလိုပေါက်မထားရင်ခေါင်း
ပုံဖြတ် မိဘတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ၊ ကျေးဇူးရှင်တွေဆို
ပြီး၊ မင်းတို့ကြောက်ဒူးတွေတုန်နေကြလိမ့်မယ်။ ဆရာ
တပည့်ကြီးဘိုးသောင်းလို၊ ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့လုပ်
စရာရှိတာတွေကို၊ မလုပ်ရဲဘဲ၊ လက်နှေးနေကြလိမ့်မယ်။
အဲဒါကြောင့်အခုဆရာပြောခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို၊ မင်းတို့
မြဲမြဲစွဲစွဲမှတ်ထားကြရမယ်။ ကြားလားဟေ့။

ရဲဇာနည်များ။ ။ (သံပြိုင်) ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ ဒါပေမဲ့၊ ဘိုးသောင်းရော၊ မင်းရဲ့ အဖေဟာ၊ ဘယ်
လိုဘဲ ဖောက်ပြန် ဖောက်ပြန်၊ အခုရှိ တတွေရဲ့ ပတ်ဝန်း

ကျင် အခြေအနေအရ၊ သတ်ပစ်တဲ့ အထိခြေလှမ်းလို့
 တော့ မရသေးဘူး။ ကြားလားဟေ့ ဘိုးသောင်း။
 ဘိုးသောင်း။ ။ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ အခုလောလောဆယ်သတ်ဘို့ဆိုတာက၊ ဒီလိုရှိတယ်
 ဟေ့။ ဒီ့တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ လက်ထဲကို၊ အာ
 ဏာ မရောက်ခင်၊ ဒီဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကို သွား
 သတ်ရင်၊ လူသတ်မှုဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီ့ အာဏာရပြီးတဲ့အခါ
 မှ ဒီခေါင်းပုံဖြတ်သမားတွေကို သတ်ရင်၊ သုတ်သင် ရှင်း
 လင်းရေးသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆရာကြီးပြောတာ၊ သဘော
 ပေါက်ကြရဲ့လားဟေ့။ ။ (စံလင်းသည် ရဲဘနည်များ၏
 မျက်ခွက်ကို လျှောက်ကြည့်ရင်း၊ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။
 မိန်းကလေးရဲဘနည်တဦးသည်၊ လက်ညှိုး ထောင်လိုက်
 သည်)။ အေး....ဟုတ်ပြီ၊ မစိန်တင်။

မစိန်တင်။ ။ (မတ်တပ်ရပ်လျက်) အခုသတ်ရင်၊ ကျမတို့ကသတ်
 ထာဟာ ဘယ်လောက်မှန်ပေတဲ့၊ ကျမတို့ကအစိုးရမှမ
 ဟုတ်ဘဲ၊ လူသတ်မှုနဲ့ အဘမ်းခံရမှာပေါ့။ အစိုးရဖြစ်
 လာရင်၊ ဘသူ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်နဲ့ မတဲရင်သတ်ပစ်နိုင်တာ
 ဘဲ။ အဲဒီတော့ လူသတ်မှုမဖြစ်ဘူး၊ သုတ်သင် ရှင်းလင်းမှု
 ဖြစ်မှာပေါ့။

စံလင်း။ ။ (ပြုံးလျက်) ငါ့တပည့်ကြီးက အတွေး အခေါ်
 အတော်ကောင်းသားဘဲ။ ကဲ၊ နောက်တယောက် ဘသူ
 ပြောနိုင်သေးသလဲ။ (လက်ညှိုးထိုးလျက်) မောင်စံ။

မောင်စံ။ ။ (မတ်တပ်ရပ်လျက်) မစိန်တင် ပြောဘဲ အတိုင်း
 ပါဘဲ။

စံလင်း။ ။ ထိုင်၊ ထိုင်၊ (လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလျက်) လှဖေ။

လှဖေ။ ။ (မတ်တပ်ရပ်လျက်) ဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကို

ကော့၊ အကုန်လုံး သတ်ပစ်ရမှာဘဲ။ ကျွန်တော်တို့အာဏာ
ရရင်၊ ပဌမဆုံးလုပ်ရမဲ့ အလုပ်ဟာဒါဘဲ။ အဲဒါကြောင့်၊
ကျွန်တော်တို့အာဏာရတဲ့ အခါ ဒီဖောက်ပြန်ရေး သမား
တွေကိုသတ်ပစ်ထားဟာ၊ ပြည်သူလူထုထဲက လူရှုပ်တွေကို
ရှင်းပစ်လိုက်တာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုအခါ အာဏာမရသေး
ခင်၊ သူတို့ကိုသွားသတ်ရင်၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်တာ မှန်ပေ
တဲ့၊ လူသတ်မှုနဲ့ အဘမ်းခံရမှာဘဲ။

စံလင်း။ ။ (လက်ညှိုးထိုးလျက်) မခင်လှ။

မခင်လှ။ ။ (မတ်တပ်ရပ်လျက်) လက်ရှိ လူ့လောကကြီးဟာ
ဖောက်ပြန်နေတဲ့ လောကကြီးဘဲဆရာကြီး။ လူထုတွေကို
ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ လူလယ်တွေက မှိုင်းတိုက်
လိုက်တယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အစိုးရကို ကိုယ်တင်မြှောက်
နိုင်တယ်ဆိုတော့၊ လူထုက အဟုတ်ထင်တာပေါ့။ ဒါပေ
မဲ့ လူထုက ခပ်(အ)(အ)ဆိုတော့၊ ရွေးကောက် ပွဲတွေ
လုပ်တိုင်း လုပ်တိုင်း ဖောက်ပြန်ရေး သမား တွေချည်းဘဲ
အရွေးခံရတာဘဲ။ ဒီဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေက၊ လွတ်
တော်တွေထဲရောက်တော့၊ သူတို့ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတွေကို
အကာအကွယ်ပေးမဲ့ဥပဒေတွေကိုချည်းဘဲလုပ်ကြတယ်။
အဲဒီလိုလူစားတွေကလုပ်ထားတဲ့ ဥပဒေတွေနဲ့ ထူထောင်
ထားတဲ့လောကကြီးထဲမှာ၊ ဖောက်ပြန်တာဟာ တရားဝင်
တယ်။ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေကို သတ်ထားဟာ၊ လူ
သတ်မှုဖြစ်တယ်။ (ညွှန်သည့်ခေါင်းလောင်း တီးသံကြား
၍ စိမ်းမောင်သည် တံခါးကို ဆင်းပွင့်သည်)။ ကျမတို့
တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်ရင်၊ ဒီဖောက်ပြန်ရေးသမား
တွေ ရေးဆွဲထားတဲ့ ဖောက်ပြန်ရေး ဥပဒေတွေကို အကုန်
လုံး အမြစ်ကနေ လှန်ပစ်ရမယ်။ တော်လှန်ရေး လောက

ကြီးထဲမှာ၊ ဖေါက်ပြန်တာဟာ အကြီးဆုံး အပစ်ကြီးတခု ဖြစ်ရမယ်။ သေဒဏ်ပေးရမဲ့ အပစ်ကြီးဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် တော်လှန်ရေးလောကကြီးထဲမှာ၊ လူရှုပ် တွေ၊ လူပွေတွေ၊ ခေါင်းပု ဖြတ်သမားတွေ၊ မှောင်ခို ဈေး သမားတွေ အမြတ်ကြီးစားသမားတွေဟာ၊ သူ့ဟာနဲ့ သူရှင်းသွားမှာဘဲ။ အဲဒါကြောင့်ကျမတို့ တော်လှန်ရေး သမားတွေရဲ့ လက်ထဲကို အာဏာရောက်တဲ့အခါ ဒီဖေါက် ပြန်ရေး သမားတွေကို သတ်တာဟာ၊ သုတ်သင်ရှင်းလင်း ရေးဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်တာဘဲ။

စံလင်း။ ။ (ခေါင်းညိတ်လျက်) ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်း တယ်။ ဆရာကြီးရှင်းပြရင်လဲ၊ ဒီအတိုင်းဘဲရှင်းပြရမှာဘဲ။ မခင်လှက အတော်တိုးတက်နေဘီ။ ကဲဟေ့ ၊ မိဘဆိုတာ ဟာ၊ ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဆရာကြီး ရှင်းပြီး တဲ့နောက်၊ မင်းတို့ကို မေးခွန်းတခုမေးချင်တယ်။ တ ကယ် ကျေးဇူးရှင်တွေဟာ ဘာသူတွေလဲ။

ရဲဇာနည်မိန်းကလေးတဦး။ ။ (ထလျက်) ကားလ်မာ့ခ်စ်။

စံလင်း။ ။ ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ဘာသူတွေ ရှိသေးသလဲ။

ရဲဇာနည်တဦး။ ။ (ထလျက်) အိန်ဂျဲလ်စ်၊ လီနင်၊ စတာလင်။

စံလင်း။ ။ ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ဘာသူတွေ ရှိသေးသလဲ။

ရဲဇာနည်မိန်းကလေးတဦး။ ။ ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ် ကြသလဲ။

ရဲဇာနည်တဦး။ ။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင် ကြီးတွေဖြစ်လို့။

စံလင်း။ ။ ဒီအဖြေကို ဆရာကြီး ကြိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်ကြသလဲ။

အားလုံး။ ။ (သံပြိုင်) ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ ခေါင်း
ဆောင်ကြီးတွေဖြစ်လို့။ ။ (စံလင်းသည် ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင်
မေး၍ အားလုံးက ၎င်းအတိုင်း ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင်ဖြေကြ
ရသည်။ စိမ်းမောင်သည် သုတ်သီးသုတ်ပြာ မောကြီး
ပန်းကြီးနှင့် အခမ်းတွင်းကို ပြေးဝင်လာသည်။) ။

စိမ်းမောင်။ ။ ဆရာကြီး....ပုလိပ်တွေလာနေတယ်။

စံလင်း။ ။ လာလာပေါ့ကွာ။ ပုလိပ် လာတာနဲ့ ဒီလောက်
တောင် ဘာဖြစ်လို့ အလန့်တကြား ဖြစ်ရတာလဲ....။
ဘိုးသောင်းရေ မင့်အဖေ ဖေါက်ပြန်ရေးသမားကြီးတို့
လွှတ်လိုက်လို့ ၊ ပုလိပ်တွေ မင်းကိုခေါ်ရအောင် လာတယ်
ထင်တယ်။ (ဆပ်အင်စပက်တော်ဘဇ်နှင့်ရဲသားတဦးသည်
အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။) ။

စံလင်း။ ။ ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တပည့် ဘိုးသောင်းကို
ခေါ်ရအောင် လာတာလား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ဘိုးသောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော်တို့လဲ မသိရပါလား။

စံလင်း။ ။ အော်...ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စပါလဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဘိုး
သောင်းကို ခေါ်ဘို့များ လာတာလားလို့။ ဘာကိစ္စ
လာကြတာလဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ အရေးကြီးတဲ့ အမှုတမှုအတွက် စုံစမ်း
စရာကလေး နဲ့နဲ့ရှိလို့ ၊ လာခဲ့တာဘဲ။ သင်တန်းပီးအောင်
သင်ပါအုံး။ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်။

စံလင်း။ ။ အခုပီးတော့မှဘဲ၊ အားလုံးပြီးပါပြီ၊ ထိုင်ကြပါအုံး ၊
လှလှရေ...ရဲအရာရှိတွေကို ဆေးလိပ်တွေ ဘာတွေပေး
ကွာ။ ကဲ...ခဏ ထိုင်ကြအုံးနော်...။ (ရဲဇာနည်များ

ဘက်သို့) ကဲ၊ တပည့်တို့ဒီကနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ ဘဲ
တော်ကြအုံးစို့ ကွာ။ မင်းတို့ပြန်ချင်ပြန်နိုင်ဘိ။

အတန်းခေါင်းဆောင်။ ။ (အသံခပ်မာမာ) ရဲဇာနည်တွေအား
လုံးမတ်တတ်....ထ။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်
ကြီးတွေကို အလေးနီပြု။ (ရှေးနည်းအတိုင်းအလေးပြု
ကြသည်)၊ ဆရာကြီးကိုအလေးနီပြု၊ (ရှေးနည်းအတိုင်း
အလေးပြုကြသည်။ အသံလုံးထွက်သွားကြသည်) ။

စံလင်း။ ။ လှလှရေ၊ ရဲအရာရှိကြီးတွေကို ဝိစကိပေးကွာ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ဟာ....နေပါစေ၊ ကျွန်တော်မသောက်
တတ်ပါဘူး။ (လှလှသည်စံလင်းကိုကြည့်သည်၊ စံလင်းက
လိုက်ပြလိုက်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်မသွားဘဲ ရပ်နေ
သည်) ။

စံလင်း။ ။ ကဲ....ဘာမှမျှားပါလိမ့်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ မအေးစိန်ကို သတ်တဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး၊ ဦးစံလင်းအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ရှာချင်တယ်။
(အိမ်ထဲရှာရန် ဝရမ်းစာကိုထုတ်ပြီး ဦးစံလင်းကိုပေးလိုက်
သည်။ ဦးစံလင်းသည် ဝရမ်းစာကို ဘတ်ကြည့်ပြီး ဆပ်
အင်စပက်တော်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်) ။

စံလင်း။ ။ ဒီအမှုဟာ စုံစမ်းပြီး ဘာမှမတွေ့လို့ ပိတ်လိုက်ပြီးပြီ
မဟုတ်လား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အင်မတန် အရေး
ကြီးတဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းတခုကို၊ မကြာခင်က၊ ရဲအဖွဲ့က၊
ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီအမှုကိုပြန်ဖွင့်ရတယ်။

စံလင်း။ ။ (လန့်လျက်) ဒီသက်သေခံ ပစ္စည်းဆိုတာ၊ ဘာပါလဲ၊
ကျွန်တော် မသိရဘူးလား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ အခုတော့ မပြော နိုင်သေး ပါဘူး။

နောက်တော့ သိရမှာဘဲ၊ အဲဒီတော့၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်
တော်တို့ ခဏရှာပရစေ။

စံလင်း။ ။ (ကြောက်သည့် လန့်သည့် အမူအရာ မပေါ်အောင်
အတော်ကလေး ဟန်လုပ်လျက်) ရှာပါ၊ ရှာပါ၊ ရှာနိုင်
ပါတယ်။ ဒီသူငယ်မကလေး သေသွားတာ ကျွန်တော်တို့
အားလုံးလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အင်စပက်တော်မင်းရဲ့ ။
ဒီသူငယ်မကလေးဟာ ကျွန်တော့ တပည့်တွေ အားလုံး
ထဲမှာ ကျွန်တော် အားအကိုးဆုံးဘဲ၊ ဒီဟာကလေး သေ
သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့ လက်ရုံးဘဏ် ပြုတ်သလို
ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ (ရဲသားသို့) မောင်လှ- အောက် မှာ
စောင့်နေတဲ့ အရပ်လူကြီးတွေကို သွားခေါ်လိုက်ကွာ။
ရဲသား။ ။ ဟုတ်ကဲ့ (ထွက်သွားသည်) ။
ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ဦးစံလင်းဘက်ကလဲ၊ သက်သေ ၂-ဦး
လောက်ပေးပါ။

စံလင်း။ ။ မလိုပါဘူး။ အင်စပက်တော်မင်းကို ကျွန်တော်ယုံ
ကြည်ပါတယ်။ ရှာသာရှာပါ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ယုံကြည်ယုံနဲ့ မပြီးပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်
တော် ဥပဒေအရ ပြောနေတာပါ။ ရှာဘဲ အခါမှာ၊
ဥပဒေ အရ၊ ဦးစံလင်းတို့ ဘက်ကလဲ၊ သက်သေထည့်ရ
ပါတယ်။

စံလင်း။ ။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့်၊ ဘမိနဲ့ လှလှတို့ဘဲဝင်ပြီး သက်သေ
လုပ်လိုက်ကြကွာ။

လှလှ။ ။ ကျမတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ကျွန်တော်တို့မတရားမလုပ်နိုင်အောင်၊
ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရှာဘဲ လူတွေနဲ့ခင်ဗျာတို့ အတူ

လိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါလောက်လုပ်ရင်ပြီးတာပါဘဲ။ (အရပ်
လူကြီး ၂ ဦးနှင့် ရဲသားတို့ ဝင်လာကြသည်)။ ကဲ....
ကျွန်တော်တို့က၊ မရှာခင်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ကို ရှာ
ကြပါ။

စံလင်း။ ။မလိုပါဘူး။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။လိုပါတယ်။ လိုပါတယ်။ဒါလဲ၊ ဥပဒေ
အရပြောတာပါဘဲ။

စံလင်း။ ။(ရယ်လျက်) ဒီအိမ်မှာ၊ ဘိန်းရှာမှာတော့ မဟုတ်
ဘူးထင်ပါရဲ့။ (ဆပ်အင်စပက်တော်၏ ကိုယ်ကို ရှောက်
စမ်းသည်)။ ဘရီကလဲ၊ အရပ်လူကြီးတွေကို ရှာကွာ။

အရပ်လူကြီးများ။ ။ရှာပါ။ ရှာပါ။
(ဘရီသည် အရပ်လူကြီးများကိုလည်း၊ စံလင်းကဲ့သို့ပင်
လျှောက်စမ်းသည်)။

စံလင်း။ ။ကျေနပ်ပါပြီ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရှာတော့ မယ်
နော်။

စံလင်း။ ။ရှာပါ။ ရှာပါ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(ရဲသားနှင့် အရပ် လူကြီးများသို့)
မောင်လှနဲ့ လူကြီးတွေက၊ အခန်းထဲမှာ ဝင်ပြီးရှာပါ။
(ရဲသားနှင့် အရပ်လူကြီးများသည်၊ အခန်းထဲသို့ဝင်သွား
ကြသည်။ လှလှနှင့်ဘရီ တို့လည်းဝင်လိုက် သွားကြသည်။
ဆပ်အင်စပက်တော်လည်း၊ စံလင်း၏စားပွဲခုံပေါ်နှင့် စား
ပွဲခုံအဆွဲထဲမှစာရွက်များနှင့် စာအုပ်များကို တခုပြီး တခု
ယူ၍ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ကြည့်လျက်ရှိသည်)။

စံလင်း။ ။(ဆပ်အင်စပက်တော် အနီးတွင်ရပ်လျက်) အင်
စပက်တော်မင်းကို၊ ကျွန်တော်တွေဘူးတယ်ထင်တယ်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ဟုတ်ကဲ့... တွေဘူးမှာပေါ့။

စံလင်း။ ။ ဒီကိုပြောင်းလာတာ၊ မကြာသေးဘူးထင်တယ်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။ ဘယ်ကပြောင်းလာတာလဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ပုသိမ်က။

စံလင်း။ ။ ဇာတိက ဘယ်အရပ်သားလဲ။ မေးနေတာစိတ်မဆိုးနဲ့နော်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ မဆိုးပါဘူး။ ဇာတိ ပဲခူးသားဘဲ။

စံလင်း။ ။ အော်- မေ့နေလိုက်တာ။ (ဆေးလိပ်ဘူးကိုယူ၍ ဆပ်အင်စပက်တော်ကိုပေးလေသည်)။ ဆေးလိပ်သောက်ပါအုံး။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ နေပါစေ။ ကျွန်တော် မသောက်ပါဘူး။

စံလင်း။ ။ သောက်ပါအုံး၊ အေးအေး၊ နေးဆေးပေါ့ဗျာ။ (မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့်ပြုံးလျက်) အသိပ်ခပ်မထားပါဘူး။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ (စာရွက်ပျားကိုဘတ်နေရာမှ မော့ပြီး၊ စံလင်း၏ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လျက်) ကျွန်တော် မသောက်ပါဘူး။

စံလင်း။ ။ ကျွန်တော်တို့မှာ၊ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတယ်ဗျာ။ ဒီရန်သူတွေကတော့၊ ကျွန်တော့်ကို မပြုတ်ပြုတ်အောင် ချမှတ်တာ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ (စာရွက်ပျားကိုကြည့်ပြဲကြည့်လျက်) ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။ ဒီကနေ့ဘဲ၊ ကျွန်တော့် နေရာကိုလိုချင်တဲ့ ကျွန်တော့် တပည့်တွေ၊ ကျွန်တော့်ကို ပုန်ကန်ပြီး၊ ထွက်ခွာနေတာ။ ခင်ဗျားကြီး ကောင်းကောင်းနော်၊ ကျုပ်တို့ အကြောင်း

ကို ကောင်းကောင်းသိမယ်လို့ ကြိမ်းသွားတယ်။ မကြာ
ခင်သိရမယ်လို့လဲ၊ အားရပါးရ ကြိမ်းသွား လိုက်သေး
တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဟာ၊ အင်မတန်
သတိထားပြီးနေရတယ်။ အင်စပက်တော်မင်းရဲ့ ။

ဆပ်အင်စပက်တော် ။ ။ (စာရွက်များကိုကြည့်မြဲကြည့်လျက်)
ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း ။ ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်၊ အင်စပက်တော်မင်း
ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အမှုဆင်ပြီးချမှာ ကျွန်တော် အင်
မတန်စိုးတယ်။

ဆပ်အင်စပက်တော် ။ ။ မတရား တာ မဖြစ် နိုင် ပါ ဘူး....
ဦးစံလင်း ။

စံလင်း ။ ။ အင်စပက်တော်မင်းတို့ဘဲ၊ တရားအတိုင်းဖြစ်အောင်
ကြည့်ပြီး၊ စေါင်မပါ (ဆပ်အင်စပက်တော်သည် စာရွက်
များကို ဘတ်မြဲဘတ်နေသည်။ ဘာမှစကားမပြန်) ။ ကျွန်
တော့် ရန်သူတွေက ဒီကောင်မလေး အေးစိန်ကို ကျွန်
တော် အဆိပ်ခပ်သတ်တယ်လို့ အမှု ဆင်ခြင် နေတယ်။

ဆပ်အင်စပက်တော် ။ ။ ဒါကတော့၊ တရားအတိုင်း ဖြစ်ရမှာ
ပေါ့ဗျာ။

စံလင်း ။ ။ ဒီကောင်မ ကလေးဟာ၊ ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံး
တပည့်ကလေး တယောက်ပါဘဲ။ အင်စပက်တော် မင်း
ရယ်။ အင်မတန်လဲ၊ အားကိုးရပါတယ်။ ကျွန်တော့်လက်
ရုံး တခုလို့ ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ။ အဲဒီတော့၊ ကိုယ့်
လက်ရုံးကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ဖြုတ်ပါ့ မလား။ အင်စပက်
တော်မင်းဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မဟုတ်ဘူးလား အင်
စပက်တော်မင်း။ (ဆပ်အင်စပက်တော်လည်း၊ ဘာမှပြန်
မပြောဘဲ၊ စာရွက်များနှင့် စာ အုပ်များကို ဘတ်မြဲ ဘတ်

လျက်ရှိသည်။ ဧည့်သည်ခေါင်းလောင်း မြည်သံကြားပြီး
စိမ်းမောင်သည် တံခါးကိုဆင်းဖွင့်သည်။ ။ အင်စပက်
တော်မင်းက ဒီအရပ်ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးလို့
သိမှသိပါ့မလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘိုးဟိန်းတို့ သန်းကြွယ်တို့
ဆိုတဲ့ကောင်လေး တသိုက်ရှိတယ်။ ဒီကောင်လေးတွေနဲ့
အင်စပက်တော်မင်း တွေဘူးပြီလား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ (စာရွက်များကို ဘတ်မြဲဘတ်လျက်)
ကျွန်တော် ဒီသူငယ်တွေကို မသိဘူး။ (မြမြနှင့် စိမ်း
မောင်တို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်) ။

စံလင်း။ ။ အေး...မြမြထိုင်အုံး၊ ပီးတော့မှအေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောတာပေါ့ကွယ်။ (မြမြသည် ကုလားထိုင်တခု
တွင်ထိုင်မည်အလုပ်တွင်) အေး....အေး။ လှလှတို့အထဲမှာ
ရှိတယ်ဟေ့။ မြမြအထဲသွား။ (မြမြသည် အခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည်) အင်း....ခုနကဟာ၊ ပြန်ဆက်ရအုံးမယ်၊
ဘိုးဟိန်းတို့၊ သန်းကြွယ်တို့ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတွေ
ကတော့၊ ဒီနယ်မှာ လူတလူလွင့်ကလေးတွေဘဲ။ ကျွန်
တော် သနားတာနဲ့ ဒီကောင်ကလေးတွေကို၊ လူကောင်း
ကလေးတွေ ဖြစ်အောင် မြေတောင် မြှောက်ပေးခဲ့တယ်။
အခုတော့၊ ကိုယ်မွေးတဲ့မြောက်က ကိုယ့်ပြန်ခြောက်
တယ်ဆိုတာမျိုးလို့၊ ကျွန်တော့ကို ပြန်ချကြတယ်လေ။
ခုနကသာ အင်စပက်တော်မင်း လာမယ်ဆိုရင် ပွဲကောင်း
တခုကို ဒီမှာကြည့်ရမှာဘဲ။ ဒီကောင်လေးတသိုက်က
ကျွန်တော့ ကလေးဆဲထားတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို၊
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဘတ်ပြီး၊ အိမ်ပေါ်က ဝုန်းဒိုင်းနဲ့
ဆင်းသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်မို့လို့ပေါ့ အင်စပက်
တော်မင်းရယ်။ သည့်ပြင်လူသာဆိုရင်၊ ဒီနေရာမှာဘဲ

ပဲ့ချင်းပီးသွားမှာပေါ့။ အဲဒီလောက်အထိ အစော်ကား ခံရတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကတော့ သည်းခံရမှာပေါ့ လေ။ ဒီကောင်ကလေးတွေနဲ့ ဘက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ (ရဲသား မောင်လှသည် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ပြီးထွက်လာသည်။ ၎င်းနောက်က အရပ်လူကြီးများ၊ ဘရီ၊ လှလှ၊ မြမြတို့လည်း ပါလာကြ သည်)။

မောင်လှ။ ။ (ဆပ်အင်စပက်တော်သို့) ဒီမှာတွေ့ဘိဆရာ။
ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ (စာရွက်များဘတ်နေရာမှ မော့ကြည့် ပြီး၊ မောင်လှလက်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက် သည်။ ၎င်းနောက် ဒိုင်ယာရီကိုဖွင့်၍ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်လျက်) အေး....ဟုတ်ပြီ။

စံလင်း။ ။ ဒါက ကျွန်တော့် အတွင်းရေး ဒိုင်ယာရီဘဲ။ ဒါကို ဘာလုပ်မလို့လဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကို စစ်ဆေးဘို့၊ ခဏယူသွားချင်တယ်။

စံလင်း။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက်) ဒီအထဲမှာ ဘာမှမပါပါဘူး။ နေ့စဉ်အဖြစ်အပျက် အတိုအထွာ ကလေးတွေ၊ တောင် မှတ် မြောက်မှတ်နဲ့ မှတ်ထားတာဘဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ စစ်ဆေး ကြည့် ဘို့၊ ကျွန် တော်တို့ ယူသွားရမယ်။ (အိပ်ထဲမှ စာရွက်တရွက်ကိုထုတ်ပြီး၊ အ နည်းငယ်ရေးသားသည်)။ ကဲ....ဒီဒိုင်ယာရီကို ကျွန်တော် တို့ယူသွားတယ်ဆိုတာ အသိသက်သေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် တို့ဘက်က အရပ်လူကြီးတယောက် လက်မှတ်ထိုးပါ။ ဦးစံလင်းတို့ဘက်ကလဲ၊ တယောက် လက်မှတ်ထိုးပါ။ (ဘရီနှင့် အရပ်လူကြီးတယောက် လက်မှတ်ထိုးကြသည်)

ကဲ....ဦးစံလင်း အနှောင့်အယှက် ပေးရတာ အားနာပါတယ်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာလဲ နံမယ် အတိုကောက် ကလေးတွေထိုးပေးပါအုံး။ (စံလင်းသည် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၏ ၄၊၅၊၁၀ နေရာတွင် လက်မှတ်ထိုးသည်)။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ သွားလိုက်ပါအုံးမယ်.... ဦးစံလင်း။

စံလင်း။ ။ ကောင်းပါပြီ၊ အင်စပက်တော်မင်း (ရဲသားမောင်လှ ဆပ်အင်စပက်တော်နှင့် အရပ်လူကြီး ၂ ဦးထွက်သွားကြသည်။ စံလင်းသည် အခန်းဒေါင့် တခုကိုငေးပြီး ခေတ္တကြည့်နေသည်)။

ဘရီ။ ။ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဘာကိုကြည့်ချင်တယ်တော့ မသိဘူး။ ဟိုပုလိပ်ဟာ၊ အခန်းထဲကို ရောက်ကထဲက ဒီဒိုင်ယာရီကိုဘဲ မေးနေတာဘဲ။

စံလင်း။ ။ ဒါဟာ၊ အတွင်းသိ လူတယောက်ယောက်က၊ လက်ထောက်ချုပ်လိုက်ပြီထင်တယ်။ ဘိုးဟိန်းတို့ လက်ချက်နဲ့ ဘဲတူတယ်။

ဘရီ။ ။ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဘဲထင်တယ်။

စံလင်း။ ။ ဒီကောင်တွေရဲ့ ရန်ကတော့ မသေးဘူး။ လုပ်တုန်းက အတူတူလုပ်ခဲ့တာတွေကို၊ သူတို့က လူကောင်းကြီးတွေ လုပ်ပြီး၊ ပုလိပ်ဆီကို ပစ်စာတွေပစ်မှာ စိုးရတယ်။

ဘရီ။ ။ ဟုတ်တယ်။ အခု အခြေအနေကတော့၊ သူပြုတ်ကိုယ် ပြုတ်ဖြုတ်ရမဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ။ ဆရာ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ အေးစိန်နဲ့ ပတ်သက်တာ၊ ဘာတွေများ ရေးထားသလဲ။

စံလင်း။ ။ ရေးထားတာတွေကတော့၊ လူမျိုးစုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ အကြောင်းမျိုးစုံဘဲ။

ဘရီ။ ။အေးစိန်အမှုနဲ့ ပါတ်သက်ပြီး၊ ဆရာကျောက်ကျနိုင်တဲ့
ဟာတွေများကော၊ ရေးထားမိသေးသလား။

စံလင်း။ ။မပြောတတ်ဘူး။ ရေးထားတာတွေစုံနေတာဘဲ။

ဘရီ။ ။ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပေါ့ဆရာရယ်။

စံလင်း။ ။(အခန်းဒေါင့်တခုကို ငေးကြည့်လျက်) ဒါပေါ့ကွာ၊
(၎င်းနောက်တစုံတခုကို သတိရလာသောအမှုအရာဖြင့်)
ကဲ၊ လှလှ၊ဆရာပြောထားတဲ့ ဆီကို သွားလိုက်စမ်းကွယ်။
ငါမြမြနဲ့ စကားခဏပြောလိုက်အုန်းမယ်။

လှလှ။ ။ဟုတ်ကဲ့၊ (ထွက်သွားသည်။ ဘရီလည်းအခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည်)။

စံလင်း။ ။မြမြရေ၊ ဒီတမနက်လုံး၊ ရန်ချည်းဖြစ်နေရတယ်။ ငါ့
စိတ်တွေကတော့ သိပ်တိုနေဘိ။ အဲဒီတော့ ငါပြောစရာ
ရှိတာကို၊ တိုတိုဘဲပြောပရစေတော့ကွာ။ (မြမြသည်
မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် စံလင်းကိုစိုက်ကြည့်နေ
သည်)။ မင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်ဘို့၊ ဘယ်လောက်လိုသေး
သလဲ။

မြမြ။ ။သိပ်မလိုတော့ဘူး။ အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့မှာ
ဆောင်မယ်။

စံလင်း။ ။အင်း..... အတော်တောင်ကပ်နေပါရော့လား။
(အတွင်းသို့) ဘရီရေ၊ ဆေးတခွက်လောက်ယူခဲ့ပါအုန်း
ဟေ့ ။ မြမြ....မင်း....သိန်းထွန်းကိုမယူရဘူး။

မြမြ။ ။(အံ့အားလည်းသင့်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်လျက်) ဘာဖြစ်
လို့လဲ။

စံလင်း။ ။ဆရာအမိန့်ပေးလိုက်ရင်၊ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ ပြန်ပြန်
မေးတာကို၊ ဆရာမကြိုက်ဘူးဆိုတာ၊ မြမြလဲအသိသား
ဘဲကွာ။

မြမြ။ ။ (စိတ်အကြီးအကျယ်ပျက်၍ ငိုချင်သောမျက်နှာထားနှင့်) ပြောစမ်းပါအုံးဆရာရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

စံလင်း။ ။ ဘာဖြစ်လို့မှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါငါ့အမိန့်ဘဲ။

မြမြ။ ။ ကိုသိန်းထွန်းနဲ့ ယူဘို့ဟာ၊ ဆရာကို ပြောပြီးမှ လုပ်ထားဘဲ။

စံလင်း။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။

မြမြ။ ။ အဲဒီပြောတုန်းကတော့၊ ဘာမှမပြောဘူး။ လက်ထပ်ဘို့ဟာ၊ လူသိနတ်ကြား အားလုံးဖြစ်ပြီးမှ မယူရဘူးဆိုတော့၊ ကျမဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ (ဘရီသည် အရက်တခွက်ယူလာပြီး၊ ပြန်ဝင်သွားသည်။ စံလင်းသည် အရက်ကို နှစ်ကြိုက်လောက် သောက်လိုက်သည်) ။

စံလင်း။ ။ မြမြတို့၊ လှလှတို့၊ ဘရီတို့ဆိုတာတွေဟာ၊ ဆရာအုပ်ချုပ်ရတဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်မဟာကြီးထဲမှာ၊ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေဘဲ။ တော်လှန်ရေး တပ်သားတွေဆိုတာဟာ၊ ချီတက်ကြလို့ အထက်ကအမိန့်ပေးလိုက်ရင်၊ ဘာမှပြန်မမေးရဘူး။ ချီတက်ကြရမယ်။ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကြဆိုရင်လဲ၊ ဘာမှပြန်မမေးရဘူး။ နောက်ပြန်ဆုတ်ရမယ်။

မြမြ။ ။ ကိုသိန်းထွန်းနဲ့ ယူတော့မယ်ဆိုတာ၊ ဆွေမျိုးတွေလဲ သိကုန်ကြဘိ။ မိတ်ဆွေတွေလဲ သိကုန်ကြဘိ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေလဲ သိကုန်ကြဘိ။ လက်ထပ်ဘို့ကိစ္စဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲလို့၊ သူတို့ကမေးကြရင်၊ ကျမဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

စံလင်း။ ။ ဘာခက်တာလဲ၊ အထက်အမိန့်အရ ဖျက်လိုက်ဘိလို့ ဖြေပေါ့ကွာ။ (အရက်ကိုမော့ချလိုက်သည်)။

မြမြ။ ။မဟုတ်သေးပါဘူးဆရာရယ်၊ဒါဟာ ကလေးကစားတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ရှုံ့ ချီနှပ်ချီလုပ်လို့ ရမလား။

စံလင်း။ ။နင်....ငါ့ကိုသင်နေစရာမလိုဘူး။ ငါက မယူရဘူးဆို
ရင်၊ မယူရဘူး။ဒါဘဲ။

မြမြ။ ။ဒီတခါတော့၊ ဆရာ့စကားကို၊ ကျမ နားမထောင်နိုင်
ဘူး။

စံလင်း။ ။ဘာပြောတယ်။

မြမြ။ ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် နားမထောင်ဘူး။ ဆရာလုပ်ချင်သလို
လုပ်။ (ထွက်သွားရန်တံခါးဆီသို့ ဒေါသနှင့်ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွားသည်)။

စံလင်း။ ။(ငေါက်လျက်) မြမြ။ မိမြမြ။

မြမြ။ ။(မြမြသည်ရပ်ပြီးလွှဲကြည့်လျက်)ဘာလဲ။

စံလင်း။ ။နင်ဒီလိုခေါင်းမာလွန်းလို့၊ သိန်းထွန်းနဲ့ နင့်ကို မပေး
စားတာ။ ငါ....သိန်းထွန်းနဲ့ လှလှကိုပေးစားမယ်။

မြမြ။ ။(အံ့အားအလွန်သင့်လျက်)လှလှ....။

စံလင်း။ ။အင်း၊ လှလှနဲ့ ပေးစားရမယ်။

မြမြ။ ။လှလှက ကိုသိန်းထွန်းကိုကြိုက်မှမကြိုက်ဘဲ။ လှလှက
ဆရာ့ကို အသေအလဲကြိုက်နေတာဘဲ။

စံလင်း။ ။ငါလုပ်နေတဲ့ကိစ္စတွေထဲမှာ၊ ချစ်တာတွေ၊ မုန်းတာ
တွေ၊စုံမက်တာတွေ၊သနားတာတွေအတွက် နေရာမရှိဘူး။
ဘယ်လောက်ဘဲချစ်နေနေ၊ ငါကမယူရဘူးဆိုရင်၊ မယူရ
ဘူး။ ဘယ်လောက်ဘဲမုန်းနေနေ၊ ငါကယူရမယ်ဆိုရင် ယူ
ရမယ်။

မြမြ။ ။ဆရာဟာ၊ လူတွေကို၊လူတွေလို့၊ ဘယ်တော့မှသဘော
မထားဘူး။ သော့ပေးလိုက်ရင်၊ ထထ ကရတဲ့အရုပ်တွေ
လို့ ဘဲသဘောထားတယ်။

စံလင်း။ ။ ငါ့လက်အောက်မှာရှိတဲ့၊ ငါ့တပည့်တွေဟာ၊ ဒီလို
 ငါကသေတဲ့ပေးလိုက်ရင်၊ ထထ ကရတဲ့၊ အရပ်တွေဘဲဖြစ်ရ
 မယ်။ ဒါမှငါခေါင်းဆောင်နေရတဲ့တော်လှန်ရေးကြီးဟာ
 အောင်မယ်။ ငါ့အမိန့်ပေးရင် မေးခွန်းတွေပြန်ပြန်ပြီး၊ မေး
 တတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ဆိုရင်၊ ဒီတော်လှန်ရေးကြီးဟာ၊ ဘယ်
 နယ် အောင်နိုင်မလဲ။ တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေတုန်း မေးခွန်း
 တွေပြန်ပြန်မေးနေရင်၊ ဒို့ တော်လှန်ရေးကြီးဟာ ဖောက်
 ပြန်ရေးသမားတွေရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရက် ကျမှာပေါ့။
 အဲဒီတော့၊ ငါ့တပည့်တွေထဲမှာ၊ မေးခွန်းပြန်ပြန်ပြီးမေး
 တတ်တဲ့လူတွေပါလာရင်၊ ဒီလူတွေကို သံမဏိစည်းမျဉ်းနဲ့
 ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှိမ်နင်းပစ်ရမှာဘဲ။

မြမြ။ ။ ဆရာတော်လှန်ရေးဆိုတာ၊ အလကားပါ။ ကျမတော့၊
 အခုဆိုရင်၊ နဲ့နဲ့မှမယုံတော့ဘူး။

စံလင်း။ ။ နင်ဖောက်ပြန်နေတာကြာလှဘိ မိမြ။ နင့်အကြောင်း
 ကို ငါအကုန်သိတယ်။

မြမြ။ ။ ဆရာအကြောင်းလဲ ကျမအကုန်သိတာဘဲ။ တော်လှန်
 ရေးတို့၊ သံမဏိစည်းမျဉ်းတို့ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေကို အလွဲ
 သုံးစားလုပ်ပြီး၊ ဆရာဟာကိုယ်ကျိုးရှာနေတာဘဲ။

စံလင်း။ ။ စောက်ကမြင်းမနော်၊ နင်စော်ကားခြင်တိုင်း စော်
 ကားတာကို၊ ခံနေမဲ့အကောင်စားမျိုးမှတ်လို့ လား။

မြမြ။ ။ ဆရာဘာဘဲပြောပြော။ ကျမတော့ကိုသိန်းထွန်းကိုယူ
 ရမှာဘဲ။ ဘယ်သူဖျက်လို့ မှမရဘူး။

စံလင်း။ ။ နင်မယူရဘူး။

မြမြ။ ။ ယူမယ်။ ယူမယ်။ ယူမယ်။ (တံခါးဆီသို့ဒေါသနှင့်ထွက်
 သွားသည်)။

စံလင်း။ ။ မိမြ... ဒါဘဲနော်။ (တအားငေါက်လျက်) မိမြ။

(မြမြသည်တံခါးအနီး၌ရပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် စံလင်းကို လွဲမကြည့်ဘဲ ကျောပေးထားသည်။ အလွန်ဒေါသဖြစ်နေကြောင်းကို အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြင့် သိနိုင်သည်)။ မိမြ။ ဒါ ငါ့နောက်ဆုံးပြောတာဘဲ။ နောက်တော့ ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့နော်။ နင် ငါပြောတဲ့ အမိန့်ကိုနားထောင်ရင်ထောင်။ နားမထောင်ဘဲ၊ ခုလိုငါ့ကို ပုန်ကန်ပြီးထွက်သွားရင်၊ သိန်းထွန်းနဲ့တော့ ညားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ မညားမှာမဟုတ်ဘူး။ နှစ်နာရီ အတွင်း၊ နင်ဟာလက်ထိပ်နဲ့ အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေမှာ ဘဲ။ ငါနဲ့ရတဲ့ကလေးကို နင်ဖျက်ချပစ်တာ၊ ငါမခံဘူး။ လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး။ ငါ့မှာ အသိသက်သေတွေ အားလုံးရဲ့ သက်သေထွက်ချက်တွေရှိတယ်။ အားလုံးစာနဲ့ ရေးထားတယ်။ အခုချက်ခြင်း ငါဂါတ်ကိုသွားတိုင်မယ်။

မြမြ။ ။ (စံလင်းဘက်သို့ဖြုံးခနဲလွဲလိုက်ပြီး၊ အသားများ ဆပ်ဆပ်တုန်ခါ၊ မျက်ရည်များကျလျက်) စံလင်း၊ နင် ငါ့ကိုနှိပ်စက်ရတာ၊ အားမရသေးဘူးလား။ ငါ့ကိုဖျက်ဆီးရတာ၊ အားမရသေးဘူးလား....ဟင်။ ခွေးသားကြီး၊ ဟဲ့ ခွေးသားကြီး။ မအေ....ကြီး။

စံလင်း။ ။ စောက်ကမြင်းမ (တအားငေါက်လျက်) တော်....။ နင်လဲမြမြဘဲ။ ငါလဲစံလင်းဘဲ။ ရှမ်းနဲ့ ဆင်လယ်ပြင်ကြတော့ သိရမှာပေါ့ကွာ။ (မြမြကို ၎င်း၏တောက်ပြောင်သောမျက်လုံးများဖြင့်စိုက်ကြည့်ပြီး၊ လက်ကိုတန်း၍ လက်ညှိုးကိုကောက်ထားလျက်) ဒီကိုလာခွဲ။ (မြမြသည်စံလင်းကို ဒေါသနှင့် ပြန်ကြည့်လျက်၊ မလှုပ်မရှက်ဘဲ ရပ်နေသည်)။ (ခပ်ပြင်းပြင်းငေါက်လျက်) လာခွဲ။ (မြမြသည် တလှမ်း နှစ်လှမ်းလျှောက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။ စံလင်း

သည် ပဌမအကြိမ်ထက် အနဲငယ်ပို၍ ပြင်းပြင်းငေါက်
လျက်)လာခဲ့။ (မြမြသည်တလှမ်းနှစ်လှမ်းလျှောက်သွား
ပြီး ရပ်နေပြန်သည်။ ၎င်းတချိန်လုံး၊ မြမြနှင့်စံလင်းသည်
တယောက်ကိုတယောက် စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်လျက်ရှိကြ
သည်။ စံလင်းသည်အပြင်းဆုံးငေါက်လျက်)လာခဲ့။ (မြမြ
သည် အနဲငယ်လျှောက်သွားပြီး၊ စံလင်းနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ရပ်လျက်၊ တဦးနှင့်တဦးကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်မြဲ
ကြည့်လျက်ရှိကြသည်။ စံလင်းသည်အံ့ကြိတ်ပြီး၊ လက်သီး
ဆုတ်လျက်) စောက်ကောင်မ၊ နုတ်နုတ်ပါအောင်စင်းပစ်
မယ်။ ဟင်း....။

(စံလင်းနှင့်မြမြတို့သည် တယောက်ကိုတယောက် စားမည်ဝါးမည်
ကဲ့သို့ကြည့်နေစဉ် ကားလိပ်ကျလာသည်)။

အခန်း ၃၊

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးဘိုးလုံး၏ရုံးခန်း။

(အတွင်းရေး အတွင်းဝန်မကလေး တင်တင်သည် ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ညာလက်ဖြင့် ရင်ဘတ်တွင်ကပ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ စားပွဲခုံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၊ မိမိ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ၎င်းနောက်နံရံတွင်ချိတ်ထားသောနာရီကြီးကိုလှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ နံရံကပ်နာရီသည်ဆယ် နှစ်နာရီခွဲလျက်ရှိပြီ။

တင်တင်သည် မိမိလက်ထဲက ဖိုင်တွဲကို ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး၏စားပွဲခုံပေါ်မှ အသာချထားလိုက်၍ အနဲငယ် စဉ်းစားပြီး၊ စားပွဲပေါ်မှခလုန်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်သည်။

မျှားမကြာမှီ အသက်အရွယ် ၂၀ ခန့်ရှိသော မင်းစေ မောင်လွန်းသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။)

မောင်လွန်း။ ။မမတင်....ကျွန်တော် ကိုခေါ်သလား။

တင်တင်။ ။(အသာလွဲကြည့်ပြီး) အေး....ခေါ်တယ်။ မင့် ဆရာကြီး၊ အခုထက်ထိ မလာသေးပါလား။

မောင်လွန်း။ ။မြေပူရာ ကင်းမွှောင့်နေတယ် ဆိုတော့၊ ဘယ် လာနိုင်အုံးမလဲ မမတင်ရယ်။ ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေ တွေ့ပြီးပြီမှတ်လား။

တင်တင်။ ။အင်း....တွေ့ပြီးပါပြီ၊ မင်းကအနားမှာ ကပ်နေရတဲ့
လက်သုံးတော်ကြီးဆိုတော့ မေးရအုံးမယ်ကွယ်။ မင်း
ဆရာကြီး ဒီဟာကလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ တွေ့တာလဲ။
မောင်လွန်း။ ။အခု ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ ခင်လှကြီးနဲ့ ပြော
တာလား။

တင်တင်။ ။အင်း....။

မောင်လွန်း။ ။မမတင်ကလဲ၊ တယ်ရိုးသေးတာကိုး။ ဝန်ကြီး
ဆိုတာက၊ ဂျပိုးတွေလို၊ ဟိုရွှောက်ရွှာ၊ ဒီရွှောက်ရွှာ၊
ရွှာရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးမှာ ပွဲစားလေးငါး
ယောက်လောက်ရှိတယ်။ အဲဒီပွဲစားထဲမှာ ယောက်ျားလဲ
ပါတယ်။ မိန်းမလဲပါတယ်။ မမတင်မေးလို့ ပြောရ
အုံးမယ်....နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့ နာနော် မမတင်။ ဒီပွဲစား
တွေက၊ ကာမပွဲစားတွေပေါ့မမတင်ရယ်။ အဲဒီကာမပွဲစား
တွေက၊ ရန်ကုန်မှာရော၊ နယ်တွေမှာရော၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ
ထဲက၊ ငွေနဲ့၊ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ မြူလို့ရမဲ့
ချောချောလှလှ ကလေးတွေကို လိုက်ပြီး ရှာရတယ်။
တော်ရုံ တန်ရုံဟာကလေးတွေဆိုရင်၊ တရက် နှစ်ရက်
လောက်ပေါင်းပြီး၊ ငွေလေးငါးခြောက်ရာပေး၊ ပြန်လွှတ်
လိုက်တာဘဲ။ ဆရာကြီး စွဲလောက်အောင် နိပ်တဲ့
ဟာကလေးတွေကတော့၊ အပိုင်ယူလိုက်ပြီး၊ အိမ်တဆောင်
မီးတပြောင်နဲ့ ထားတယ်....မမတင်ရဲ့ ။

တင်တင်။ ။ဒီလို အိမ်တဆောင်၊ မီးတပြောင်နဲ့ ထားတာတွေ
ဘယ်လောက်ရှိမလဲကွယ်။ မေးစမ်းပါရစေ မောင်လွန်း
ရယ်။

မောင်လွန်း။ ။မမတင်ကိုတော့၊ ကျွန်တော်အကုန်ပြောမယ်။
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော်။

တင်တင်။ ။ကြံကြီးစည်ရာကွယ်။ မမတင်က ရွာရိုးရှောက်ပြီး
မပြောတတ်ပါဘူး။

မောင်လွန်း။ ။ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးက၊ ဝန်ကြီးတွေထဲမှာ
အမေ့မိဆုံး မမတင်ရဲ့။ ။ ဝန်ကြီးဖြစ်ခါစတုန်းကတော့၊
အလီမူလာထဲက မကြည်တို့လောက်နဲ့ စရရှာတာဘဲ။
နောက်တော့ တိုးတက်လာလိုက်တာ မမတင်ရယ်....ခုလို
နှစ်ရက်ပေါင်း၊ သုံးရက်ပေါင်းတွေမပါဘဲ၊ အိမ်တဆောင်
မီးတပြောင်နဲ့ ထားတာချည်းဘဲ၊ (လက်ညှိုးနှင့် ရေ
လျက်) ရှစ်ယောက် ကိုးယောက်၊ အခုခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့
ခင်လှကြီးနဲ့ ပါဆိုရင်၊ ဆယ် နှစ်ယောက်ဘဲ။ မနဲဘူးနော်။

တင်တင်။ ။အင်း....မျှားလဲမျှားပါပေ့ ကွယ်။ အခုလို အခွင့်
ရတုန်း၊ မေးစမ်းပါရစေ၊ မောင်လွန်းရယ်။ ဒါတွေထဲမှာ
မင်းဆရာကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကိုအစွဲဆုံးလဲ။

မောင်လွန်း။ ။အခုခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ ခင်လှကြီးပေါ့။ စွဲလဲစွဲ
လောက်ပါတယ် မမတင်ရယ်။ ကျွန်တော် မိန်းကလေး
တွေကိုအပစ်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မမတင်လဲ သိမှာ
ပါဘဲ။ တချို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
လှတယ်။ မျက်နှာမလှဘူး။ တချို့ ကမျက်နှာလှတယ်။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြတော့မလှပြန်ဘူး။ အချိုးအစား
ညီတာရားတယ်။

တင်တင်။ ။မင့်ခင်လှကြီးကကောကွယ်။

မောင်လွန်း။ ။အမယ်လေး....မမတင်ရယ်၊ မပြောပါနဲ့တော့။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလဲ ဖြောင့်တယ်။ ခါးသေးလို့
ရင်ချို၊ ပဒုမ္မဏီဆိုတဲ့ စာအတိုင်းဘဲ။ မျက်နှာကလေး
ကျတော့လဲ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ မျက်လုံးကလေး
ကျတော့လဲ၊ သိပ်အသဲယားစရာကောင်းတယ်။ အသံ

ကလေး ကျပြန်တော့လဲ၊ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်...
 မမတင်ရယ်။ တနေ့က ဆရာကြီးအပို့ခိုင်းလို့ ခင်လှကြီး
 အတွက် နိုင်လွန်စတွေကို ကျွန်တော် သွားပို့တယ်။
 ခင်လှကြီးဟာ နိုင်လွန်စတွေကို ကျွန်တော် လက်ထဲက
 လှမ်းယူပြီး၊ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားကလေးနဲ့ “ကိုလွန်း
 ရေ- နိုင်လွန်စတွေပို့ လိုက်တဲ့အတွက်၊ အကိုကြီးကို ကျေး
 ဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါနော်...” လို့ ဆိုတဲ့
 အသံကိုကြားလိုက်ရတာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာဖြစ်သွား
 မှန်း မသိပါဘူး-မမတင်ရယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကြေး
 စိုကို တီးတဲ့အခါ၊ ခွေးတွေဝိုင်းအူသလို၊ ကျွန်တော်လဲ
 မျက်စိ ၂- ဘက်ကိုမှိတ်ပြီး၊ သိပ်အူပစ်လိုက်ချင်တာဘဲ။
 နောက်ပြီးတော့လဲ- မမတင်ရယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို
 ဖြစ်ပြီး၊ အိမ်ဝကနေ မော်တော်ကားထဲ ရောက်သွားတယ်
 မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ချေထောက်တွေ မြေကြီး
 တောင် မထိလိုက်ဘူးထင်တာဘဲ- မမတင်ရယ်။

တင်တင်။ ။ တပတ်ရှေ့ပါအုန်း-မောင်လွန်းရယ်။

မောင်လွန်း။ ။ မလျှော့နိုင်ဘူး-မမတင်။ ဒါ ဈေးရင်းတိုင်းဘဲ။

တင်တင်။ ။ ဒါလောက်တောင်ဘဲလား။

မောင်လွန်း။ ။ ဒါလောက်တောင်ပါဘဲ၊ ဒီလောက်တောင်မို့
 လို့၊ ဆရာကြီးဟာဒါကလေးကျတော့သိပ်ပေးရတာပေါ့။

တင်တင်။ ။ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ။

မောင်လွန်း။ ။ ရာလောက် ထောင်လောက်နဲ့ မရဘူး။ သောင်း
 နဲ့တောင်မရဘူး။

တင်တင်။ ။ ဘယ်လောက်များပါလိမ့်ကွယ်။

မောင်လွန်း။ ။ ပွဲစားကို တသောင်းပေးရတယ်။ ရွှေတောင်
 ကြားထဲမှာ တိုက်တလုံးကိုတသိန်းခြောက်သောင်းနဲ့ ဝယ်

ပေးရတယ်။ နောက်ပီးတော့၊ ပတ္တမြားဘီးကတချောင်း။
 ပတ္တမြားတလုံးထဲနားကပ်ကတရံ။ ပတ္တမြားကြယ်သီးက
 တစုံ။ ပတ္တမြားလက်ကောက်ကတရံ။ ပတ္တမြားလက်စွပ်က
 တကွင်း၊ လုပ်ပေးရသေးတယ်။ ခင်လှကြီးရဲ့ အဘေအမေ
 များက သိပ်သေချာတာ။ အဲဒီတိုက်ကို သူတို့ရဲ့ နံမယ်နဲ့
 ရေစွဲစွဲလုပ်ပြီး၊ အဲဒီပတ္တမြား လက်ဝတ် လက်စားတွေ
 ခင်လှကြီးရဲ့ လက်ထဲကိုရောက်မှ၊ သူတို့ရဲ့ သမီး၊ ဆရာကြီး
 ကို အပ်ထား-မမတင်ရဲ့ ။

တင်တင် ။ ။ မင့်ဆရာကြီးမှာ များလွန်းအားကြီးတော့၊ ဟု မနေ
 ဘူးလား။ ခင်လှကြီးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းများကော ရှိရဲ့
 လား။

မောင်လွန်း ။ ။ စွဲတာပေါ့-မမတင်။ ခင်လှကြီးဟာ ရုပ်ကလဲ
 ချော၊ အရွယ်ကလေးကျပြန်တော့လဲ၊ ဆရာကြီးသားထက်
 ငယ်သေးတယ်ဆိုတော့၊ သိပ်စွဲတာပေါ့။ မစွဲတယ်စွဲတယ်-
 မမတင်ရယ်။ ခင်လှကြီးနဲ့ ညားတဲ နေ့ကစပြီး၊ ညတိုင်း
 ခင်လှကြီးရဲ့ အိမ်မှာကြီးဘဲ။ တချက်နှစ်ချက်ထိုးပြီးမှ ချည်း
 ဘဲ အိမ်ပြန်တယ်။ သူ့ အိမ်ကဟာ ကြီးကတော့၊ ဘာမှမသိ
 ဘူး။ ပါတီအစည်းအဝေးတွေ၊ ဝန်ကြီးများ အထူးအစည်း
 အဝေးတွေရှိတယ်ဆိုပြီး လှ မှီထားတာကို၊ အဟုတ်ယုံနေ
 ရတာဘဲ။

တင်တင် ။ ။ ပေးရတဲ့ငွေတွေကတယ်များပါလား။ မင့်ဆရာကြီး
 ဟာ တယ်ငွေ့နေတာဘဲနော်။

မောင်လွန်း ။ ။ ဆရာကြီးမှာ ဒီလောက်ငွေတော့ ဘာအရေးကြီး
 မလဲ။ ကြင်စွေ တို့၊ အိတ်တို့ဆိုတဲ့ သူငွေ့တွေက၊ ဆရာကြီး
 ရဲ့ နောက်ကို ငွေထုတ်နဲ့ လိုက်နေတာ၊ မမတင်ရဲ့ ။ အဲဒီ

တော့၊ ဆရာကြီးကလက်ညှိုးနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့နေရာမှာ ငွေထုပ် ရှိရမှာဘဲ။

တင်တင်။ ။ ဒီလောက်တောင်မင့်ဆရာကြီးစွဲတယ်ဆိုတော့၊ သူ့လက်ထဲက အခုလိုတခြားလူနဲ့ လိုက်ပြေးတဲ့အခါ၊ မင့်ဆရာကြီး ရင်ကွဲမှာဘဲနော်။

မောင်လွန်း။ ။ ကွဲတာပေါ့။ မနေ့ညကများဆိုရင်၊ တညလုံး မအိပ်ဘူး။ ခြောက်လုံးပြူးခါးထိုးပြီး၊ တညလုံး ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာတာဘဲ။ ရန်ကုန်ရဲအဖွဲ့တခုလုံးလဲ၊ ဒီရှာပုံတော်ကြီး အတွက် ဒေါင်းတောက်သွားတာဘဲ။

တင်တင်။ ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့ လိုက်ပြေးမှဘဲကွယ်၊ အသာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေလိုက်ရောပေါ့။ အခုတော့၊ ပုလိပ်တွေ ဒေါင်း တောက် သွားလောက်အောင် ဖြစ်တယ် ဆိုတော့၊ ရန်ကုန်တမြို့လုံး မသိချင်အဆုံးဖြစ်ပြီး၊ သတင်းစာတွေထဲ ပါလာတော့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ ကိုယ့်အထုပ်ကြီး လူထဲဖြိုပြလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။

မောင်လွန်း။ ။ ဒါတော့ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စကတော့ ဆရာကြီးလဲ၊ ထိပ်ကိုမြွေဟောက်ပေါက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး၊ မှန်နေတဲ့အတွက် လုပ်မိလုပ်ရာတွေကို လျှောက်လုပ်ပစ် လိုက်တာပေါ့-မမတင်။

တင်တင်။ ။ အခုဘယ်ရောက်နေကြသလဲ။

မောင်လွန်း။ ။ ဘယ်သိမလဲ-မမတင်။ မသိတာကောင်းတယ်။ ခုနေအခါများမိသွားရင်၊ ဆရာကြီး သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မိ လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

တင်တင်။ ။ အင်း... မှန်နေတယ်ဆိုတော့၊ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့...၊ အခုခိုးပြေးတဲ့ ခင်မောင်သန်းကို မမတင်တို့အသိသားဘဲ။ သူ့အမကြီးထားထားနဲ့ မမတင်နဲ့ ကျောင်းနေဘက်

သူငယ်ချင်း။ ဒီခင်မောင်သန်းဟာ၊ ခပ်တောတောကလေးဘဲ
 ကွဲ။ ကျောင်းထားလို့ လဲမရဘူး။ မိဘတွေရဲ့ ပစ္စည်းကို
 ထိုင်ဖြုန်းနေတာဘဲ။ ဒါထက် စကားမစပ်။ သူတို့ဘယ်လို
 တွေ့သွားကြတာလဲ။

မောင်လွန်း။ ။ ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ အိမ်ချင်း မျက်နှာချင်း
 ဆိုင်ဆိုင်တော့၊ နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာပေါ့-မမတင်။ ဒါက
 တော့၊ ဘုရားဟောလဲအရှိသားဘဲ။ မျက်စိချင်းဆုံကြ
 တော့၊ ရာဂစိတ်ဖြစ်တယ်။ ရာဂစိတ်ဖြစ်တော့၊ ခိုးရာလိုက်
 ပြေးကြတာပေါ့။

တင်တင်။ ။ မင်းဆရာကြီးမှာ ဒီတခုဘဲဆိုနေတာဘဲ။ (ဒေါင့်
 တဒေါင့်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်လျက်) အခုလိုကြားရပြန်
 တော့လဲ၊ မမတင်စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်။ မင်းဆရာကြီး
 အခုလိုဆိုရင် သံဝေဂရလောက်ပြီထင်ပါရဲ့ နော်။

မောင်လွန်း။ ။ သံဝေဂမရလို့ မဖြစ်တော့ဘူး... မမတင်။ အိမ်
 က ဆရာကတော်ကြီးလဲ၊ ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေကို
 ကြည့်ပြီးကတဲက၊ ရှက်လှချီရဲ့ ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်း
 သွားပြီ။

တင်တင်။ ။ ခဏဆင်းသွားတာထင်ပါရဲ့။ နောက်တော့ ပြန်
 လာမှာပေါ့။

မောင်လွန်း။ ။ မလာဘူး။ မလာဘူး။ ဒီအမယ်ကြီးကို ဒီလို
 အထင်မသေးနဲ့။ ။ ဟင်ဆိုရင်မရဘူး။ ဘူးဆိုရင် ဖရုံမသီးတဲ့
 အမယ်ကြီးစားမျိုး... မမတင်ရဲ့။

တင်တင်။ ။ မင်းဆရာကြီးဟာ သနားစရာဖြစ်နေတာပေါ့နော်။
 တကယ်တန်း သံဝေဂရမယ်ဆိုရင်၊ သိပ် ကောင်း မှာ ဘဲ။
 (ကိုယ် ဘာသာကိုယ်ပြောလျက်) အေးလေ သံဝေဂရလဲ၊
 ခဏရမှာပါဘဲ။ ဒီရာထူးကိုမစွန့်သရွေ့တော့၊ ဝိုင်းနေတဲ့

အဖျက်တွေရဲ့ စက်ဝိုင်းထဲက ဘယ်တော့မှ လွတ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ (အခန်းတံခါးပွင့်၍ ဦးဘိုးလုံးဝင်လာသည်၊
မောင်လွန်းထွက်သွားသည်၊ တင်တင်လည်း ထိုင်ရာမှထ
သည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ခပ်ပြုံးပြုံး) တင်တင်လားဟေ့။ စောင့်နေရ
တာ အတော်ကြာသွားပလား။

တင်တင်။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီနေ့လဲ စာဘယ်နှစ်စောင်လဲဟေ့။

တင်တင်။ ။ နဲ့နဲ့လျော့သွားတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘယ်နှစ်စောင်လဲ။

တင်တင်။ ။ လေးဆယ် နှစ်စောင်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အင်း...နဲ့နဲ့လျော့သွားသားဘဲ။ (စီးကရက် တ
လိပ်ထုပ်ပြီး၊ သောက်သည်) တင်တင်ရေ...အခုလိုဆဲစာ
တွေ၊ နေ့တိုင်းရနေတာ၊ တခုတော့ကောင်းတယ်ဟေ့။
(တင်တင်သည် ဘာမှမပြောဘဲ၊ ဦးဘိုးလုံးကို စိုက်ကြည့်
လျက်ရှိသည်။) ဒီစာတွေကို နေ့တိုင်းရနေတဲ့အတွက်၊
အခုဆိုရင်၊ သတင်းစာတွေကဘဲစာလုံးမဲကြီးတွေနဲ့ ပုတ်
ခတ် ပုတ်ခတ်။ ဆန္ဒပြတဲ့လူတွေကဘဲ၊ အိမ်ရှေ့မှာ လာ
ဆဲဆဲ၊ လူထုအစည်းအဝေးတွေမှာဘဲ၊ အအော်ခံရခံရ။
အတော်ကလေးခံနိုင်ရည်ရှိသွားပြီ။ နိုင်ငံရေး စကားနဲ့
ပြောရရင်၊ အရေထူလာပြီ ဆိုပါစတာ-တင်တင်ရယ်။
တင်တင်ရေ ဆဲစာတွေကိုရစကများဖြင့်၊ ကဇော်ဝန်ကြီး၊
ကာမဘီလူး၊ ငွေစားဘီလူး၊ ဖဲသမားဝန်ကြီး ဆိုတဲ့ဆဲစာ
တွေကိုများ ဘတ်လိုက်ရရင်၊ အကိုကြီး မျက်စိထဲမှာ
မီးဝင်းဝင်းကို တောက်သွားတာဘဲ။ အခုတော့၊ တင်တင်
ရေ...ဒီဆဲစာတွေကို ခဏခဏ ရနေတဲ့ ကျေးဇူးပါဘဲ။

အဆဲခံရတဲ့ လောကဓံတရားကြီးကို၊ အကိုကြီး ခံနိုင်ဘိ
ဟေ့ ။ အခုတော့ ဘယ်လောက်ဆဲဆဲ၊ ဆဲချင်သလောက်
ဆဲ၊ ခံနိုင်ဘိဟေ့ ။

တင်တင် ။ ။ ဒီဆဲစာတွေကို တင်တင်ဘတ်ပြရအုံးမလား။

ဦးဘိုးလုံး ။ ။ (လက်နှင့်တားလျက်) နေပါစေတော့ကွယ်။ ခါ
တိုင်း ဆဲနေကြအတိုင်း ကဇော်ဝန်ကြီး၊ ကာမဘီလူး၊
ငွေစားဘီလူး၊ ဖဲရူးဝန်ကြီးဆိုတာတွေဘဲ မဟုတ်လား။

တင်တင် ။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး ။ ။ ဒါတွေ ဆိုရင်တော့ ထားလိုက် ပါတော့ကွာ။
အချိန်ကုန်ပါတယ်။ သတ်ပစ်မယ်။ ဘာလုပ်မယ်၊ ညာ
လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကြိမ်းမောင်းစာတွေကော၊ ဒီနေ့ပါသေး
လား။

တင်တင် ။ ။ ပါသေးတယ်။

ဦးဘိုးလုံး ။ ။ သိပ်မများပါဘူးထင်ပါရဲ့ ။

တင်တင် ။ ။ (စာများကိုလှန်ကြည့်လျက်) သတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့
စာကန့်စောင်၊ ချီးရေသေးရေနဲ့ ပက်လွှတ်မယ်ဆိုတဲ့
စာကတစောင်၊ ဇွဲကြိုးချပြီးသေဘို့၊ ကြိုးကောင်းကောင်း
တချောင်း ပို့လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စာကတစောင်၊ စစ်ကိုင်း
တံငါးကြီးပေါ်က၊ အိုးကိုလယ်ပင်းမှာဆွဲပြီး၊ ရောဝတီ
မြစ်ထဲ ခုန်ချပါဆိုတဲ့ စာကတစောင်။ အိမ်ကိုမီးလာရှို့
မယ်ဆိုတဲ့ စာကတစောင်။ အားလုံးပေါင်း ကြိမ်းတဲ့စာ၊
ဒီကနေ့ခြောက်စောင်ရတယ်။ ဘတ်ပြရအုံးမလား။

ဦးဘိုးလုံး ။ ။ ရှိုးနေပါဘီ၊ ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်။ (သက်
ပြင်းချလိုက်သည်)။

တင်တင် ။ ။ ဒီကနေ့ ထူးခြားတဲ့ စာတစောင်တော့ပါတယ်။

ဒါကိုတော့ အကိုကြီး နားထောင်ဘို့ ကောင်းတယ်။
တင်တင် ဘတ်ပြပါမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (မျက်လုံး အနဲငယ် ပြူး၍ စိုက်ကြည့်လျက်)
ဘာစာလဲ။

တင်တင်။ ။ တင်တင် ဘတ်ပြပါမယ်။

(ဘတ်လျက်) ဝန်ကြီးမင်းခင်ဗျား။

ကျွန်တော်သည် တခါတုန်းက၊ ဝန်ကြီးမင်းအား
အလွန်အကြူးအထူးကြည်ညိုခဲ့သောပြည်သူလူထုထဲတွင်
တယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ယခုအခါမှာ
မူကား၊ ဝန်ကြီးမင်း၏ ဝန်ကြီးမပီသသော စရိုက်ဆိုးများ
ကြောင့် ဝန်ကြီးအပေါ်တွင် အလွန်အကြူးအထူး စိတ်
ပျက်လျက်ရှိသော၊ (ဝါ) အော့နှစ်လုံးနာလျက်ရှိသော
ပြည်သူလူထုထဲတွင် တယောက်အပါအဝင် ဖြစ်နေသူ
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝန်ကြီးမင်းကို လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ
ထောက်ခံခဲ့စဉ်က၊ ဝန်ကြီးမင်းသည် ပြည်ထောင်စုထဲမှ
ကွန်မြူနစ်များနှင့် သူတို့၏ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ပျောက်ကွယ်
သွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်မည့် လူစွမ်းကောင်းကြီး ဖြစ်သည်
ဟူ၍ ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ထောက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှာမူကား၊ ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်ပါ၊ ဖွတ်ထွက်မှ
တောင်ပို့ မှန်းသိသည်ဟူသော စကားကဲ့သို့၊ ဝန်ကြီးမင်း
သည်၊ ကွန်မြူနစ်များနှင့် သူတို့၏ဝါဒကို အပြတ်ဖြုတ်
နိုင်မည့် လူစွမ်းကောင်းကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ၊ ဝန်ကြီးမင်း
၏ အကျင့်ဆိုးများကြောင့် ကွန်မြူနစ်များ ပြည်ထောင်စု
ကြီးတွင် အာဏာတက်ပြီးသိမ်းနိုင်အောင်၊ လမ်းခင်းပေး
နေသည့် လူဆိုးကြီးဖြစ်နေပါပြီ။

ပဌမကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးကစပြီး။ ယနေ့အထိ ကွန်မြူနစ်တွေ အာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်ခဲ့သည့် နိုင်ငံတိုင်း၏ ရာဇဝင်ကိုကြည့်ပါ။ ဒီကွန်မြူနစ်တွေ၊ ဒီလိုအာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးခဲ့သည့် လူတွေဟာ၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ၎င်းနိုင်ငံများ၌၊ အရက်နှင့်၎င်း၊ မိန်းမနှင့်၎င်း၊ လုပ်ပေးလုပ်ယူနှင့်၎င်း၊ အလောင်းအစားနှင့်၎င်း ပတ်သက်၍ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသဖြင့် လူထု၏ ထောက်ခံမှုကို မရတော့သောကြောင့်၊ မိမိတို့၏ ဘဝတည်မြဲရေးအတွက်၊ အာဏာအလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့သည့် အာဏာပိုင်များသာဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှားစွာတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ယခုအခါတွင်၊ ဝန်ကြီးမင်းသည် ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး သမားကြီး တဦးဖြစ်သည်ဟု မည်ကဲ့သို့ပင် အော်ဟစ်နေစေကာမူ၊ ဝန်ကြီးမင်း၏အကျင့်ဆိုးများနှင့်၊ ရာထူးတည်မြဲရေးအတွက် အာဏာအလွဲသုံးစား လုပ်မှုများကြောင့်၊ ဝန်ကြီးမင်းကိုယ်တိုင်ကပင်၊ ယခုအခါတွင်၊ ကွန်မြူနစ်များ ပြည်ထောင်စုထဲမှာ အာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးလျက်ရှိနေပါပြီ။

သို့ဖြစ်ရာ၊ ပြည်ထောင်စုကြီးကို ကွန်မြူနစ်ဘေးမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်အောင်.....

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (နားစိုက်ထောင်နေရာမှ၊ ညာဘက်လက်ကို ခါလျက်၊ ယုတ်တရက်ကြားဖြတ်ပြီး) တော်တော့ကွယ်။

တင်တင်။ ။ အခုဘဲပီးတော့မှာဘဲ-အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (စိတ်အနည်းငယ်တိုလျက်) တော်တော့ကွယ်။

ဒါတွေအလကားဟာတွေပါ။ တခြားစာတွေဆက်ဘတ်ပြီကွယ်။

တင်တင်။ ။ဒီ စာ မှာ ထူး တာ က၊ တ ခြား ဟာ မ ဟုတ် ဘူး
အကိုကြီး.....။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မရွှေတင်.... ရှာမရွှေနဲ့ ကွယ်။ ဒါတွေ ငါနား
မထောင်ချင်ဘူး။

တင်တင်။ ။အကိုကြီးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ဟာကို ရောက်
ခါနီးမှ၊အကိုကြီးက အရပ်ခိုင်းလိုက်တာကိုး.....။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာများအရေးကြီးနေသလဲ....မရွှေတင်။

တင်တင်။ ။ပျက်အစဉ်၊ပြင်ခဏဘဲတဲ့။ အဲဒါကြောင့်၊ ပြည်
ထောင်စုကြီး ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ လက်ထဲကို မရောက်ရ
အောင်၊ အကိုကြီးပြင်ပါတဲ့.....။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တော်ကွာ၊ ဒါတွေကို ငါနားမထောင်ချင်ဘူး။
ဘုန်းကြီးစာချ၊ မိကျောင်းမင်းရေကင်းပြနေတာတွေ။

တင်တင်။ ။အကိုကြီးတော့ခက်နေပြီ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာခက်နေတာလဲ၊မိရွှေတင်။

တင်တင်။ ။အကိုကြီးဟာ၊ အကျိုးရှိဘို့ ပြောတာမျိုးတွေဆို
ရင်၊နားမထောင်ချင်ဘူး။အကိုကြီးကိုမြှောက်ပင့်ပြီးပြော
တဲ့ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေကိုမှနားထောင်ချင်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တော်တော့ကွယ်။တော်တော့။ တော်တော့.....
ငါ့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။
မိရွှေတင်လိုဟာမျိုးကတောင်၊ ငါ့ကိုဒီလိုထပြီး ပုန်ကန်နေ
တဲ့နောက်၊ ငါ့ဘက်မှာဘယ်သူရှိအုန်းမှလဲ။

တင်တင်။ ။ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အကိုကြီးရယ်။ အကိုကြီးရဲ့ ကျေး
ဇူးတွေ တင်တင်အပေါ် မှာအများကြီးရှိပါတယ်။တင်တင်
တို့ စားရမဲ့မဲ့၊ သောက်ရမဲ့မဲ့ဘဝက၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး
ရောက်အောင် အကိုကြီးကြည့်ရှုခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တင်တင်
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် တင်တင်အခု

ပြောနေတာ အကိုကြီးကိုပုန်ကန်ချင်လို့ ပြောနေတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အကိုကြီးဒုက္ခမရောက်ရအောင်လို့ ကျေး
ဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အကိုကြီးကိုသတိပေးနေတာပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးအပေါ်မှာ ဝိုင်းပြီးကျေးဇူးကန်းနေကြ
တဲ့အခုလိုအခါမျိုးမှာ၊ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်လို့ ကြားရ
တာ၊အကိုကြီး အများကြီးဘဲဝမ်းသာတယ်ကွယ်။ (သက်
ပြင်းချလျက်) ကဲ....တခြားစာတွေ ဆက်ဘတ်အုံးပေါ့။

တင်တင်။ ။ဒီစာက၊ ဣထူးအချစ်ထားရတဲ့ ရာဇဝတ်ဝန်
ထောက် တယောက်အတွက်၊အကိုကြီးနဲ့ကျောင်းနေဘက်
သူငယ်ချင်း ဦးဘဖြူဆီကအသနားခံစာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အတွင်းဝန်ဆီကိုပို့လိုက်။ တတ်နိုင်သလောက်
ကူညီလိုက်ပါလို့ ပြော။ (တင်တင်သည် ၎င်းစာရွက်ပေါ်
တွင်မှတ်လိုက်ပြီး၊ဘေးတွင် အသာချထားလိုက်သည်)။

တင်တင်။ ။ဒီစာကတော့၊ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသောဘိတဆီက
လာတဲ့ စာ။ ဦးသောဘိတနဲ့ နောက်တပါး ဦးနန္ဒိယတို့
ကျောင်းလူမှုဖြစ်တယ်။ ဦးသောဘိတက၊ ဝိနိစ္ဆယခုံရုံးမှာ
အနိုင်ရတယ်။ ဟိုက်ကုတ်ကျတော့၊ဦးသောဘိတရှုံးသွား
တယ်။ အဲဒီစီရင်ချက်အရ ရဲကဦးသောဘိတကို ကျောင်း
က နှင်နေတဲ့အတွက်၊ အကိုကြီးက အကူအညီပေးပါတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟိုက်ကုတ်ရဲ့ အမိန့်ဆိုရင်၊ ဒီ က ဘာတတ်နိုင်မှာ
လဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့၊ အတွင်းဝန်ကိုပြော၊ ရဲမင်းကြီးကိုယ်
တိုင် အမှုဖြစ်တဲ့နေရာကိုသွားပြီး၊အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်
အောင် ကြိုးစားပါစေ။ (တင်တင်သည် ရှေးနည်းအတိုင်း
စာရွက်ပေါ်တွင်မှတ်လိုက်သည်)။

တင်တင်။ ။ဒါက တရုပ်သံအမတ်ကြီးဆီက၊ တနေ့ကပို့လိုက်
တဲ့ ပန်းအိုးအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းစာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အင်း.....။ (တင်တင်သည် ရှေးနည်းအတိုင်းမှတ်
လိုက်သည်) ။

တင်တင်။ ။ ဝါကအကိုကြီးရဲ့ မဲဆန္ဒနယ်က၊ အဒေါ်ကြီးတဦးဆီ
ကစာ၊ သူ့သားတက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကျတာ ၃ ခါရှိပြီ
တဲ့။ သင့်တော်တဲ့ရာထူးတခုခုပေးပါတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီစာမေးပွဲကိုတောင် မအောင် သေး ဘူး ဆိုရင်၊
ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး၊ အလုပ်ပေးမလဲကွယ်။

တင်တင်။ ။ ရွေးကောက်ပွဲတုန်းက ဒီအဒေါ်ကြီးဟာ၊ အကိုကြီး
အတွက် အသက်စွန့်ပြီးလုပ်ခဲ့ရတယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (သက်ပြင်းချလျက်) အင်း.....အတွင်းဝန်ဆီကို
ပို့ ကွာ။ အောက်တန်းစာရေးဖြစ်နိုင်အောင် ကြည့်ပြီးခန့်
လိုက်ပါလို့ ပြော။ (တင်တင်သည် ရှေးနည်းအတိုင်းမှတ်
လိုက်သည်) ။

တင်တင်။ ။ ဒီစာက ပုဒ်မ ၅ နဲ့ ဘမ်းထားတဲ့ဗိုလ်သန်းဆိုတဲ့လူ
ရဲ့ မိန်းမက အသနားခံတဲ့စာ။ သူ့ယောက်ျားဟာ ပုဒ်မ
၅ နဲ့ဘမ်းထားတာ ၇ နှစ်ရှိပြီတဲ့။ အပစ်ရိုရင်လဲ၊ ရုံးတင်
တရားစွဲပါတဲ့။ တရားမစွဲရင်လဲ၊ လွတ်ပစ်ပါတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အတွင်းဝန်ဆီကိုပို့ လိုက်ကွယ်။ လိုသလို ကြည့်
လုပ်ပါလို့ ရေးလိုက်။

တင်တင်။ ။ ဒီစာက၊ အကိုကြီးနဲ့ နိုင်ငံရေးအတူတူလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့
မကွေးက၊ သခင်ဘိုးသာရဲ့ မိန်းမဆီကစာ။ သူ့ယောက်ျား
သေပြီးကတဲက၊ သူတို့လဲ အင်မတန်ဆင်းရဲနေပါတယ်တဲ့။
ခလေး ၃ ယောက်ကို အခုထက်ထိကျောင်းမထားနိုင်
သေးပါဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် တတ်နိုင်ရင်၊ အကိုကြီးက
ငွေ သုံးထောင်လောက် မစပါတဲ့။ ငွေမတတ်နိုင်ရင် လိုင်

စင်တစောင်ရအောင်လုပ်ပေးပါတဲ့။ လိုင်စင်ရရင်၊ ဝယ်မဲ့
တရုပ်သူဌေးတယောက် သူတို့အိမ်နားမှာရှိပါတယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အင်း.....ငွေငါးရာ ပို့လိုက်ပါလို့ မောင်ဘကို
ပြော။ (တင်တင်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်းမှတ်လျက်ရှိ
သည်။ ထို့အတွင်း ဦးဘိုးလုံး၏အတွင်းရေးအတွင်းဝန်တဦး
ဖြစ်သူ-ကိုဘသည် အခမ်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ ၎င်းသည်
ဦးဘိုးလုံး၏ နားအနီးသို့ကပ်၍တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့်ပြော
သည်)။

တင်တင်။ ။ ဒီစာကတော့..... (ဦးဘိုးလုံးသည် တင်တင်အား
လက်ဖြင့်တားလျက်ရှိသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ကိုဘပြောပြ
ချက်များကိုနားထောင်ရင်း၊ လန့်သလိုလို၊ စိုးရိမ်သလိုလို၊
စိတ်တိုသလိုလို မျက်နှာထားအမူအရာများပြောင်းလျက်
ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကဲ....တင်တင်ရေ။ ဒီနေ့တော့၊ ဒီလောက်နဲ့ ဘဲ
တော်ပါဘီ။ နောက်မှဆက်ဘတ်တာပေါ့ကွယ်။

တင်တင်။ ။ ဟုတ်ကဲ့။ (စာ ရွက် များ ကို ယူ ပြီး ထွက် သွား
သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီကိုလိုက်လာတာမကောင်းဘူးလို့၊ မင်းပြောမပြ
ဘူးလား။

ကိုဘ။ ။ ပြောတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ပြောရင် ဘာဖြစ်လို့ မပြန်သလဲ။

ကိုဘ။ ။ ဒါတော့၊ ကျွန်တော်လဲမသိဘူး-အကိုကြီး။ ကျွန်တော်
လဲ အစွမ်းကုန်ပြောတာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ သိပ်ခက်တာဘဲကွာ။ (ဦးဘိုးလုံးနှင့်ကိုဘတို့သည်
တဦးကိုတဦးကြည့်လျက်ရှိကြသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ပြန်လွှတ်လိုက်ကွာ။ ငါမတွေ့ချင်ဘူး။ ဘာဘဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပေစေ။

ကိုဘ။ ။ အကိုကြီးဟာ အကိုကြီးပြော။ ကျွန်တော်ပြောလို့
တော့မရဘူး။ ချုံးဖဲချင့်နေတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ သိပ်ခက်တာဘဲကွာ။ ကဲ....ကဲ....ကဲ။ လွှတ်လိုက်၊
လွှတ်လိုက်၊ လွှတ်လိုက်။ (ကိုဘထွက်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံး
သည် လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်၍ စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားပြီး
လျှင်၊ ရှေ့တွဲတွဲကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ အနဲငယ်ကြာ
သောအခါ၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိသော
မိန်းမတစ်ဦးသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငိုလျက် အခမ်းထဲ
သို့ဝင်လာပြီး၊ ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်သည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (၎င်းမိန်းမကို လှမ်းကြည့်လျက်) မခင်တင့်ရေ....
ရုံးကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲကွယ်။ အကိုကြီးကို
သက်သက်အရှက်ခွဲရအောင်လား။

မခင်တင့်။ ။ အကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ မခင်တင့်ကို ပစ်ထားသလဲ။
မခင်တင့်လိုက်လာမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ပစ်မထားပါဘူး မခင်တင့်ရယ်။ အကိုကြီးမှာ
ဘယ်လောက် အလုပ်တွေများနေသလဲဆိုတာ မခင်တင့်
မသိဘူးနော်။

မခင်တင့်။ ။ သိပါတယ်။ ခင်လှကြီးနဲ့ ဘဲ အလုပ်များနေတယ်
ဆိုတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ဒေါသဖြစ်လျက်) တော်-တော်။ ဒီကောင်မ
စကား ဒီမှာလာမပြောနဲ့။ တခြားစကားဘာပြောပြော၊
ပြောချင်တာပြော။ ထို့.....။

မခင်တင့်။ ။ အကိုကြီး အိမ်ကို ဘယ်တော့လာမလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ လာပါ့မယ်ကွယ်။ ဒီကနေ့ညဘဲ လာပါ့မယ်။

မခင်တင့်။ ။အကိုကြီးဟာ ဘာမှမသိဘူးနော်။ အခုမခင်တင့်
မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေဘိ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အံ့ အား သင့် လျက်) ဟင်.....ဟုတ် လား။
ယောက်ျားကလေးလား၊မိန်းမကလေးလား။

မခင်တင့်။ ။ဘယ် သိ အုံး မ လဲ-အ ကို ကြီး ရဲ့။ ။ မွေးမှမမွေး
သေးဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးဆီက ငွေမှန်မှန်ရရဲ့လား။

မခင်တင့်။ ။အကိုကြီးမလာတာလဲကြာသွားဘိ။ ငွေမပို့တာ
လဲ ကြာသွားဘိ။ မခင်တင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပစ်ထား
ရတာလဲ-အကိုကြီး။ ဟင်....ဟင်....ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ထားရ
တာလဲ....။ မခင်တင့်ဟာ၊အကိုကြီးကိုဘယ်လိုအားကိုးနဲ့
လိုက်လာတယ်ဆိုတာ၊ အကိုကြီးအသိဆုံးဘဲ။ အခုဆိုရင်၊
မခင်တင့်ရဲ့ မိဘမောင်ဘွားတွေအားလုံး မခင်တင့်ကို သေ
ခန်း ရှင်ခန်းဖြတ်ထားဘိဆိုတာလဲအကိုကြီးအသိဆုံးဘဲ....
အဲဒီတော့၊ အကိုကြီးကသာ မခင်တင့်ကိုစွန့်ပစ်လိုက်မယ်
ဆိုရင်တော့၊ မခင်တင့် တရှက်ကနစ်ရှက်အဖြစ် မခံဘူး။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေလိုက်မှာဘဲ....အကိုကြီး။ မခင်တင့်
ရဲ့ အဖြစ်ကိုက၊ အင် မတန် ဆိုး ပါ တယ် အကိုကြီး ရယ်။
(မျက်ရည်များကျလာပြီး၊ စားပွဲခုံပေါ်တွင် မျက်နှာနှင့်
မှောက်လျက် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုလျက်ရှိလေသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မခင်တင့်ရှိရာသို့ထသွား၍ ကျောက်အသားပုတ်
လျက်) ကဲ....ကဲ....မခင်တင့်ရေ၊ ဒီရုံးထဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက် ဒီလိုနှစ်ပါးသွားနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အခုနေ
များ ရုံးခန်းထဲတယောက်ယောက်ဝင်လာရင်၊ စောက်
ကျိုးနဲ့မှာဘဲ။ ကဲ....ကဲ....ပြန်....ပြန်....အကိုကြီး ညကို
ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်။ ငွေတွေလဲယူလာခဲ့မယ်။ (မခင်တင့်

သည် စားပွဲခုံပေါ်တွင် မျက်နှာနှင့်မှောက်၍ ငိုနေရာမှ
ခေါင်းထောင်ထပြီးလျှင်၊ မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိ
သည်။ ၎င်းနောက်ထိုင်ရာမှထသည်။ ။

မခင်တင့်။ ။ဒါဘဲနော်....အကိုကြီး၊ ဒီကနေ့ညကို လာရမယ်။
ဆက်ဆက်လာရမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။စိတ်ချပါကွယ်။ (မခင်တင့်သည် ကိုဘ၏အခန်း
ထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ၎င်း၏နောက်ဘက်
မှာရှိသောဘီဒိုထဲမှအရက်ပုလင်းကိုထုတ်ပြီးဖလံခွက်ထဲသို့
အနဲငယ် ငွဲထည့်လိုက်သည်။ ဤသို့ထည့်ပြီး၊ ရေအနဲငယ်
ရော၍ သောက်ချလိုက်သည်။) ။ (မင်းစေကလေးသည်
အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။) ။

မင်းစေ။ ။ဗျာပုက ခရိုင်ဝန်ရောက်နေတယ်။ ဆရာကြီးက
ခေါ်ထားလို့ လာတယ်လို့ ပြောတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အေး....လွတ်လိုက်။
(ဗျာပု ခရိုင်ဝန် ဦးတင်ထွန်းဝင်လာသည်။) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ကုလားထိုင်တလုံးကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြပြီး)
ထိုင်ပါ။(ရှေ့တွင်ရှိသော စီးကရက်ဘူးကိုလှမ်းပေးရင်း)
ဆေးလိပ်သောက်သလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်မသောက်ချင်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးတင်ထွန်း ဘယ်တုန်းကဒီကိုရောက်သလဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။မနက်ကဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။နယ်အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကောင်းပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးတင်ထွန်း....ဗျာပုမှာ ပျော်ရဲ့လား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။အမှုထမ်းအရာထမ်းဆိုတာ၊ ထားရာမှာ ပျော်
ရမှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ လိုတာတခုရရှိရင်ပြောနော်။ အားမနာနဲ့။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ကျွန်တော်ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကဲ-ဦးတင်ထွန်းရေ။ ကျုပ်မှလဲအလုပ်တွေ သိပ် ရှုပ်နေတယ်။ လိုရင်းကိုဘဲပြောရမှာဘဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့လထဲက လုပ်ခဲ့တဲ့ မအူပင်ကြားရွေးကောက်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ အမတ် လောင်း မရှုမလှရှုံးသွားတာ၊ ဦးတင်ထွန်းလဲ သိပြီး ရောပေါ့။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အဲဒီမှာခရိုင်ဝန်ဟာ၊ အင်မတန်ညံ့တယ်။ ကျုပ် ဒီကညွှန်ကြားလိုက်တဲ့ အတိုင်းလုပ်ရင်၊ ကျုပ်တို့နိုင်ချေ ရှိပါတယ်။ လုပ်ရမှာသိပ်မခက်ပါဘူး၊ အတိုက်အခံခေါင်း ဆောင် ၃-၄-ဦးလောက်၊ ပုဒ်မ-၅-နဲ့ ဆွဲလိုက်ယုံဘဲ။ ပြီးတော့၊ ဩဇာရှိတဲ့ သူကြီး-ဆယ်လေး ငါးယောက် လောက်ကို ခေါ်ပြီး၊ ကြည့်လုပ်ဘို့ ကျောက်လေး ရင်ကလေးသပ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးသွားနိုင်တာဘဲ။ အဲဒါကို ဒီခရိုင်ဝန်ဟာ မလုပ်ဘူး။ အင်မတန် ခေါင်းမာတဲ့လူ။ ကျုပ်လဲ စောက်မြင်ကပ်ကပ်ရှိတာနဲ့၊ မအူပင်ကနေပြီး ကျောက်ဖြူကိုချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ နောက် ပြီးတော့လဲ၊ သူ့နောက်ကို ကျုပ်အလိုက်ခိုင်းထားတယ်။ တခုခုနဲ့ မိရင်တော့၊ မသက်သာဘူး၊ ကျုပ်တော့ရက်စက် ရမှာဘဲ။ တယ်ခက်တယ်ဗျာ။ ခရိုင်ဝန် တချို့ဟာ၊ သဘောမပေါက်ကြသေးဘူး။ ဝန်ကြီးနဲ့ သူတို့နဲ့ ဆိုတာ၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ တာဝန်ကို ဦးနဲ့ ပဲ ခွဲပြီး ထမ်းနေကြရတာဘဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ တယောက်ကိစ္စရုံရင်တယောက် က ကူညီမှ တာဝန် ကြေပြန်ရာ ရောက်မှာပေါ့။

မဟုတ်ဘူးလား-ဦးတင်ထွန်း။ (ဦးတင်ထွန်းလည်း ဘာမှ
ပြန်မပြော၊ ဦးဘိုးလုံးကိုသာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ရှေ့လဆန်းမှာလုပ်မဲ့ ဖျာပုံမြို့ မကြားရွေး
ကောက်ပွဲမှာတော့၊ အရှုံးမခံချင်ဘူး။ နိုင်ချင်တယ်။
အဲဒါ ဦးတင်ထွန်းကူပါ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ မတရားတာကို၊ မခိုင်းခြင်ပါနဲ့၊ ဝန်ကြီးမင်း။
နောက်ပြီးတော့လဲ၊ အရာရှိတွေက ဒီလိုဝင်ပြီး ကူရင်၊
ဝန်ကြီးမင်းတို့အတွက် ပိုပြီးဆိုးပါလိမ့်မယ်။ အခုခေတ်
လူထုက၊ အတော်ကြီးတိုးတက်နေပြီ။ မတရားလုပ်တာ၊
ငဲ့ခံနေကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အတိုက်အခံကို မကြိုက်ပေမဲ့
မတရားလုပ်တာကိုမုန်းတာနဲ့၊ လူထုဟာသူတို့ရဲ့မဲတွေကို
အတိုက်အခံထဲ အကုန်ပစ်ထည့်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကျုပ်ပြောတာကိုစမ်းကြည့်ပါအုံး။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ အကျိုးမရှိတာကို မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ ။ မအူပင်
ကြားရွေးကောက်ပွဲတုန်းက၊ ခရိုင်ဝန်ကသာ မကူတာ။
ကူတဲ့အရာရှိတွေကကူတယ်။ အဲဒီလို မတရားလုပ်တာကို
မုန်းပြီး၊ လူထုကအရှုံးတိုက်လိုက်တာနဲ့၊ ဝန်ကြီးမင်းတို့ရဲ့
အမတ်ဟာ ဒီလောက်မရှုမလှရှုံးသွားရတာပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဦးတင်ထွန်းကသာ၊ စိတ်ပါ လက်ပါနဲ့ကူပါ။
ကျုပ်တို့အမတ်နိုင်ရစေ့မယ်။ ကေနဲ့နိုင်ရမယ်။ အဲဒီတော့၊
ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဦးတင်ထွန်း။ ကူမယ်မဟုတ်လား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ကျွန်တော်မကူနိုင်ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အံ့အားသင့်လျက်) ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဥပဒေကခွင့်မပြုဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးက ခွင့်ပြုရင်၊ ဥပဒေ အရေး
မကြီးပါဘူး။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးမှာ ဥပဒေ အရေးမကြီး
ပေတဲ့၊ ကျွန်တော် မှာ ဥပဒေအရေးကြီးပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အနည်းငယ် တွေ့နေပြီးမှ) ဒီလိုဆိုရင်၊ ရွေး
ကောက်ပွဲ အနိုင်ရအောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဒါကတော့၊ ကျွန်တော် အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။
နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ အလုပ်ဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်လူက၊ စကားပြောတယ်ပြီး
မာပါလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။သည်းခံပါ-ဝန်ကြီး။ ကျွန်တော် ဒီလိုဘဲ ပြော
တတ်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကျုပ်က-ဦးတင်ထွန်းရဲ့ အကြောင်းကို ကြား
ရကထဲက၊ အင်မတန် သဘောကြပြီး၊ ကောင်းကောင်း
ကြည့်မလို့ စိတ်ကူးထားတာ။ အခုလိုကျုပ်ကို ဘောက်
ကျကျ စကားပြောတော့၊ ရင်ဝကို စုံကန်ပစ်လိုက်သလို
ဖြစ်သွားတာဘဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်ပြောတာ တုံးတိတိနေရင်၊ သည်း
ခံပါ ဝန်ကြီး။ ကျွန်တော် ဘသူရဲ့ အမ အစကိုမှလဲ မခံ
ချင်ဘူး။ ဥပဒေအပြင်ဘက်က အလုပ်တွေကို ခိုင်းလာ
ရင်လဲ၊ ဘယ်သူခိုင်းတာကိုမှ မလုပ်ချင်ဘူး။

ကျွန်တော် ထပ်ပြီးပြောပါရစေ။ မလုပ်ဘူး။ ဥပဒေ
အပြင်ဘက်က အလုပ်တွေကို၊ အပေါ်က ခိုင်းတဲ့အတိုင်း၊
တောင်လုပ် မြောက်လုပ် လုပ်ပေးတာကြောင့်၊ ရာထူး
ဌာနန္တရငဲ့ တိုးတက်ကြီးပွားတာထက်၊ ဥပဒေအတိုင်း
လုပ်လို့ အလုပ် ပြုတ်သွားတာကို ကျွန်တော် ပိုပြီး
နှစ်သက်တယ်-ဝန်ကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကိုယ် လူက၊ အတိုက်အခံဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ အိတ်

ထဲကို ရောက်နေဘိထင်တယ်။ ပြောတဲ့ လေကတော့၊
 အတိုက်အခံ ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ လေအတိုင်းဘဲ။
 ဦးတင်ထွန်း။ ။ ကျွန်တော်ကို ဒီလိုမတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့။ ။ ဒီလို
 မရေမရာပြောတာ၊ ကျွန်တော်မခံဘူး။
 ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက်) အင်း....အင်း....
 ကောင်းဘီ၊ ကောင်းဘီ၊ သွားတော့။
 ဦးတင်ထွန်း။ ။ (ထလျက်) ဥပဒေအတွင်းကဆိုရင်၊ ခိုင်းချင်
 တာ ခိုင်းပါ၊ ကျွန်တော်အသေခံလုပ်ပါမယ်။
 ဦးဘိုးလုံး။ ။ (မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလျက်) ထိုင်ပါအုံး။
 (ဦးတင်ထွန်း ထိုင်သည်) ။ ကဲ-နိုင်ငံရေးသမားလို မပြော
 ခြင်ပေမဲ့၊ နယ်ရဲ့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကိုခရိုင်ဝန်အနေနဲ့
 အစီရင်ခံစမ်းပါအုံး။ ကျုပ်တို့အမတ်လောင်း နိုင်ခြေ
 ရှိရဲ့လား။
 ဦးတင်ထွန်း။ ။ မရှိဘူး။
 ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဖျာပုံ နယ်မှာအစိုးရအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဒီလောက်
 လုပ်ထားတာတောင်၊ နိုင်ခြေမရှိဘူးလား။
 ဦးတင်ထွန်း။ ။ မရှိဘူး။
 ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။
 (ဦးတင်ထွန်းလည်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
 သည်) ။
 ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ပြောသာပြောပါ။ ကိစ္စမရှိပါ
 ဘူး။ ကျုပ်သိချင်လို့ပါ။ ပြောသာပြောပါ။
 ဦးတင်ထွန်း။ ။ ပြောရမှာခက်တယ်။
 ဦးဘိုးလုံး။ ။ ပြောသာပြောပါ။
 (ဦးတင်ထွန်းလည်း ဘာမှမပြောဘဲ၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်
 ပင်ရှိသည်) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ပြောသာပြောပါ၊ ကျုပ်သိချင်လို့ပါ။ ဘာမှ
အားနာစရာမရှိဘူး။ ကြောက်စရာလဲမရှိဘူး။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ကျွန်တော်ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒါဖြင့်ပြောပါ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ မနှစ်က၊ ဝန်ကြီးဟာ၊ မိန်းမတယောက်နဲ့
အရက်တွေ့မှူးပြီး အရပ်ထဲကခဲနဲ့၊ ဝိုင်းအပေါက်ခံရတယ်
ဆိုတဲ့သတင်း၊ သတင်းစာတွေထဲမှာပါလာတဲ့ အချိန်က
စပြီး၊ ဝန်ကြီးတို့ရဲ့ အဖွဲ့အပေါ်မှာ လူထုရဲ့ ကြည်ညိုမှု
မရှိတော့ဘူး။ တခြားနယ်တွေမှာတော့မပြောတတ်ဘူး။
ဖျာပုံမှာတော့ မရှိတော့ဘူး။ အခုရှေးကောက်ပွဲ လုပ်
ရင်၊ အတိုက်အခံကိုမကြိုက်ပေမဲ့၊ ဝန်ကြီးတို့ရဲ့ အဖွဲ့ကို မ
ကြည်ညိုတာနဲ့၊ အတိုက်အခံထဲကို လူထုက မဲထည့်ပစ်
လိုက်မှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီလောက်တောင်ဘဲလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဒီလောက်တောင်ဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဝန်ကြီး ဆိုတာလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့၊ လူတ
ယောက်ဘဲ။ အဲဒီတော့ လူတယောက်အနေနဲ့ မမှူးရ
တော့ဘူးလား၊ မိန်းမမလိုက်ရတော့ဘူးလား။ ဟင်....
ဘယ်နှယ်လဲ-ဦးတင်ထွန်း။ ကျုပ်မေးတာ ဖြစ်မိပါ
အုံး။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဒီဟာဖြေဘို့၊ ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။
လူထုကိုမေးပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဝန်ကြီးတယောက်ဟာ၊ ဝန်ကြီး အလုပ်ကို
ကောင်းကောင်းလုပ်ရင် ပြီးရောပေါ့။ ဒီဝန်ကြီး အရက်
မှူးတာ၊ မိန်းမမလိုက်တာဟာ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးဘဲ
မဟုတ်ဘူးလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ အရက် မူးချင်ရင်၊ မိန်းမ လိုက်ချင်ရင်တော့၊
 နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် လုပ်ဘို့ မကောင်းဘူးလို့
 ကျွန်တော် ထင်တာဘဲ... သည်းခံပါ။ ဒီအကြံပေးဘို့၊
 ကျွန်တော် မှာတာမှတာဝန်မရှိပါဘူး။ ဝန်ကြီး မေးလွှန်း
 လို့ သာ ကျွန်တော် ပြောရတာပါ။ သည့်ပြင် အကြောင်း
 မရှိရင်လဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပါရစေ။ ပြောပါများ၊ အမှား
 တွေပါသွားမှာ စိုးပါတယ် (ထလိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ထိုင်ပါအုံး (ဦးတင်ထွန်း ပြန်၍ ထိုင်သည်)။ ကဲ၊
 ကျုပ်အရက်မူးလို့၊ မိန်းမလိုက်လို့၊ ဖျာပုံ လူထုက၊
 ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို မကြည်ညိုတော့ဘဲ၊ အတိုက်အခံကို မဲပေး
 မယ်ဆိုရင်၊ အတိုက်အခံအနိုင်မရအောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ
 မလဲ။ လုပ်စရာဘာမှ မရှိတော့ဘူးလား။ အတိုက်အခံ
 အနိုင်ရသွားတာကိုတော့၊ ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကြည့်
 နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့၊ အတိုက်အခံအနိုင်မရအောင်၊ ဘာမှ
 လုပ်စရာမရှိတော့ဘူးလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေချင်ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဖြေသာဖြေပါ။ အတိုက်အခံ အနိုင်မရအောင်
 လုပ်တဲ့ အဖြေဆိုရင် ကျုပ် လက်ခံမယ်။ ဘယ်အဖြေ
 ရှိသလဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ကျွန်တော် မဖြေချင်ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဖြေသာဖြေပါ။ မကြောက်ပါနဲ့။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒါဖြင့်ဖြေပါ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဝန်ကြီးတို့အမတ်လောင်းအနိုင်ရဘို့၊ တလမ်းထဲ
 ရှိတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အဲဒီလိုလဲကူအုံးမှပေါ့။ ခုတင်ကလို့၊ ဘာမှကူဘော်

လောင်ဘက်မရဘဲ၊ ကျုပ်ကို ဒုံးတိတိကြီး ပြောနေတာ၊
 ကျုပ်အင်မတန်ဒေါသထွက်တယ်။ ဒေါသကိုအတော်ချုပ်
 တည်းထားရတယ်။ အဲဒီတလမ်းထဲဆိုတာကဘာလမ်းလဲ။
 ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဒီတလမ်းထဲဆိုတာက၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။
 ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်ရှိရာထူးကရော၊ ပါတီကရောထွက်
 ပစ်လိုက်တဲ့လမ်းဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အလွန်ဒေါသဖြစ်လျက်) ဘာကွ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါလာတဲ့
 သတင်းသာ မှန်မယ်ဆိုရင်၊ အခုလိုထွက်ပေးတာတောင်၊
 အနိုင်ရဘို့ဟာ အလုပ်ရအင်မတန်ခက်အုံးမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟေ့ တင်ထွန်း။ ဒါ ငါ့ကိုမင်းသက်သက်စော်ကား
 တာဘဲ။ မင်းငါ့ကိုဘာမှတ်လို့လဲ။ ဝန်ကြီးတယောက်လုံး
 ကို၊ ဒီလိုစော်စော်ကားကားပြောတာ ကောင်းသလား။
 (လက်နှင့်နှင့်လျက်)သွား....သွား....သွား....သွား....။
 (ဦးတင်ထွန်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ထွက်သွားလေသည်။
 ဦးတင်ထွန်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်၍) အလကားအကောင်။
 လခထုတ်ကောင်းအောင်၊ ညာပြီးအရာရှိအရေကိုခြုံထား
 တာ။ ကွန်မြူနစ်လက်ကိုင်ဒုတ်ဘဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ (ဦးဘိုးလုံးဘက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး) ဝန်ကြီး.....ဒီစွပ်စွဲ
 ချက်ကို လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်ရှေ့မှာ ပြောကြည့်စမ်း
 ပါ။ ကျွန်တော်အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်။ (ဦးဘိုးလုံး
 သည် ဦးတင်ထွန်းကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်နေသည်။ ဘာမှ
 မပြော။ ဦးတင်ထွန်းသည် တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားသည်။
 ဦးဘိုးလုံးသည် အလွန်ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည်။ ၎င်း၏
 ရှေ့တည့်တည့်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အကြံယူလျက်ရှိသည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (မြူးကန်အကြံရ၍ အတွင်းဝန်တယ်လီဖုန်းကို ငမ့်

ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။) ဟလို၊ အတွင်းဝန်လား။
ဒီခဏလာစမ်းပါ။ (တယ်လီဖုန်းကိုချထားပြီး၊ ဘီစီထဲက
အရက်တခွက်ကိုထသောက်ပြန်သည်။ အတွင်းဝန်သည်မှတ်
စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ပြီး၊ အခမ်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။)။
ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အတွင်းဝန်အား၊ ကုလား ထိုင် တွင် ထိုင် ရန်
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး) ဖျာပုံခရိုင်ဝန်ဟာ၊ တယ်ပြီးလူဝါးဝတ်
အကောင်ပါလား။

အတွင်းဝန်။ ။ လူတော့ လူကောင်းတယောက်ဘဲ....ဝန်ကြီး။
ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘာလူကောင်းရမှာလဲ။ ဒီကောင်ဟာ အရေခြုံ

ခရိုင်ဝန်။ အမှန်စင်စစ်ကတော့၊ ကွန်မြူနစ်ဒဂ္ဂိုဘဲ။

အတွင်းဝန်။ ။ ဖျာပုံခရိုင်ဝန် ဦးတင်ထွန်းမှတ်လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတင်ထွန်းပါဘဲ။

အတွင်းဝန်။ ။ အခု ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာရှိတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီကောင် ဘာတွေပြောနေသလဲ။

အတွင်းဝန်။ ။ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ညနေ သင်္ဘောနဲ့ ဖျာပုံ
ပြန်မဲ့အကြောင်းဘဲ လာပြောပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီကောင် မကောင်းဘူး။ ဒီကောင် ဖျာပုံမှာ
ရှိရင်၊ လွတ်လပ်ပြီးတရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ မြေပေါ်ကွန်မြူနစ်တွေနိုင်မှာဘဲ။ ဒီကောင်
ဟာ အစိုးရလခကိုယူထားပြီး၊ လုပ်တော့ မြေအောက်
ကွန်မြူနစ်အလုပ်ကို လုပ်ပေးနေတာ။

အတွင်းဝန်။ ။ သည်းခံပါဝန်ကြီး၊ ကျွန်တော် ပြောပရစေ။
ဝန်ကြီး.....ဒီ ဦးတင်ထွန်းအပေါ်မှာ အထင်လွဲနေဘိထင်
တယ်။ ခရိုင်ဝန်ထဲမှာ အကောင်းဆုံး ခရိုင်ဝန်တဦးဘဲ။
နိုင်ငံရေးပယောဂလဲ အကင်းစင်ဆုံးဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ တော်ပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အတွင်းဝန်တွေဟာ

ခင်ဗျားတို့ အရာရှိတွေကိုထိပြီဆိုမှဖြင့်၊ ရှေ့ကကဆီး
ကဆီးနဲ့ ။ ကျုပ်ဖြင့်ခင်ဗျားတို့နဲ့ တောင်၊ အလုပ်မလုပ်
ချင်တော့ဘူး။

အတွင်းဝန် ။ ။ သည်းခံပါဝန်ကြီး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝတ္တရား
အတိုင်း ပြောပြရတာပါ။ ဦးတင်ထွန်းရဲ့ ကွန်ဖီဒင်ရှယ်
ဖိုင်ကိုယူကြည့်လိုက်ရင်၊ သူ့အကြောင်းကောင်းကောင်း
သိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သိရသလောက်ဆိုရင်၊ ဦးတင်
ထွန်းဟာ၊ အခွန်တော်ငွေ ကောက်တဲ့နေရာမှာရော၊ ငြိမ်
ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းသိမ်းတဲ့နေရာမှာရော၊ တာဝန်ကျေ
ပြန်တဲ့နေရာမှာရော၊ နယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ ကြည်ညို
လေးစားမှုခံရတဲ့နေရာမှာရော၊ အပျော်အပါးနဲ့ လတ်ပေး
လတ်ယူကင်းစင်တဲ့နေရာမှာရော၊ ခရိုင်ဝန်တွေထဲမှာဆိုရင်
ထိပ်ဆုံးတန်းမှာရှိပါတယ်။ ဒီလူဟာ၊ ဒီအတွင်းဝန်ရုံးက
နယ်ကိုပို့လိုက်တာဘဲ။ ဒီရုံးမှာနေတုန်းကရော၊ နယ်ရောက်
သွားတဲ့အခါမှာရော၊ အတွင်းဝန်အဆက်ဆက်၊ တိုင်းမင်း
ကြီးအဆက်ဆက်ရေးထားတဲ့ ကွန်ဖီဒင်ရှယ်ဖိုင်ရှိပါတယ်။
ဝန်ကြီးဘတ်ချင်ရင် ကျွန်တော်ပို့ လိုက်ပါ့မယ်။

ဦးဘိုးလုံး ။ ။ ကွန်ဖီဒင်ရှယ်ဖိုင်ထဲမှာ ဘာဘဲရေးထားတာ....
ဒီကောင်ဟာလူဆိုးဘဲ။ ခရိုင်ဝန်အရေခြုံထားပြီး၊ ကွန်
မြူနစ်ဒရိုအလုပ်ကို လုပ်ပေးနေတာ။ ဒီကောင် ဖျာပုံ
မှာရှိရင်၊ ကြားရွေးကောက်ပွဲမှာ အတိုက်အခံနိုင်မှာဘဲ။
ဒီကောင်ကို ဖျာပုံမှာကျုပ် မထားချင်ဘူး။ စင်ကလိုင်
ခန္တီးကိုပို့ ချင်တယ်။

အတွင်းဝန် ။ ။ ဒီကိစ္စကိုတရက်နှစ်ရက်လောက်ထားပြီးစဉ်းစား
ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ် ဝန်ကြီး။

ဦးဘိုးလုံး ။ ။ မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီ။

ဒီကနေ့ကစပြီး၊ ၇ ရက်အတွင်းပြောင်းရမယ်။ ဖျာပုံမှာ
မရှိရဘူး။ ကဲ....အတွင်းဝန်။ အဲဒါကျုပ်အမိန့်ဘဲ။ သွား
တော့။

အတွင်းဝန်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်တစုံတခုရေးပြီး၊
ထွက်သွားသည်။ မင်းစေမောင်လွန်းသည်အခန်းထဲသို့ဝင်
လာသည်) ။

မောင်လွန်း။ ။ဆရာကြီး၊ နေ့လည်စာစားတော့မလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါသနှင့်)သွား သွား သွား သွား
သွား။ ခွေးမသားတွေ ဘယ်သူမှလာမရှုပ်ကြနဲ့။ (မောင်
လွန်းသည်ကြက်သေသေ၍ ခေတ္တကြည့်နေပြီး၊ အပြင်ထွက်
သွားသည်) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အပြင်တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်လျက်) ရန်ကုန် ရဲမင်း
ကြီးကိုပေး။ဟလို၊ ရဲမင်းကြီးလား။ပြည်ထဲရေးဝန်
ကြီး စကားပြောနေတယ်။ဘယ်နှယ်လဲ၊ သဲလွန်စနဲနဲ
ကလေးမှမရသေးဘူးလား။ဟာ....ခင်ဗျာပုလိပ်တွေက
တယ်ရှောင်တဲ့ကောင်တွေဘဲ။ဒင်းတို့ရန်ကုန်ထဲမှာဘဲရှိနေ
အုံးမှာဘဲ။ ရန်ကုန်မှာပုန်းနေရတာက၊ နယ်ထက်ပိုပြီးလွယ်
တယ်....ခင်ဗျားလဲ ဒီလိုဘဲယူဆသလား။ အင်း....အင်း....
အင်း....၊ ကောင်ကလေးရဲ့ အဘေနဲ့ အမေကို ဘမ်းလိုက်
ရင် မြန်မြန်မိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်
သဘောရသလဲ။သဘောမတူဘူးလား။ ဘါဖြစ်လို့လဲ။
....အကြောင်းမလုံလောက်ဘူး-ဟုတ်လား။သူတို့သား
ကို ဒီလိုခိုးပြေးအောင်၊ သူတို့မြှောက်ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့။
ဒါလုံလောက်တဲ့အကြောင်းပေါ့၊အင်း....အင်း....အာမခံ
ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့၊ နေပေစေတော့။ ကဲ....ရဲမင်းကြီး၊
ကျုပ်တော့ အကြံကုန်နေပြီ။ မြန်မြန်မိအောင် ခင်ဗျား

ကိုယ်တိုင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားစမ်းပါအုံး။အော်....
 အော်....ဒီမှာ၊ ဒီမှာ၊ ရဲမင်းကြီး။ ခင်ဗျားကို အတွင်းရေး
 တခုတိုင်ပင်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားနှုတ်လုံမှဖြစ်မယ်။ နှုတ်လုံ
 နိုင်ပါ့မလား။ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလိုရှိတယ်။ ဒီ
 ဘက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ဗဟုသုတရှိ
 တယ်။ ကျုပ်ဆေးဖရောင်းတိုင်ထွန်းချင်တယ်။ ကျကျနန
 ထွန်းတတ်တဲ့ဆရာရှိသလား။ရှိတယ်။ ဟုတ်လား။
 ခင်ဗျားနဲ့ အကျွမ်းဝင်ရဲ့လား။ဒီလိုဆိုရင်သိပ်ကောင်း
 တာပေါ့။ ဒီဆရာက နှုတ်လုံပါ့မလား။ တော်တော်ကြာ၊
 ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးဖရောင်းတိုင်ဆိုပြီး၊ စာလုံးမဲ
 ကြီးတွေနဲ့ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါလာပါအုံးမယ်။ ဘယ်
 နှယ်လဲ။အင်း....အင်း....အင်း ဒီလိုနှုတ်လုံရင်ကောင်း
 တာပေါ့။ဒီမှာရဲမင်းကြီး။ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်ဖွင့်
 ပြောရမှာဘဲ။ ဒါကလေးကိုကျုပ်မြန်မြန်ပြန်ရမှဖြစ်မယ်။
 ကျုပ်ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိဘူး။ဆရာက၊ တော်တော်
 စွမ်းသလား။ အင်း....အင်း....အင်း....။ ကောင်းတယ်။
 သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငွေကုန်တာတော့ အရေး
 မကြီးဘူး။ ဘယ်လောက်ဘဲကုန်ကုန်။ ကုန်ပေစေ။ ကောင်
 မကလေး မြန်မြန်ပြန်လာဘို့ဘဲအရေးကြီးတယ်။စရံငွေ
 ဘယ်လောက်ပို့ လိုက်ရမလဲ။အခုမပို့ ရသေးဘူးလား။
 ကောင်းပြီ။ ဘယ်အချိန်မဆိုလိုချင်ရင်အသင့်ဘဲ။ ဘာ....။
 ကောင်မကလေးဝတ်တဲ့လုံချို၊ ချွေးခံအင်္ကျီ၊ အပေါ်အင်္ကျီ
 ကိုလိုချင်တယ် - ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဘို့လဲ။အင်း....
 အင်း....အော်....ဟုတ်လား။ ဆေးဖရောင်းတိုင်ထဲမှာ မီး
 ဇာလုပ်ဘို့၊ ဟုတ်လား။ တယ်ထူးဆန်းပါလား။ရပါစေ
 မယ်။ ခုချက်ခြင်းပို့ လိုက်ပါမယ်။စိတ်ချပရစေနော်....

ရဲမင်းကြီး။ ကျေးဇူးကိုဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး။ ဟုတ်ကဲ့-
ဟုတ်ကဲ့။ သင့်ခံယူ။ (တယ်လီဖုန်းချထားလိုက်သည်။ ထိုင်
ရာမှထပြီး၊ ဘီဒိုထဲမှအရက်တခွက်ကို သောက်လိုက်ပြန်
သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကိုဘသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ
သည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ၎င်း၏ကုလားထိုင်တွင် ပြန်၍ထိုင်
သည်။ ကိုဘလည်း ကုလားထိုင်တလုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်
သည်။)

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံး.... အခုဘဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ သတင်းထူးတခုရ
တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ခင်လှကြီးတို့ကိုတွေ့ပလား။

ကိုဘ။ ။ ဒါအတွက်မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အို.... ဒင်းဒို့ ကိုမိမ့်များ.... မိသလားလို့။ ဒါဖြင့်ဘာ
သတင်းလဲ။ အော်နေအုံး။ နေအုံး။ (စားပွဲပေါ်မှ
ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ မင်းစေဝင်လာသည်။
ဦးဘိုးလုံးသည် ကိုဘဘက်သို့လှဲပြီး) မောင်ဘရေ၊ ခဏနေ
အုံးနော်။ ဟေ့ ကောင်။ မောင်လွန်းဘယ်သွားသလဲ။
ခပ်မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း။ (မင်းစေသည် ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်သွားသည်။) အင်း.... ပြောတော့။

ကိုဘ။ ။ မနက်က ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ အိမ်မှာ အစည်းအဝေးလုပ်
တယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးကို ခေါင်းဆောင်ခေါ်တာက
တော့၊ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးလုံးရဲ့ ပါလီမန်
အတွင်းဝန် ကိုဘိုနီဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘာအစည်းအဝေးတဲ့လဲကွ။

ကိုဘ။ ။ မနက်ကသတင်းစာတွေထဲမှာပါလာတဲ့ ကိုကြီးလုံးရဲ့
အကြောင်းကိုဆွေးနွေးတဲ့အစည်းအဝေးတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းဘယ်ကကြားသလဲ။ ဘာ

ဆွေးနွေးစရာရှိသလဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်က ငါ့ကိုခေါ်မေးလိုက်
ရင်ပြီးသွားနိုင်တဲ့ကိစ္စဘဲ။

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံးကသာငြင်းနေ။ ဦးလှရွှေကိုယ်တိုင်က၊ ခုန
ကဘဲ ကျွန်တော် ဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်။ ဒီအစည်း
အဝေးမှာ သူလဲပါတယ်ဘဲ။ သူ့အစည်းအဝေးတက်တာ
ကတော့၊ ကိုဘိုနီကတယ်လီဖုန်းနဲ့ ခေါ်လိုက်လို့ တက်တာ
ဘဲဘဲ။ ဒီအထဲမှာသူမပါပါဘူးဘဲ။ အဲဒါ အထင်မလွဲ
အောင် ကိုကြီးလုံးကိုပြောပေးပါဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘာတွေပြောကြသတဲ့လဲ။

ကိုဘ။ ။ အပြောဆုံးကတော့၊ ကိုကြီးလုံးရဲ့ ပါလီမန်အတွင်းဝန်
ကိုဘိုနီဘဲတဲ့။ သူက ကိုကြီးလုံးကို ပါတီထဲကကော၊ အစိုးရ
အဖွဲ့ထဲကကောထုတ်ပစ်ရမယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ဒေါသဖြစ်လျက်) ဒင်းနဲ့မကို ငါမယူလို့လား။
ဂမြင်းမသား၊ တောသား၊ ငါဆွဲတင်ထားလို့၊ မနေ့တနေ့
ကမှ လူရာဝင်လာဘဲ ခွေးက၊ ငါ့ကို ပြန်ဟောင်တယ်ဆို
တာ၊ ငါအသဲနာသကွာ။

ကိုဘ။ ။ ကိုဘိုနီဟာ၊ ကိုကြီးလုံးရဲ့ နေရာမှာပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး
လုပ်ချင်နေတာကြာဘိ-ကိုကြီးလုံးရဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ငါသိပါတယ်ကွာ။ (မောင်လွန်းဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟေ့....မောင်လွန်း။ ရွှေတောင်ကြားအိမ်ကို မြန်
မြန်သွားစမ်း။ သွားပြီးရင်၊ ခင်လှကြီးဝတ်တဲ့ လုံချီရယ်။
အင်္ကျီရယ်။ ချွေးခံအင်္ကျီရယ်၊ ပေးပါလို့ သူ့အမေကြီးဆီ
မှာတောင်း။ အဲဒါတွေကိုရန်ကုန်ရဲမင်းကြီးဆီ၊ မင်းကိုယ်
တိုင်သွားပေးလိုက်။ မြန်မြန်သွား။ ကြားလား၊ ဟိုဝင်
ဒီဝင်၊ ဝင်မနေနဲ့ ကွာ။ သွား....သွား....။ မြန်မြန်သွား။
(မောင်လွန်းသည် အခန်းဝသို့သွားနေစဉ်)။ ဟေ့....

မောင်လွန်း၊ ခဏနေအုံး။ သူ့ အမေကြီးက ဘာလုပ်ဘို့လဲ
လို့ မေးရင်၊ အရေးကြီးလို့ ငါကတောင်းတယ်။ ဆက်ဆက်
ပေးပါလို့ သာပြော။ ဟုတ်လား။

မောင်လွန်း။ ။ ဟုတ်ကဲ့ (ထွက်သွားရန်ပြင်သည်) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟေ့ ဟေ့ နေအုံး။ မင်း ရဲမင်းကြီးဆီကို
သွားရင်၊ သူနဲ့ ဆက်ဆက်တွေ့အောင်ရှာ။ အောက်က
ကောင်တွေလက်ထဲပေးမပစ်ခဲနဲ့။ ကြားလား။ သွား
သွား မြန်မြန်သွား။ အင်း ဆက်ပါအုံး။ ဘိုနီက ငါ့ကို
ထုတ်ပစ်ရမတဲ့လား။

ကိုဘ။ ။ ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးလုံးရဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီတော့ ဝန်ကြီးချုပ်က ဘာပြောသလဲ။

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံးရဲ့ အကြောင်းတွေကို သူလဲ ကြားနေတာ
ကြာပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ ကိုကြီးလုံးကို သတိလောက်
ပေးပြီး၊ ပြည်ထဲရေးက၊ တခြားဌာနတခုခုကို ပြောင်းပေး
လိုက်ရင် တော်လောက်ပြီလို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့၊
ကိုဘိုနီကတော့၊ ပါတီကကော၊ အစိုးရအဖွဲ့ကကော၊ ကိုကြီး
လုံးကို ထုတ်ပစ်ရမယ်လို့ အတင်းတောင်းဆိုတယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အင်းဆိုစမ်းပါအုံး။

ကိုဘ။ ။ အဲဒီတော့ ဝန်ကြီးချုပ်က ဒီကနေ့ညအထူးအလုပ်အမှု
ဆောင်အစည်းအဝေးကိုခေါ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ဆုံး
ဖြတ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ခေါ်ချင် ခေါ်ပေါ့ကွာ။ ငါက ဘာရုစိုက်ရမှာ
လဲ။

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံးကသာ ဘာရုစိုက်ရမှာလဲလို့ ပြောနေ။
ကိုဘိုနီကတော့၊ အလုပ်အမှုဆောင်တွေအားလုံးကို သူ

ပြောပြီးပြီတဲ့။ ဦးဒွေးနဲ့ ဦးသိန်းမောင် နှစ်ယောက်ထဲဘဲ၊
ကိုကြီးလုံးဘက်မှာရှိတော့တယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြောင်တောင်တောင်ကြီး
ကြည့်ပြီး) လုပ်ချင်တာလုပ်ကြပါစေ။ ငါကရုမစိုက်ပါဘူး။
ညောင်မြစ်ကိုတူးလာကြရင်တော့၊ ပုတ်သင်ဥတွေကိုဖေါ်
ရမှာပေါ့ကွာ။ ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေနဲ့ ဖြစ်သေး
တယ်။ ဒင်းက၊ ပုသိမ်ညွန့်ထဲက စိန်ဖေရဲ့ မိန်းမနဲ့ ဖြစ်နေ
တာ၊ ငါအကုန်ဖွင့်ချမှာပေါ့။ ချစ်တီးဘက်ကိစ္စမှာလဲ ဒင်း
ငွေတသိန်းယူထားတာ၊ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား။ ဒီပြင်
ကောင်တွေလဲ ငါ့ကိုတယ်ကြပေစေ၊ ဘိန်းစားချင်းချင်း
တလုံးပိုရှူလို့ ဘာရမလဲကွ။ မောင်ဘ.... မင်းမှတ်ထား
လိုက်ပါ။ ငါ့... မခံဘူးကွ။ ငါပြန်ချပယ်။ ငါပြန်ချမယ်။ ငါ့
ကိုချတဲ့လူတွေအားလုံးကို ငါပြန်ချမယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်ငါ့ကို
အကြောင်ကြောင်လုပ်ရင်လဲ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ငါပြန်ချမယ်။
ငါမခံဘူး။ ဘသ္မဘာလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ၊ ငါအကုန်သိ
တယ်။ ဘိန်းစားချင်းချင်း တလုံးပိုရှူချင်လို့ ရမလား
ကွာ။ ငါအကုန်ပြန်ချမယ်။

(ဦးဘိုးလုံးသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးနောက်၊ အတွင်း
ဝန်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွားသောတယ်လီဖုန်းကို ဇပ်ကနဲ
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်) ။ ဟလို၊ အတွင်းဝန်လား....
ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဘိုနီကို ခဏလွှတ်လိုက်စမ်းပါ။

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံးရယ်-ပြောရအုံးမယ်။ ကမ္ဘာမီးလောင်နေ
တဲ့အခါ ပိုးစိမ်းဖြူက ဝင်တောက်တယ်လဲ မအောက်မေ့
ပါနဲ့။ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘာလဲကွ။

ကိုဘ။ ။သုံးလလောက်တုံးက၊ မမြလေး ကျွန်တော် ဆီကို
လာပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်း-သူ့ ဆီကော လစဉ်မှန်မှန်ငွေပို့ရဲ့လား။

ကိုဘ။ ။ပို့ပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အားလုံးဆီကိုပို့ရဲ့လား။

ကိုဘ။ ။ပို့ပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မခင်တင့်ကတော့၊ မရဘူးလို့ ဆိုပါလားကွာ။....
မရတာအတော်ကြာဘိဘဲ။

ကိုဘ။ ။မခင်တင့်အကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့၊ ကိုကြီးလုံး
ရယ်။ ကိုကြီးလုံးလဲ သိသားဘဲ။ သူက လစဉ်တခါထဲ
ပေးလို့ ဘယ်တော့မှလောက်သာမဟုတ်ဘူး။ လတိုင်း
၃-၄-ကြိမ်ပို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလတော့ ကျွန်တော်
တမင်သက်သက်ဇွတ်ဖြတ်ထားတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း....ပြောပါအုံး။ မမြလေးမင်းအိမ်ကိုလာပြီး
ဘာပြောသလဲ။

ကိုဘ။ ။သူ့မောင် ဘိုးမဲ့ဆိုတာကိုရုံးမှာ အလုပ်သွင်းဘို့လာ
ပြောတယ်။ ဒီကောင်ကလဲ၊ ခုနစ်တန်းတောင် မအောင်
သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အောက်တန်းစာရေး
ခန့်အောင်လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီဘိုးမဲ့ဟာခန့်တဲ့နေ့က
စပြီး၊ ဘာခိုင်းလို့မှ မရဘူး။ ဝန်ကြီးယောက်ဖဆိုပြီး၊
ရုံး တရုံးလုံးမှာ ဗိုလ်ကျ နေတာဘဲ။ ရုံးအုပ်လဲ၊
ကျွန်တော်ကို လာတိုင်တာ၊ သုံးလေးကြိမ် ရှိသွားဘီ။
တနေ့ကတော့၊ ရုံးအုပ်ကလဲ စိတ်တိုလာတယ် ထင်ပါရဲ့။
မင်းအလုပ် မလုပ်ဘဲ၊ အစိုးရ လခကို ဒီလို ယူနေတာ
ကောင်းသလားလို့ မေးတယ်။ အဲဒါ၊ သူ့ကိုဒီလိုမေးရပါ
မလားဆိုပြီး၊ ရုံးအုပ်ကို အကိုကြီးယောက်ဖတော်က

မြင်းလုံးနဲ့ ကောက်ရိုက်ထား ထိပ်ကဲ့သို့သွားတယ်။ သတင်း
စာထဲ မရောက်အောင် ကျွန်တော်လဲ ဆိုင်ရာလှုံတွေ
အားလုံးကို ရှစ်ခိုးဦးတင်လုပ်ပြီး ဖုံးထားရတယ်။ ရုံးအုပ်
ကိုလဲ နှုတ်ပိတ်ခ ကျွန်တော် ငွေတထောင်ပေးလိုက်ရ
တယ်-ကိုကြီးလုံးရဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီဘိုးမွဲဟာ တယ်ခက်တဲ့အကောင်ဘဲ။

ကိုဘ။ ။ အဲဒါနောက်ထပ်ပြီး အလွန်အကျွံတွေမဖြစ်ရအောင်၊
ဘိုးမွဲကိုခေါ်ပြီး တချက် နှစ်ချက်လောက် ဟောက်ပေး
လိုက်စမ်းပါအုံး... ကိုကြီးလုံးရဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အေးပါကွာ။

(ဦးဘိုနီဝင်လာသည်) ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကဲ-ကိုဘိုနီ။ ထိုင်စမ်းပါအုံး။... မင်းတို့လုပ်ထား
ကောင်းရဲ့လား။

ဦးဘိုနီ။ ။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ထားကောင်းရဲ့လားလို့ မေးမနေ
ပါနဲ့။ ။ ကိုယ်လုပ်ထားကောင်းရဲ့လားလို့ ကိုယ် ဟာကိုယ်
ပြန်မေးပါအုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ငါဘာလုပ်လို့လဲ။

ဦးဘိုနီ။ ။ အဲဒီကဘဲက၊ ကိုကြီးလုံးဟာ၊ ဘယ်ဘဝ ရောက်
နေပြီလဲဆိုတာသိနိုင်နေပြီ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့်ထုလျက်) ငါဘယ်ဘဝ
ရောက်နေလို့လဲ။

ဦးဘိုနီ။ ။ ကိုကြီးလုံး ကျွန်တော် ကိုခေါ်တာ၊ ရန်ဖြစ်ချင်လို့
ခေါ်တာလား။ မေးစရာရှိလို့လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ရန်ဖြစ်စရာရှိလဲ၊ ဖြစ်ဘို့ဘဲ။

(ဦးဘိုနီနှင့်ဦးဘိုးလုံးတို့သည်စကားမပြောဘဲ၊ တယောက်
ကို တယောက် စိမ်းစိမ်းကြည့်နေကြသည်။ ဦးဘိုနီကို

လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလျက်) မင်းအပေါ်မှာ ငါ့ကျေးဇူးတွေ
အများဆုံး။ ခွေးဝင်စားဘဝက၊ ဒီဘာကိုရောက်အောင်
ငါဆွဲထုတ်လာရတာ။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို မထောက်
ထားဘဲ၊ ငါ့နေရာကို လုချင်တာနဲ့၊ ငါ့အပေါ်မှာ ခုလို
ကြံတာ၊ ငါအခံရခက်သကဲ့။

ကိုဘိုနီ။ ။ကိုကြီးလုံးဟာ၊ ကိုယ်လုပ်ထားလဲ ကိုယ်ပြန်ကြည့်
အုံး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးခွေးကျကျဘို့ တဲတဲကလေး
ဘဲ လိုတော့တယ်ဆိုတာ၊ ကိုကြီးလုံးမသိဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်။ မင်းငါ့ကိုဘယ်အခါမဆို ပြော
နိုင်သားဘဲ။ လာပြောပါလား။ အခုတော့၊ ငါ့ကိုဘာ
မှအသိမပေးဘဲ၊ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့ကိုပါတီထဲကကော၊
အစိုးရအဖွဲ့ထဲကကောနှင့်ထုတ်ဘို့ မင်းကြံတာကောင်းရဲ့
လား။

ကိုဘိုနီ။ ။ကိုကြီးလုံးဟာ၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြောလို့၊
ဘယ်တုန်းကများ ရခဲ့ဘူးလို့လဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်း-ငါ့ကိုဘယ်နှစ်ခါများပြောခဲ့ဘူးလို့လဲ။

ဦးဘိုနီ။ ။ဘယ်နှစ်ခါ ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ကိုကြီးလုံး အသိ
ဆုံးဘဲ။ ပြောရတဲ့လူမှာ၊ အာပေါက်ခါနီးနေပါဘိ။
(ဦးဘိုးလုံးသည်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ၊တွေ့ပြီးစဉ်းစားလျက်
ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ငါ့ကို ပါတီထဲကကော၊ အစိုးရအဖွဲ့ထဲကကော၊
ထုတ်ပစ်ဘို့ ဝန်ကြီးချုပ်ကို မင်းပြောတယ်ဆိုတာ ဟုတ်
သလား။

ဦးဘိုနီ။ ။ဟုတ်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း-လုပ်ပေါ့ကွာ။.... ဒီကနေ့ည အလုပ် အမှု
ဆောင် အထူးအစည်းအဝေးမှာလဲ၊ ငါ့ကိုပါတီကကော၊

အစိုးရအဖွဲ့ကကော ထုတ်ပစ်ဘို့၊ မင်းဘဲ အဆိုသွင်းမှာဘဲ
လား။

ဦးဘိုနီ။ ။မနက်ကဆိုယင်၊ ကျွန်တော် အိမ်ကို ကိုကြီးလုံး
လာကြည့်စေချင်တယ်။ ရန်ကုန်တမြို့လုံးက တိုက်နယ်နဲ့
ရပ်ကွက်ခေါင်းဆောင်တွေဆိုတာ၊ အိမ်ထဲမှာ မဆန့်လို့၊
တချို့အိမ်ပြင်မှာ ထွက်နေကြရတယ်။ ဒီနေ့ သတင်းစာ
တွေထဲမှာ၊ ကိုကြီးလုံးနဲ့ ခင်လှကြီးတို့ရဲ့ သတင်းကို
ဘတ်ရပြီး အကုန်လုံးဟာဆွေ ဆွေ ကိုခန့်နေကြတာဘဲ။
ကိုကြီးလုံးရဲ့ အိမ်ကိုတောင် ဝိုင်းမလို့။ ကျွန်တော်
အတော် တားထားရတယ်။ ကိုကြီးလုံး ဒီလူတွေကို
နိုင်အောင် ထိန်းနိုင်ရင်ထိန်း။ မထိန်းနိုင်ယင် ကျွန်တော်
တို့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ပြီး၊ ကွန်မြူနစ်တွေကို
ခေါင်းဆောင်တင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့-ဘိုနီ။ ငါမေးတာကို မင်းမဖြေသေးဘူး။
ဒီကနေ့ည အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေးမှာ ငါ့ကို
ပါတီကကော၊ အစိုးရအဖွဲ့ကကော၊ ထုတ်ပစ်ဘို့၊ မင်းဘဲ
အဆိုသွင်းမှာလား။

ဦးဘိုနီ။ ။ကျွန်တော် အဆိုမသွင်းလဲ၊ သွင်းမဲ့လူတွေ ပြည့်နေ
တာဘဲ။ ကိုကြီးလုံးလုပ်ပုံတွေကို ဘာမှ လက်မခံနိုင်
တော့ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းတို့က ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေမှကိုးကွ။
လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ။ ရှမ်းနဲ့ ဆင်လယ်ပြင်ကြသိမှာပေါ့။
ဟေ့....ဘိုနီ။ မင်းကိုငါပြောလိုက်မယ်။ ငါ့မခံဘူးကွ။
ဘိန်းစားချင်း အတူတူ၊ မင်းတို့က တလုံးပိုရှူချင်လို့
ဘာရမလဲ။ မင်းအကောင်တွေကိုပြောလိုက်။ ငါ့ကိုချစ်
အကောင်တွေမှန်သမျှ၊ ငါအကုန်ပြန်ချမယ်။ ညောင်မြစ်

တူးရင်၊ ပုတ်သင်ဥတွေကို ဖေါ်ရမှာဘဲ။ ကဲ-မောင်မင်း
ကြီးသား ကြွလို့ဟုကြွ။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပေတော့။
(လက်နှင့်ပြု၍ ဦးဘိုနီကို နှင်လိုက်လေသည်။ ဦးဘိုနီ
ထွက်သွားသည်။)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (စားပွဲပေါ်ရှိခလုတ်ကလေးကိုနှိပ်လိုက်သည်။ မင်း
စေတဦးဝင်လာသည်။) တင်တင်ကိုခေါ်လိုက်စမ်း။

မင်းစေ။ ။ ဟုတ်ကဲ့။ (ထွက်သွားသည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (ကိုဘ၏အခန်းတံခါးဆီသို့သွား၍ တံခါးကိုဖွင့်
လျက်) မောင်ဘရေ-ခဏဟေ့။ ။ (ကိုဘထွက်လာသည်။)

ကိုဘ။ ။ (အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလျှင်လာခြင်း) ကနေ့ညအလုပ်
အမှုဆောင် အထူး အစည်း အဝေး ဘိတ်စာ ကို ရ ပြီ...
ကိုကြီးလုံး။ ဝန်ကြီးချုပ်အိမ်မှာ ၇ နာရီခွဲတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ လုပ်ပေစေ။

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံးရဲ့ ကိစ္စကိုဆွေးနွေးရအောင်ဆိုပြီး၊ ဘိတ်စာ
ထဲမှာရေးထားတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ရေး.....ရေးကွာ။ ငါစောက် ဂရု မစိုက်ပါဘူး။

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံး။ အလုပ်အမှုဆောင်တွေထဲက ဦးမြအေး၊
ဦးဘဝက်၊ ဦးအောင်မောင်း၊ ဦးမောင်ကြီးနဲ့ ဦးစိန်ရင်
တို့ကို၊ အကိုကြီးရဲ့ အိမ်မှာ ဒီကနေ့ညနေ ၆ နာရီအချိန်
ဖိတ်ပြီး၊ စည်းဝါးရိုက်ရယင်၊ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။
သူတို့ကိုခေါ်လာဘို့၊ ဦးမြအေးကို ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း
လုပ်လိုက်မယ်၊ လုပ်ရမလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ အေး ကောင်း သား ဘဲ။ (မောင် ဘ သည်
အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ၎င်း၏
ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်သည်။ ၎င်းနောက်
အပြင်တယ်လီဖုန်းကို ကောက်၍ ကိုင်သည်။) ဟလို

ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီးကိုပေးပါ။ဟလို....ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီး
 လား။ဘာအကြောင်းထူးသေးသလဲ။ ခင်ဗျာလူတွေ၊
 သေသေချာချာမှ ကြိုးစားကြရဲ့လားဗျာ။
 ကျွန်တော့အထင်ဖြင့် သူတို့အေးစက်စက်လုပ်နေကြတယ်
 ထင်တယ်။အေးဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အထူး
 ကြိုးစားပေးပါ။ဒါထက်။ ခပ်စောစောက ပြောတဲ့
 အဝတ်အစားတွေ ရောက်ပြီလား။ဒါဖြင့် မကြာခင်
 ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီ။ဒီမှာ၊
 ရဲမင်းကြီး။ ဒီကိစ္စဟာနှုတ်လုံမှဖြစ်လိမ့်မယ်နော်။ မနက်
 ဖြန်သတင်းစာတွေထဲမှာ၊ ဒီဆေးဖရောင်းတိုင်အကြောင်း၊
 စာလုံးမဲကြီးတွေနဲ့ ပါလာရင်တော့၊ ကျွန်တော် ဒီအတွင်း
 ဝန်များရုံးအပေါ်ထပ်ကနေပြီး၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးချရလိမ့်မယ်။
ဟလို။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ယုံပါတယ်။ ယုံလို့လဲ ဒီလိုခိုင်း
 တာပေါ့။ ဖရောင်းတိုင်အတွက်ငွေကုန်စရာရှိရင် အားမနာ
 နဲ့နော်။ ချက်ခြင်းပြောပါ။ဟလို....ဟလို....ဒီမှာ....
 ရဲမင်းကြီး။ ဒီဆရာက စွမ်းရဲ့လား။ အရင်တုန်းကလုပ်တာ
 တွေဘယ်နှစ်ရက်အတွင်း၊ အိမ်ပြန်ရောက်လာသလဲ။သုံး
 လေးရက်နဲ့ ပြန်ရောက်နိုင်သလား။ အို.... အတော်စွမ်း
 သားဘဲ။ (တင်တင်ဝင်လာသည်။) ကိုင်း....ဒါဘဲနော်။
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ (တယ်လီဖုန်းကို ချထားလိုက်
 သည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ....တင်တင်ရေ။ စာရေးရအောင်။ (တင်တင်
 သည် စာရေးရန်အသင့်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဦးဘိုးလုံးက
 လျှောက်ပြောသွားသည်ကို၊ တင်တင်က လိုက်ရေးလျက်ရှိ
 သည်။)

ဝန်ကြီးချုပ်ခင်ဗျား....

ယနေ့ည ၇ နာရီခွဲအချိန်၊ ဝန်ကြီးချုပ်၏အိမ်တွင် ကျင်းပမည့် အထူးအလုပ်အမှုဆောင် အစည်း အဝေးသို့ တက်ရောက်ရန်ဘိတ်စာကိုကျွန်တော်ယခုပင်ရရှိပါသည်။ အစည်းအဝေးမလုပ်မှီ၊ အရေးကြီးသော အချက်တချက် နှစ်ချက်ကို၊ ဤစာဖြင့် ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး အကြောင်း ကြားလိုပါသည်။

ဘိနီသည် ကျွန်တော်မွေးလာခဲ့ရသော မျောက်ဖြစ်ပါ သည်။ ၎င်းမျောက်သည် ယနေ့အဘို့တွင်၊ ကျွန်တော်ကို ပင် ပြန်၍ခြောက်လျက်ရှိပါပြီ။ ၎င်းဘိနီတွင် အာဏာရှင် ရောဂါစွဲကပ်လာပြီး၊ ကျွန်တော်၏ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ရာထူးကိုလုရန် ၎င်းသည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစား လျက်ရှိသည်ကို ဝန်ကြီးချုပ်လည်း သိသလောက်သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ယနေ့ည အထူးအစည်းအဝေးတွင်၊ ကျွန်တော် အား ပါတီမှသော်၎င်း၊ ရာထူးမှသော်၎င်း၊ ထုတ်ပယ်ပစ်ရန် ၎င်း ကိုယ်တိုင်ကအဆိုသွင်းပါလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စတွင်မြေမသေ၊ ဒုတ်မကျိုးဖြစ်အောင်၊ ဝန်ကြီးချုပ်ကအထူးကြိုးစားပေး စေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်လာလျှင်၊ ဘယ်သူ ကိုမှ ကျွန်တော်ငဲ့ပြီးခံမည်မဟုတ်ပါ။ ညောင်မြစ်တူးလါလျှင်၊ ပုတ်သင်ဥတွေကို ကျွန်တော်ဘော်ရပါလိမ့်မည်။

ကဲ....တင်တင်၊ တော်ပြီကွာ။ မြန်မြန်သွား....ရိုက်ခဲ။

တင်တင်။ ။ ဟုတ်ကဲ့။ (ထွက်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည်ဘီဒိုထဲ က အရက်တခွက်ကို သောက်ပြန်သည်။ ကိုဘဝင်လာ သည်။)

ကိုဘ။ ။ ကိုမြအေးဆီကို တယ်လီဖုန်း အခုဘဲဆက်ပြီးတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ သူ့ဘာပြောသလဲ။ ညနေ ၆ နာရီခွဲ အိမ်ကိုလာ
မယ်မှတ်လား။

ကိုဘ။ ။ မလာဘူးတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (အံ့အားသင့်လျက်) ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ကိုဘ။ ။ ကိုမြအေးဟာ ဒီတခါ စကားပြောတယ်ကြမ်းတယ်....
ကိုကြီးလုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဒီကောင်ဘာတွေပြောလို့လဲ။

ကိုဘ။ ။ ကိုကြီးလုံးကို ဘုရားမှတ်လို့ သူတသက်လုံး ကိုးကွယ်
လာခဲ့တာ။ ဖုတ်ထွက်တော့မှ၊ တောင်ဘို့ကြီးဖြစ်နေမှန်း
သိရတော့တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးလုံးခေါ်တာကို
သူလာဘို့ မလိုတော့ဘူးတဲ့။ သူဒင်မဟုတ်ဘူး။ ဘဝက်၊
အောင်မောင်း၊ မောင်ကြီးနဲ့ စိန်ရင်တို့လဲ လာမှာ
မဟုတ်ဘူးတဲ့။ နောက်ပြီးတော့လဲ၊ ကိုကြီးလုံးကို ကြောင်
သူတော်တဲ့၊ ကလိမ်ချဲ့တဲ့။ တဏှာရှူးတဲ့။ စုံလို့ ပါဘဲ
ကိုကြီးလုံးရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့်အတော်အံ့အားသင့်သွား
တယ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဘာမှမပြောဘဲ၊ ၎င်း၏မေးကို
လက်နှင့်ထောက်လျက် ရှေ့တဲတဲကိုစိုက်ကြည့်နေသည်)။
ကိုကြီးလုံး.... ဒီကောင်တွေကတော့၊ အကိုကြီးကို ထုတ်
ပစ်မှာဘဲ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေးနည်းအတိုင်း ဘာမှ
မပြောဘဲ၊ မေးကိုလက်နှင့်ထောက်၍ ရှေ့တဲတဲကို စိုက်
ကြည့်လျက်ရှိသည်။) သူတို့အားလုံး ချည်ပြီး၊ တုတ်ပြီး
ဖြစ်နေကြပြီနဲ့တူတယ်။ (ဦးဘိုးလုံးလည်း ရှေးနည်း
အတိုင်းဝင်။) နိုင်ငံရေးဆိုတာဟာ၊ လက်မြန်တဲ့လူက နိုင်
တာဘဲ။ နိုင်ငံရေးမှာ ခံစစ်ဘက်ကလူဟာ အမြဲရှုံးမယ်။
ထိုးစစ်ဘက်ကလူဟာ အမြဲနိုင်မယ်။ (ဦးဘိုးလုံးလည်း
ရှေးနည်းအတိုင်းပင်။) ဒီလူတွေကို အကုန်ထုတ်ပစ်ပြီး၊

ကိုယ် သြဇာခံမဲ လူတွေနဲ့ အဖွဲ့သစ်တခုထောင်ပေါ့။
 (ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေးနည်း အတိုင်းပင်) နိုင်ငံရေးမှာ
 လက်နှေးလို့ မရဘူး။ လက်မြန်တဲ့လူဟာ စစ်တဝက်
 နိုင်ပြီးသား ဖြစ်တာဘဲ။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်တွေကို
 ထုတ်ပစ်ပြီး၊ အဖွဲ့သစ် ဖွဲ့တယ်ဆိုတာ၊ အခုချက်ခြင်း
 သတင်းစာတွေထဲ ထည့်လိုက်ပေါ့။ ကိုယ်ကတရက်ဦးဆို၊
 နဲသလား။ (ဦးဘိုးလုံးလည်း ရှေးနည်း အတိုင်းပင်)
 ဘိုနီဟာ အင်မတန် လူဝါးဝတ်အကောင်။ အခုမီးဟာ၊
 ဒင်းမေးတဲ့မီးဘဲ။ ဒီအကောင်ကို၊ ဒိုးကလေးလက် အပ်
 လိုက်ပြီး၊ ကနေည အစည်းအဝေးကသူအပြန်မှာ ဖြောင်
 ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။ ကိုကြီးလုံး....ဒိုးကလေးကို အားမရရင်၊
 ဘိုးဆောင်လက်ကို ကျွန်တော်အပ်လိုက်မယ်။ ဘိုးဆောင်
 က ဒိုးကလေးထက်ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်။ သူတို့အထဲမှာ၊
 ဘိုနီပြုတ်သွားရင်၊ ကျန်တဲ့အကောင်တွေ ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွား
 မှာဘဲ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေးကအတိုင်းပင်။ တင်တင်
 သည် စာရွက်များကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာသည်။ လက်မှတ်
 ထိုးရန်အတွက် ဦးဘိုးလုံး၏ ရှေ့တွင် စာရွက်များကို
 ချထားလိုက်၍ ဦးဘိုးလုံး၏ အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိ
 သည်။).....ကိုကြီးလုံး....ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို
 သေသေချာချာ စဉ်းစားပါအုံးလေ။

(၎င်း၏အခန်းဘက်သို့လှဲထွက်သွားသည်။ လေးငါးလှမ်း
 လောက် သွားမိသောအခါ၊ နောက်သို့ ပြန်လှဲ၍)
 ကိုကြီးလုံး....နိုင်ငံရေးမှာလက်နှေးရင်၊ ရှုံးလိမ့်မယ်နော်။
 (၎င်း၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (သက်မကြီး ချပြီး) တင်တင်ရေ၊ ထိုင်အုံး
 ကွယ်။ (တင်တင်သည် ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်

လည်)။ ဒီစာတော့ထားလိုက်တော့၊ စာအသစ်တစောင်
ရေးရအောင်။

(တင်တင်သည်စာရေးရန် အသင့်ဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက်
ဦးတိုးလုံး ရှောက်၍ပြောသွားသည်ကို လိုက်၍ရေးလျက်
ရှိသည်)။

ဝန်ကြီးချုပ်ခင်ဗျား.....

ယခုအချိန်သည် ကျွန်တော်အတွက် ကံဇာတာ
အမှေးမှိန်ဆုံးသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ကံဇာတာအမှေးမှိန်ဆုံးသော အချိန်ဖြစ်သည့်
အတွက်၊ ကျွန်တော်၏ဇနီး မခင်သိုက်လည်း၊ ကျွန်တော်
ကို ပစ်၍ ပြေးပါပြီ။ အခြား ချစ်သူ များလည်း၊
ကျွန်တော် ကို ပစ်၍ပြေးပါပြီ။

ကျွန်တော်တသက်လုံးမှေးလာခဲ့ရသည့် မျောက်များ
ကလည်း၊ ကျွန်တော် ကို ပြန်၍ ချောက်နေကြပါပြီ။
ယခုလို ကံဇာတာ အမှေးမှိန် ဆုံးသော အချိန်တွင်၊
ကျွန်တော် မှာ၊ တကောင်ကြွက် ဖြစ်နေရပါပြီ။

ကျွန်တော်ကျူးလွန်ခဲ့မိသော အပြစ်များမှာ၊ အမှန်
စင်စစ်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်၏နေရာတွင်ရှိသော ပုထုဇဉ်
မှန်သမျှ အနံ့နှင့်အများဆိုးသလို ကျူးလွန်ကြမည့် အပြစ်
များဖြစ်ကြပါသည်။ အခြားအချိန်များတွင်၊ ၎င်းအပြစ်
များသည်၊ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကသာမက၊ တနိုင်ငံ
လုံးကပင် ချမ်းသာခွင့်ပေးနိုင်မည့် အပြစ်များဖြစ်သော်
လည်း၊ ယခုလို ကျွန်တော်၏အတွက်ကံဇာတာအမှေးမှိန်
ဆုံးသော အချိန်အခါမျိုးတွင်မူကား၊ ၎င်းအပြစ်များ
သည် အမှုဆောင် အဖွဲ့နှင့်တကွ၊ တနိုင်ငံလုံးက မှန်ဘီလူး

ကြီးများဖြင့် ဝိုင်း၍ ကြည့်ခြင်းမျိုးကို ခံနေရသော အပြစ်များအဖြစ်သို့ ပင်ရောက်နေရပါပြီ။

သာမန် အားဖြင့်ဆိုလျှင်၊ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးအတွက်၊ ကျွန်တော် စွန့်စားခဲ့သော စွန့်စားချက်များကို ထောက်ရှုစာနာပြီး၊ ဤမျှအပြစ်များကို အလုပ် အမှုဆောင်ကသင်ပုန်းချေပစ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ယခုလို ကံဇာတာအမှေးမှိန်ဆုံးသော အချိန်အခါမျိုးတွင်မူကား၊ ဤအပြစ်များကြောင့်၊ ကျွန်တော်သည်ပါတီမှသော်၎င်း၊ အစိုးရ အဖွဲ့မှ သော်၎င်း၊ အထုတ်ခံရမည့် ဘဝသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေပါပြီ။

မည်သူမပြု မိမိမူ ဆိုသော တရားကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့်၊ ဤသို့ ဖြစ်ရသည့်အတွက်၊ ကျွန်တော်သည် မည်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်လိုပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်ကိုသာ၊ ကျွန်တော်အပြစ်တင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ညောင်မြစ်တူးလျှင်၊ ပုတ်သင်ဥတွေကို ဖေါ်မည်ဟုမလက ကျွန်တော်စိတ်ကူးခဲ့မိပါသော်လည်း၊ ၎င်းစိတ်မှိက်စိတ်ရိုင်းများကိုဆုမွဲ ပြင်လိုက်ပြီး၊ ပါတီနှင့် အစိုးရအဖွဲ့မှ ကျွန်တော်အနှူးအညွတ် နှုတ်ထွက်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏နှုတ်ထွက်ခြင်းကိုလက်ခံပါရန်ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါသည်။

ကဲ....တင်တင်ရေ။ မြန်မြန်သွား.....ရိုက်ခဲ့ကွယ်။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (ထွက်သွားသည်)။

(ဦးဘိုးလုံးသည် ကိုဘ၏အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး၊

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ၎င်းနောက် အခန်းတွင်းသို့
“မောင်ဘ” ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုဘသည်
ထွက်လာသည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။မောင်ဘရေ....ငါတော့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွာ။

ကိုဘ။ ။ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း၊ ကိုယ်ကလက်ဦးအောင်ချ
မယ်မှတ်လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပါတိကကော၊ အစိုးရကကော နှုတ်ထွက်လိုက်ဘို့
ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ဘိ။

ကိုဘ။ ။ဟာ....ကိုကြီးလုံးကလဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုကြီးလုံးဟာ
နိုင်ငံရေးမှာကျားသေကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်ပေစေတော့ကွာ။ မတတ်နိုင်ဘူး။
နိုင်ငံရေးလဲ၊ ငါမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ လူတွေက ကျေးဇူး
မသိတတ်ကြဘူးကွ။ ငါအကောင်းတွေ လုပ်ခဲ့တာတွေကို
တော့ ဘယ်တော့မှသိခွံမတင်ကြဘူး။ ငါအမှားကလေး
များလုပ်လိုက်မယ်မကြံနဲ့။ ဖနောင့်နဲ့ဝိုင်းပြီး၊ ပေါက်သတ်
ဘို့ပြေးလာကြတာဘဲ။ နိုင်ငံရေးကိုတော့ငါစိတ်ကုန်ပြီ....
မောင်ဘရေ။ ငါစိတ်ကုန်ပြီကွာ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးထွက်ချင်ထွက်ပါ။ ဒါတော့ ကိုကြီးလုံးရဲ့
သဘောဘဲ။ ဒါပေမဲ့ဒီဘိုနီကိုတော့၊ ကျွန်တော်မကျေဘူး။
ဒီအကောင်ကိုတော့၊ ကျွန်တော်ဖျောက်ရလိမ့်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြီးဒါပြီးပါစေတော့ကွယ်။ ဒါတွေဟာ အတုံ့အလွှဲ
တွေရှိတယ်။ တဖက်ကပစ်၊ တဖက်ကပစ်နဲ့။ သေနတ်
ပြောင်းဝမှာဘယ်တော့မှမီးခိုးတိတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ....
မင်းကိုငါခေါ်တာတခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ငွေစာရင်း
ကို ရှင်းရအောင်၊ မခင်တင့်တို့လူသိုက်ကို၊ တယောက်
တသောင်းစီပေး။ ငါ့ကိုငွေနှစ်သိန်းပေး။ ပိုတာကိုမင်းယူ။

ကိုဘ။ ။ ဟုတ်ကဲ့... ကိုကြီးလုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကနေညရထားနဲ့ ငါမန္တလေးကို လိုက်မယ်။
မန္တလေးကနေပြီးတော့မှ၊ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ၊ စီစဉ်
မယ်။

ကိုဘ။ ။ ဒီနေ့ည၊ မခင်တင့်ဆီကိုသွားမယ်ဆိုတာ၊ မသွားတော့
ဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ မသွားတော့ဘူးကွာ။ မင်းဘဲကြည့်ပြောလိုက်ပါ
တော့။

ကိုဘ။ ။ ဒါကလေးကတော့၊ ရူးမိုက်မိုက်ရယ်။ အပြောရတော့
အတော်ခက်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကောင်းအောင်သာ ကြည့် ပြော လိုက် ပါ တော့
ကွာ။ ကဲ... အချိန်မရှိဘူး။ မင်းလုပ်စရာရှိတာတွေကိုသွား
လုပ်ချီတော့။ ဪ... ဒါထက် မောင်ဘရေကြင်စွန့်
အိစ္ဆာတံဆိက၊ တယောက်ငါးသောင်းစီသွားယူခဲ။ တခါထဲ
ရအောင်ယူခဲနော်။ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြော။ ခွေးမသား
တွေ၊ ငါရာထူးကပြုတ်ရင်၊ ငွေပေးဘို့နေနေသာသာ။
အတွေ့တောင်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတခါထဲရအောင်ယူခဲ
နော်။ ကြားလား။

ကိုဘ။ ။ မရလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကိုကြီးလုံးရယ်။ ကိုကြီးလုံးကို
ဒီကောင်တွေ့ခိုင်းလာတာ၊ သူ့ကိုပေးတာတွေထက်ဆယ်ဆ
မကတန်ပါတယ်။ (မင်းစေကလေးဝင်လာသည်။ ကိုဘ
ထွက်သွားသည်။)

မင်းစေ။ ။ ဆရာကြီး... မန္တလေးက ဦးတေဇဝန္တဆိုတဲ့ဘုန်းကြီး
ရောက်နေတယ်။ နံမယ်ပြောလိုက်ရင်ဆရာကြီးသိပါတယ်
တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဆရာတော်ကြီးကလဲ၊ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလိုက်လာပါ
လိမ့်မလဲဗျာ။ ကဲ....ပင့်ခဲ။ ပင့်ခဲ။ (မင်းစေ ထွက်သွား
သည်၊ဦးဘိုးလုံးသည် ဘုန်းကြီးဝင်လာမည့်အခန်းတံခါးဆီ
ကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဦးတေဇဝန္တဝင်လာသည်။
ဦးဘိုးလုံးသည်မတ်တပ်ရပ်လျက် ဘုန်းကြီးကိုလက်အုပ်ချီ
သည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။ထိုင်ပါဘုရား။ အပင်ပန်းခံလို့ အလကားရုံးကို
ကြွလာတယ်။အိမ်ကိုကြွပြီး၊ အိမ်ကတယ်လိမ့်ဆက်ခေါ်
လိုက်ရင်၊ တပည့်တော်လာခဲ့မှာပေါ့ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ဘုန်းကြီးအခုအိမ်ကလာတာ။ အိမ်မှာ ဘယ်
သူမှမရှိတာနဲ့၊ရုံးကိုလိုက်လာတယ်....။ ကိစ္စ အကြောင်း
ထူးတော့မရှိပါဘူး။ တကာကြီးလဲသိမှာပါဘဲ။ ရန်ကုန်
မှာ စံလင်းဆိုတဲ့ အကောင်တယောက်ဟာ ကျောင်း
တကျောင်းထောင်ပြီး၊ ကွန်မြူနစ်သင်တန်းတွေ ပေးနေ
တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တပည့်တော်သိပါတယ်။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းတကာရဲ့ သားကလေးလဲ၊
အိမ်ကထွက်ပြေးပြီး၊ဒီကျောင်းကိုရောက်သွားတယ်။ အခု
သူ့ မိဘတွေလိုက်ခေါ်လို့၊ အိမ်ပြန်ရောက်နေပါဘီ။ ဒါ
ပေမဲ့၊ ဒီသူငယ်ဟောနေတဲ့ ဝါဒတွေကတော့၊ ကြောက်
မနန်းလိလိဘဲ။ ဘုရားဆိုတာမရှိဘူးတဲ့။ တရားဆိုတာမရှိ
ဘူးတဲ့။ သံဃာဆိုတာမရှိဘူးတဲ့။ လူသေရင်၊ ဘာမှပြန်
မဖြစ်တော့ဘူး။ ပျောက်သွားတာဘဲတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီသင်တန်းဟာတယ်ဆိုးပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။အင်း....နောက်ပြီးတော့လဲ၊မိဘဆိုတာကို ဘာ
မှကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူး။သူတို့ကမြင်းကြလို့ သားသွီး

တွေ့မေးလာတာတဲ့။ အဲဒီတော့ ဒီမိဘတွေဟာ ဆင်းရဲသား
လူတန်းစားတွေကို သွေးစုတ်လာရင်၊ မိဘဆိုပြီး မညှာရ
ဘူး။ သားသမီးတွေကိုယ်တိုင်က သတ်ပစ်ရမယ်တဲ့။ အင်း....
ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ်အရွယ်ကစပြီး ကျွေး
မေးပြုစုကြည့်ရလားရတဲ့မိဘကိုမှ၊ ကျေးဇူးမတင်ရဘူးဆို
ရင်၊ လောကမှာ ကျေးဇူးတင်စရာလူရယ်လို့ ရှိပါ့အုံး
မလား တကာကြီးရယ်။ ကျမ်းဂန်အရဆိုရင်တော့၊ ကျေး
ဇူးကန်းတာဟာ ယုတ်မာမှုတခုဘဲ။ ကျေးဇူးသိတတ်တာ
ဟာ မင်္ဂလာတခုဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ သားကိုယ်တိုင်လဲ၊ ဒီကျောင်းကို
ရောက်နေပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ ဒီဟာတွေကို ကြားရတော့၊ ဘုန်းကြီးတော့
နောင်ရေးအတွက် အများကြီး ကြက်သီးထမိတ်တကာ
ကြီး။ တကာကြီးတို့၊ အဲဒါကို ဒီလိုဘဲလက်ပိုက်ကြည့်နေ
ကြတော့မလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ တပည့်တော်အရေးယူပြီးပါပြီ။ ဒီကျောင်းကိုလဲ
ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီစံလင်းကိုလဲ ပုဒ်မ ၅
နဲ့ ဘမ်းထားပြီးပါပြီ။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ အခုခေတ်ကလေးတွေဟာ၊ မိဘတွေကို အလိုလိုမှ
မရှိသေနေရတဲ့အထဲ၊ အခုလိုမိဘကို ပုန်ကန်ဘို့ မြှောက်ပေး
လိုက်တယ်ဆိုတော့၊ တိုင်းပြည်ဟာ တခါထဲပျက်သွားမှာ
ပေါ့ တကာကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ တင်ပါ့-ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ တကာကြီးရယ်။ ဒီကွန်မြူနစ်မိုက်ကန်းတွေက၊
မိဘကို သတ်တယ်ဆိုတာ၊ သာမန်ကိစ္စကလေးအောက်
မေ့နေကြတယ်။ လောကမှာ တခြားအပြစ်တွေကို

ဘယ်လောက်ဘဲ ကျူးလွန်ကျူးလွန်။ တနေ့သောအခါ
သံဝေဂရပြီး၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကိုလုပ်ရင်၊ ဒီလူဟာ
ငရဲကလွတ်နိုင်သေးတယ်။ သာဓကပြရမယ်ဆိုရင်၊ ဘုရား
လက်ထက်က ဘုရင်ရဲ့ လူသတ်သမားကြီးဟာ၊ တသက်လုံး
ရာဇဝတ်ကောင်တွေကိုသတ်ခဲ့ပေမဲ့၊ သေခါနီးမှာ၊ ရှင်သာရိ
ပုတ္တရာရဲ့ တရားကိုနာရလို့ ကုသိုလ်စိတ်တွေဖြစ်ပြီး၊ သေ
တဲ့အခါ၊ နတ်ဖြစ်တယ်။ အဇာတသတ်ကျတော့ ဘုရားကို
ကြည်ညိုတဲ့နေရာမှာ၊ တေဒဂ်ရပေမဲ့၊ အဖေကိုသတ်ခဲ့မိ
တဲ့အတွက်၊ သေတဲ့အခါ ငရဲကိုလောက်ထိုးဆင်းရတယ်။
အင်္ဂုလိမာလဟာ၊ သူ့ အမေကိုသာ သတ်မိရင်၊
ရဟန္တာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်လဲ မဝင်နိုင်ဘူး။ ငရဲ
လောက်ထိုးဆင်းရမှာဘဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့လဲ၊ အနန္တော
အနန္တ ငါးပါးထဲမှာ မိဘကို ထည့်ထားတာပေါ့ တကယ်
ကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ ဒီကွန်မြူနစ်ရန်ဟာ သေးမယ်လို့ တော့
ဘုန်းကြီးမထင်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ကြီးပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ ဒီကြီးတဲ့ရန်ကိုနိုင်အောင်တိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်၊
ဒီရန်ကို ရှေ့တန်းက ခေါင်းဆောင်ပြီး တိုက်နေကြရတဲ့
အာဏာပိုင်တွေ၊ တရားစောင့်ကြံ။ အာဏာပိုင်တွေ
တရား မစောင့် ကြရင်တော့၊ ဘယ် လက်နက်နဲ့ ဘဲ
တိုက်တိုက်၊ ကွန်မြူနစ်ရန်ကို တိုက်လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။
အာဏာပိုင်တွေတရားမစောင့်ကြဘူးဆိုရင်၊ ဒီအာဏာပိုင်
တွေဟာ၊ ကွန်မြူနစ်ကို တိုက်ရင်းနဲ့၊ နိုင်ငံတိုင်းမှာ

ကုန်မြုနစ်တွေအမြစ်တယ်နိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးနေတဲ့
လူတွေဖြစ်ကုန်မှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တင်ပါ့ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။အာဏာပိုင်တွေတရားစောင့်ဘို့ဆိုတာ၊
ဘုန်းကြီးတွေလို နေဘို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူရာ
မေရိယ....အရက်သောက်ခြင်း။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ....
မိမိကာမပိုင်မဟုတ်သူများနှင့် ဖေါက်ပြားခြင်း။
အကွေ့ထွေ....အလောင်းအစားကြူးခြင်း။ လဉ္စဂ္ဂါဟ....
တံစိုးလက်ဆောင်ယူခြင်းဆိုတဲ့ ကံလေးပါးကိုထိန်းနိုင်ရင်၊
အာဏာပိုင်တွေအတွက်လုံလောက်ပါပြီ။ ဒီကံလေးပါးကို
ထိန်းနိုင်ရင်ဘဲ၊ အာဏာပိုင်တွေဟာ တရားစောင့်တဲ့
အာဏာပိုင်တွေလို ဆိုနိုင်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ အမှတ်ရ
လွယ်အောင် ဒီကံလေးပါးရဲ့ ရှေ့ဆုံးစကားလုံးတွေကို
ယူပြီး၊ သ-က-အ-လ လို့ မှတ်ထားပေါ့ တကာကြီးရယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော်လဲ ဒီကနေ့ကစပြီး၊
ဒါတွေအကုန်လုံးကို ဖြတ်လိုက်ပါပြီဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။သာဓု.... ဒီကာကြီးရယ်။ သာဓု၊ သာဓု။
ဘုန်းကြီးလဲ ဒီနေ့ညနေ ရထားနဲ့ဘဲ ပြန်မယ်။ ကဲ....
သွားလိုက်အုံးမယ် ဒီကာကြီး။ (ဘုန်းကြီးထွက်သွား
သည်။ တင်တင်သည် စာရွက်များကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာ
သည်။ ဦးဘိုးလုံး၏ရှေ့တွင် စာရွက်များကို လက်မှတ်
ထိုးရန်ချပေးသည်။ ဦးဘိုးလုံးလည်းလက်မှတ်ထိုးသည်။
တင်တင်သည် စာရွက်များကိုပြန်ယူသည်။)

တင်တင်။ ။(ဦးဘိုးလုံး၏ အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်)
အကိုကြီး အခုလို အလုပ်ကထွက်ပြီး ဘယ်သွားမလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ဘယ်ရယ်လို့ မပြောတတ်ဘူး။ ခြေဦးတဲရာ
လျှောက်သွားမှာဘဲ။

တင်တင်။ ။ အကိုကြီး ဘယ်သွားသွား။ အကိုကြီးနဲ့ တင်တင်
လိုက်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (မယုံကြည်နိုင်သောမျက်နှာထားနှင့် တင်တင်ကို
မော့ကြည့်လျက်) ဟဲ့... မိရွှေတင်။ နင်ရူးနေသလား။
နင်ငါ့ကို ယူပါလို့ ငါ့ရှစ်ခိုးဦးတင် ပြောခဲ့တုန်းကတော့၊
နင်ငါ့ကို ခါးခါးသည်းသည်း ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ အခုငါ့ကို
အကုန်လုံးကပစ်ပြီး၊ ငါဟာတကောင်ကြွက် ဖြစ်တော့မှ။
နင်ငါနဲ့ သွားလေရာလိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ မိရွှေတင်
နင်ရူးပလား။

တင်တင်။ ။ တင်တင်မရူးပါဘူး။ တင်တင်ဟာ အကိုကြီးကို
အရင်တုန်းကထဲကချစ်ပါတယ်။ ချစ်တာမှသိပ်ချစ်တာဘဲ။
ဒါပေမဲ့အကိုကြီးဟာ ရာထူးက သိပ်မြှောက်ထားလို့၊ ဘ
ဝင်မြင့်နေပြီး မယားတွေမို့လို့ပေါ့နေတဲ့အခါ၊ တင်တင်ဟာ
“သူလဲအငယ်တယောက်ဘဲ” ဆိုတာမျိုးတော့ ဘယ်နည်း
နဲ့ မမဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အကိုကြီး ဘာပြောပြော
တင်တင် ငြင်းခဲ့တာဘဲ။ အခုတော့၊ အကိုကြီးမှာ
တယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အကိုကြီးကို
တင်တင်ပုံပြီးအပ်တာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ နင်အဟုတ်ပြောတာလား၊ မိရွှေတင်။ ငါ့ရန်သူ
တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး၊ ငါ့ကိုအရူးလုပ်မလို့ လားဟင်။

တင်တင်။ ။ အဟုတ်မှ၊ တကယ်ကိုအဟုတ်ပါအကိုကြီး။ ဘုရား
စူးရစေရဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ ငါ သိပ် ဝမ်း သာ တယ် ဟယ်။ ငါ က တော့၊
တလောကလုံး ငါ့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးလို့

ထင်ထားတာ။ အဟုတ်ဘဲနော် မိရွှေတင်။ ငါ့ကိုတော့
အရူးမလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်။

တင်တင်။ ။အဟုတ်ပါအကိုကြီးရဲ့။ အကိုကြီး ကျေးဇူးတွေ
တင်တင် အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ တင်တင်
ကျေးဇူးမကန်းတတ်ပါဘူး အကိုကြီးရယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီလို ဆိုရင်တော့ နေရာကျဘိ။ မိရွှေတင်နဲ့
အကိုကြီးတို့ မိုးလင်းက မိုးချုပ်၊ မိုးချုပ်က မိုးလင်း၊
အချစ်နလံထတာကို ဘယ်သူမှ မနှောက်ယှက် နိုင်တဲ့
နေရာကိုသွားမယ်။ ဘယ်အကောင်၊ ဘယ်အကောင်မမှ
အကိုကြီးနဲ့ မိရွှေတင်တို့ အချစ်နလံထတာကို လာပြီး
မနှောက်ယှက်စေရဘူး။

တင်တင်။ ။အဟုတ်လား အကိုကြီးရယ်။ တော်တော်
ကြာတော့၊ တင်တင်ဟာအကိုကြီးမယားတွေ အယောက်
နှစ်ဆယ် ထဲက တယောက် ဆိုတာ မျိုးတော့ မဖြစ်
ပါရစေနဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဖြစ်စေရပါဘူးကွယ်။ စိတ်ချပါ။ ကဲ-ဒီစာကို
အပို့ခိုင်းလိုက်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ အသင့်လုပ်ထား။
ကနေည ရထားနဲ့ မန္တလေးကို လိုက်ရမယ်။ ၇-နာရီ
လောက်၊ အကိုကြီးဝင်ခေါ်မယ်။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (ထွက်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည်
စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်များဖိုင်တဲ့များကို ဟိုမ ဒီမ နှင့်
တစုံတခုကိုရှာလျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အခမ်းတံခါး
ဆောင့်ဖွင့်လိုက်သံကို ကြားရ၍ ဦးဘိုးလုံးသည် တံခါး
ရှိရာသို့လွှဲကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းတံခါးမှ ဦးဘိုးလုံး၏သား
ဘိုးသောင်းသည် ဇွတ်အတင်း တိုးဝင်လျက် ရှိသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ၎င်းကို မင်းစေက အတင်းဆွဲလျက်ရှိသည်။

ဦးဘိုးလုံးသည်၎င်း၏သားကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း၊ ထိုင်ရာမှ
ဇပ်ခနဲထလိုက်သည်။)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ (သူ ၏ သား ကို လက် ညှိုး နှင့် ထိုး လျက်)
ဟေ့ ကောင်-ခွေးမသား။ ငါရှိရာကို မင်းဘယ်တော့မှ
မလာနဲ့ လို့ ပြောထားတာ ဘာလို့ လာသလဲ။
(ဘိုးသောင်းသည် မင်းစေဆွဲထားသောလက်ကို တအား
ဆောင့်ပြီးဆွဲလိုက်သဖြင့်၊ လွှတ်သွားသည်။မင်းစေလည်း
အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်နေသည်။)

ဘိုးသောင်း။ ။ကျုပ် ဒီကိုလာတာ၊ ခင်ဗျာသား အဖြစ်နဲ့
လာတာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းသူပြည်သား တယောက်
အဖြစ်နဲ့ လာတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာအဖြစ်နဲ့ လာလာ။ မင်း ငါရှိတဲ့နေရာကို
မလာရဘူး။ သွား - သွားသွား - သွား - သွား-။
ခွေးမသား-သွား။

ဘိုးသောင်း။ ။ကျုပ်တို့ သင်တန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား
မတရားသင်တန်းလုပ်ပစ်လိုက်သလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ငါလုပ်ခြင်လို့ လုပ်တယ်။ သွား။ မင်းကို ဂရု
စိုက်ပြီး ဖြေနေစရာမလိုဘူး။ ဟေ့ ကောင် (မင်းစေသို့)
ဆွဲထုတ်သွား။

(မင်းစေသည် ဘိုးသောင်းကို ဆွဲလိုက်ရာ၊ ဘိုးသောင်း
သည် ဆောင့်ခါလိုက်သဖြင့် လွှတ်သွားပြန်သည်။)

ဘိုးသောင်း။ ။ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးကို ဘာဖြစ်လို့
မတရားဘမ်းထားသလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘမ်းခြင်လို့ ဘမ်းထားတယ်။ သွား-သွား-သွား။
ဒါဘဲနော် မင်းမသွားဘူးလား။ (ဤသို့ ပြောပြော

ဆိုဆိုနှင့် ၎င်းကိုယ်တိုင် တွန်းထုတ်ရန် ဘိုးသောင်းဆီသို့
 ဒေါသနှင့်သွားသည်။)

ဘိုးသောင်း။ ။(၎င်း၏ ခါးထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဇပ်ခနဲ
 ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး) ဟင် - ဘမ်းခြင်လို့ ဘမ်းအုန်းကွာ။
 (တချက် ပစ်လိုက်သည်။ ဦးဘိုးလုံးကို ထိသွားသည်။
 ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေ့သို့ တလှမ်းတိုးပြန်သည်။) ဟင် -
 လုပ်ခြင်လို့ လုပ်အုန်းကွာ။ (နောက်တချက် ထပ်ပြီး
 ပစ်ပြန်သည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံလျက်သား
 ကျသွားသည်။ မင်းစေလည်း အခမ်းထဲက ထွက်ပြေး
 သည်။ ဘိုးသောင်းသည် သူ့အဖေဦးဘိုးလုံး၏အလောင်း
 ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်နေစဉ်၊ ကားလိပ်တဖြည်းဖြည်း
 ကျလာသည်။)

[ပြီးပြီ။]

သာသနာရေး ဦးစီးဌာန သို့
အရှင်ကောဝိဒ မှ
လွှဲ ဖြန့် ပါ သည်။